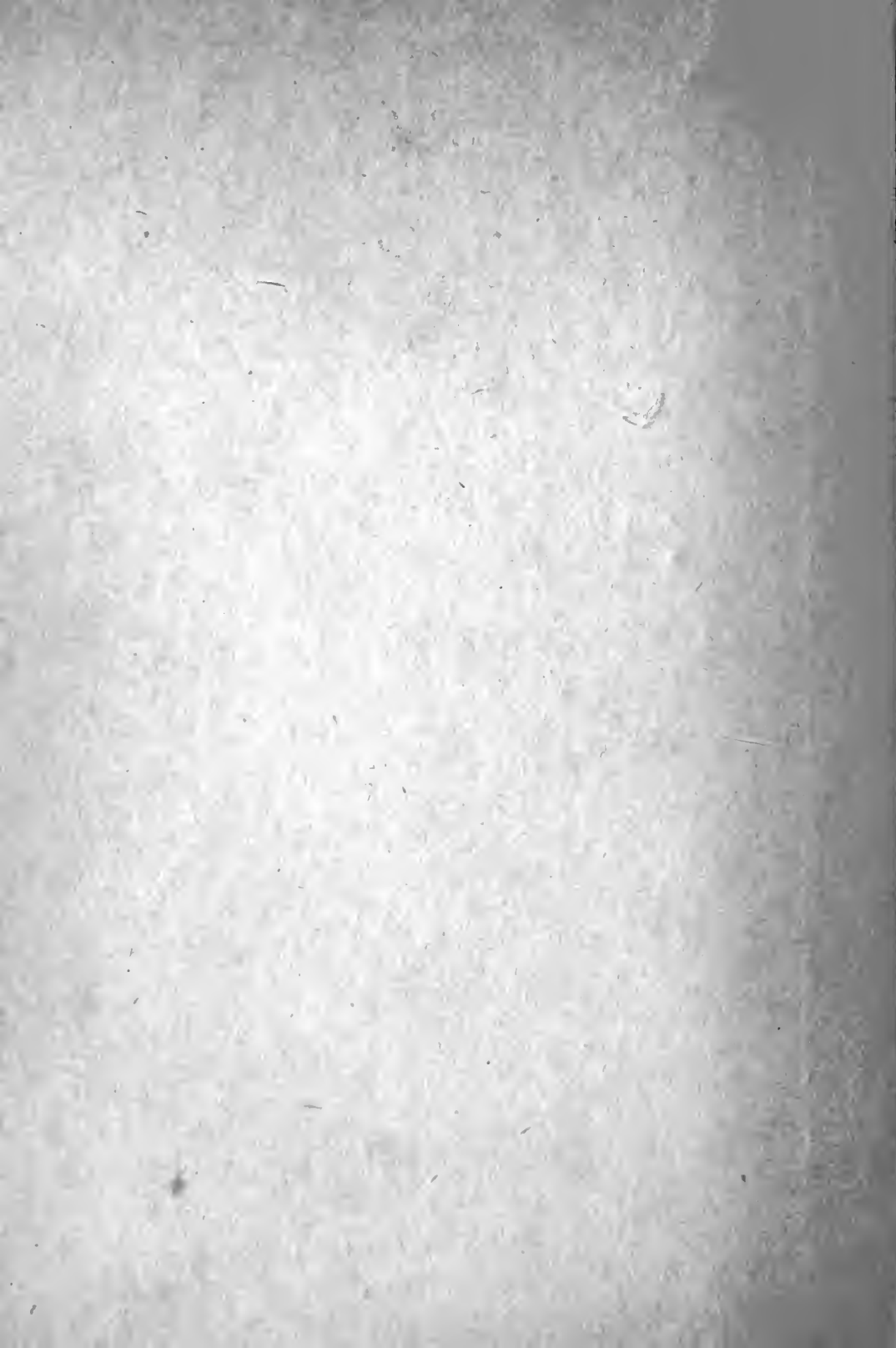
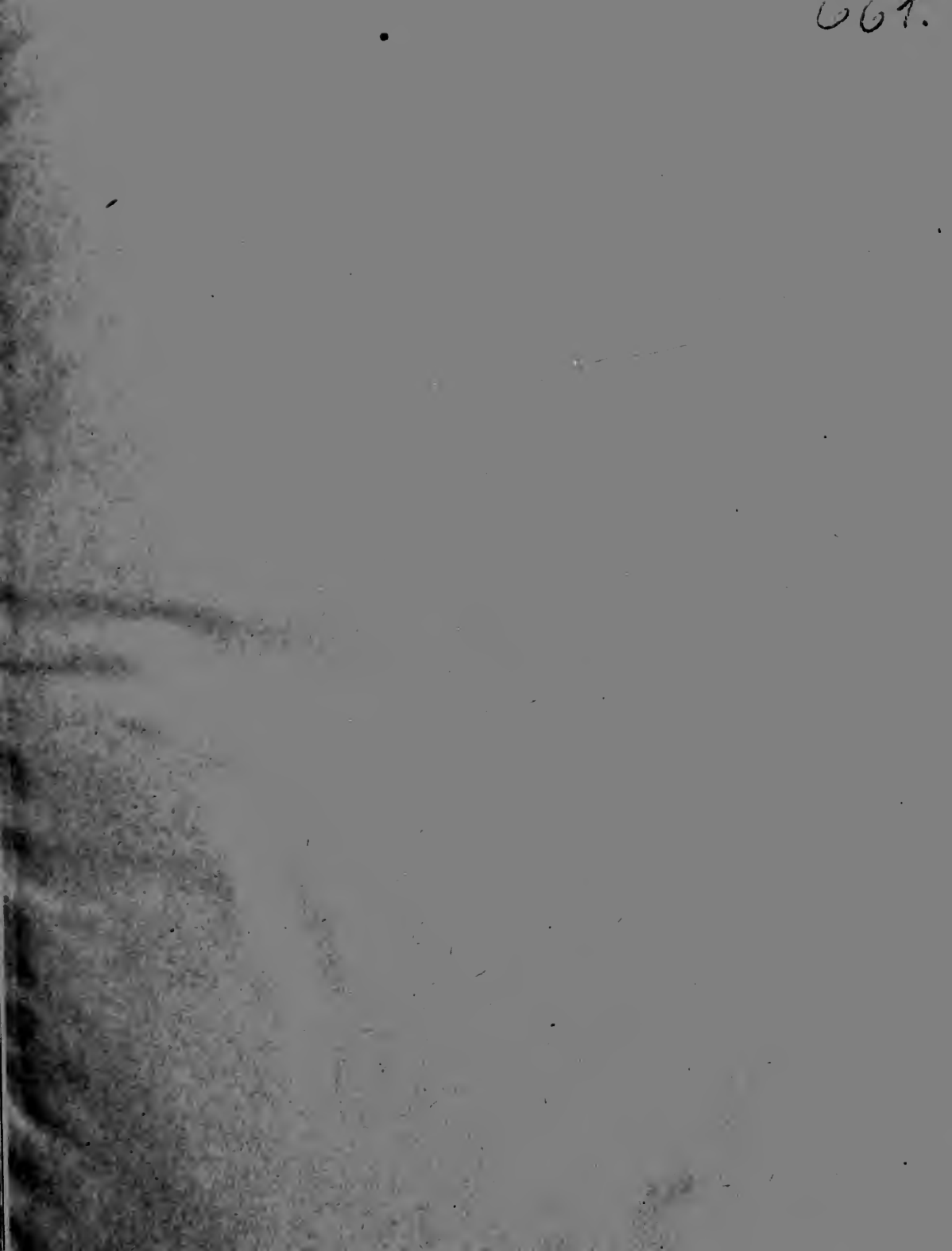


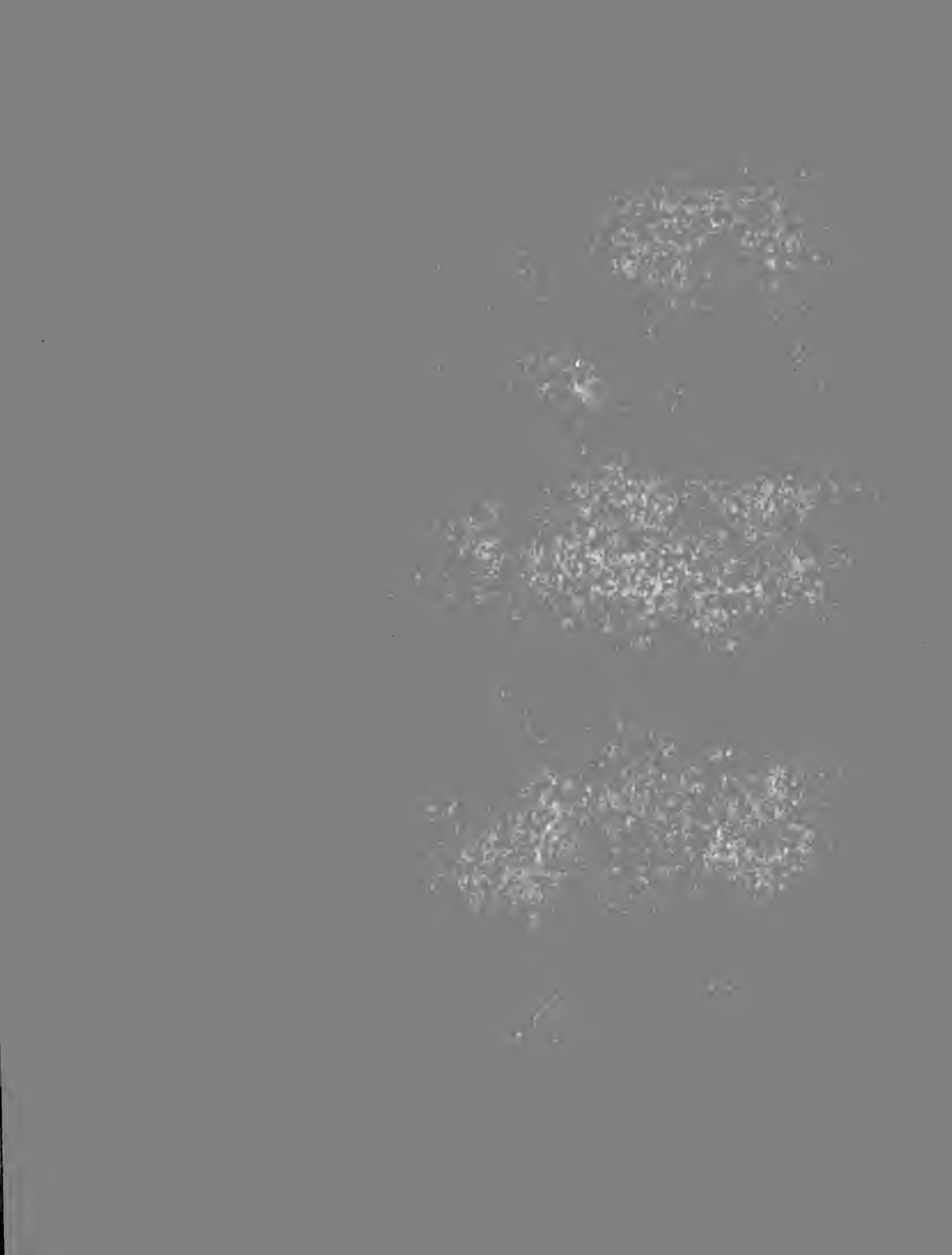


3 1761 07568910 9



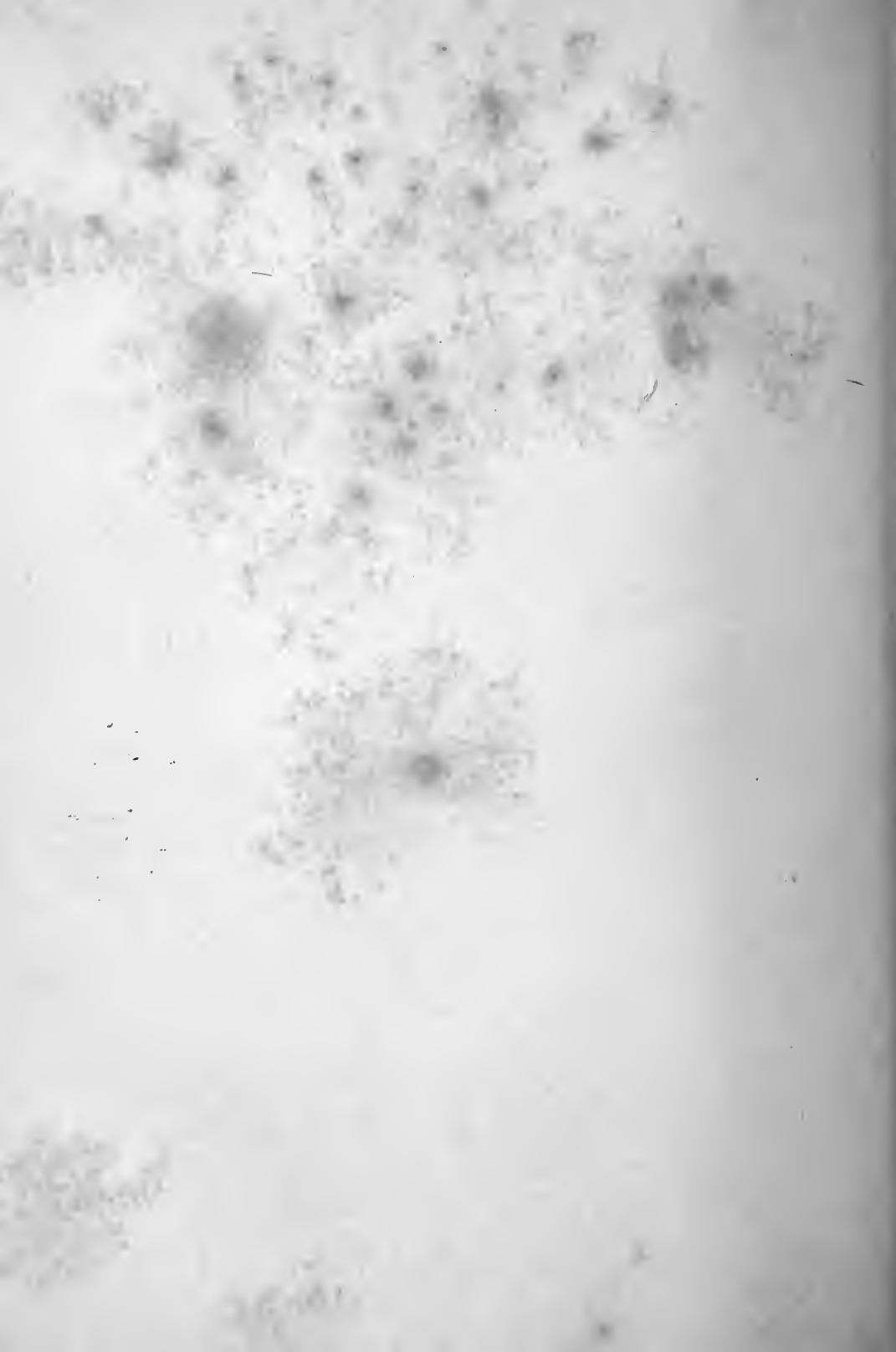








# Fra Studenterdagene.





# Fra Studenterdagene.

Spredte Minder

fra

Fester og Forestillinger.

Af

**Carl Møller.**



**Kjøbenhavn.**

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Græbes Bogtrykkeri.

1895.

PT

8143

M6 Z 52



## I.

# Fastelavnsgilder.

---

**E**n Række Smaaminder fra glade Ungdomsdage er Alt, hvad der bydes her, personlige Oplevelser og harmløse Erindringer fra Midten af Tredserne til Slutningen af Halvfjerdserne. Det er saa lidt Hensigten at give et udtømmende Billede af Studenterlivet i det Tidsrum, som det kun er en enkelt Afskygning, her bliver Tale om, den muntre, lyse og lette Side af Kammeratskabslivet i denne Periode, hvor det kaade Humør og den løslupne Lystighed sad i Højsædet.

Uden at følge nogen fast ordnet Plan ville Minderne tvangfrit drage frem, saaledes som de melde sig, og

skjøndt Studenterforeningen vel nok hovedsagelig er den Basis, hvorfra de skyde op, ville de dog ogsaa af og til strejfe ind paa andre Omraader.

Da jeg er vis paa, at den ulykkelige Bibliograf, der en Gang i Tidens Løb skal nedskrive mine faa Livstilsikkelser, af Mangel paa noget Interessant vil blive nødt til at anvende nedenstaaende Vending, vil jeg lige saa gjerne selv begynde med at tilstaa det: min Ungdom henrandt i Studenterforeningen.

Skjøndt det daglige Liv, der i de Aar florerede der-nede saavel i Middags- som i Aftentimerne, var betydeligt livligere end det, der nu finder Sted, vil dog en mere indgaaende Beskrivelse deraf ikke frembyde tilstrækkelig Interesse. De aftenlige Sammenkomster hengik saa temmelig ensformigt med Diskussioner om de aktuelle Nyheder paa Litteraturens, Kunstens og Theatreens Omraader, men bleve dog jævnligt afbrudte af Sang, firstemmig eller til Klaverakkompagnement. Dette skyldtes især den allerede den Gang berømte Komponist Peter Heise, der var en hyppig Gjæst i Foreningen; og jeg husker ham ikke alene akkompagnerende Steenberg, Tolderlund og Chr. Lund til sine egne Sange, jeg mindes ogsaa, hvorledes han nogle Gange i Forening med Kristian Mantzius improviserede større Melodramaer paa den originale Maade, at Sidstnævnte læste de alleralmindeligste og mest intetsigende Avertissementer op af „*Adresseavisen*“, hvortil Heise saa satte illustrerende Melodier, saa der snart lød en pompøs Sørgemarche over en os ubekjendt, afdød Spækhøker, eller snart en gemytlig Trippevals bebudede os, at der afholdtes Maskerade i „*Kjæden*“, af-

vexlende med et yndefuldt Potpourri af „*Den hvide Dame*“, naar en Vaskemadamme anbefalede sit billige Vaskeri, eller de særeste Variationer over „*Holmens faste Stok*“, naar det forkyndtes, at en Student kunde faa billigt Logis i Nyboder, o. s. fr.

I en senere Periode fortsatte nuværende Undernotar Fred. Philipsen og jeg den Slags Improvisationer i Form af italienske Parodiuetter, hvilket foregik saaledes, at den saa tidligt afdøde Komponist Axel Liebmann spillede Begyndelsen af en improviseret Melodi, som først Philipsen tog fat paa med sin ypperlige Tenor, og jeg saa senere gik videre paa, til vi endte med en højst mærkværdig Sammensang paa noget endnu mærkværdigere Italiensk. Vi havde Lov til at synge, hvad og hvorledes vi vilde, Liebmann skulde nok følge selv vore mest umusikalske Indfald og lede os paa ret Vej igjen. Men naar vi tilsidst kjørte fast, sluttedes Scenen ufravigeligt med, at Philipsen stødte mig, der paa Grund af min Basstemme var henvist til at optræde som Skurk, en Kniv i Brystet; — fandtes der i Øjeblikket tilfældigvis ingen Bordkniv, kunde en Papirkniv godt gjøre det; jeg faldt lige godt for det for hans Morderhaand. Sidste Gang vi extemporede saadan en Duet, var ved Festen i Anledning af Studenter-Sangforeningens fyrretyveaarige Jubilæum, og dette foranledigede Kapelmester, Professor Paulli, der tillod sig at udtale Tvivl om, at en saadan Improvisation lod sig praktisere, til selv at være vor Akkompagnatør, saa han fik da Troen i Hænde paa den mest praktiske Maade.

Ligesom Whisky vel nu maa siges at være Favorit-

drikken, saaledes nød i de Tider Banko — svensk Punch — ubetinget den største Popularitet, og mange vare de Maader, hvorpaa vi om Aftenen skillingede sammen til denne Drik, der underligt nok blev saa almindeligt nydt, uagtet jeg aldrig har truffet paa noget Menneske, uden at han skjældte ud paa det søde Klisterstads.

Jo, det er sandt! I Sandhedens Interesse maa jeg dog i Parenthes tilstaa, at jeg een Gang er stødt paa En, som forstod at finde og vurdere en enkelt udmærket Egenskab ved Bankoen. Det var paa et Besøg i Lund, da jeg lige overfor en *bror* udtalte min Forundring over, at Svenskerne fandt Behag i den vamble Drik. Han svarede nemlig baade meget aabenhjertigt og meget oplysende: „*Heller icke jag likar den søte smaken, men Kors i alla profeters namn, hvad smakar inte en Bier derpå!*“ — Det Ræsonnement bøjede jeg mig for!

Naa, men tilbage til vore Sammenskudslag! Foruden de gængse, almenbekjendte Spillemethoder som at tælle, at „heste“, o. s. v. indførtes der mange nye, og af dem florerede en Tidlang en Variant, der kaldtes at „klubienere“, fordi det var Højesteretsadvokat Klubien, der en Aften introducerede den i vor Kreds.

Legen var ret underholdende, da den dog fordrede nogen Omtanke og Opfindsomhed, idet den bestod i, at Deltagerne efter Tur skulde sige et Bogstav, der passede saaledes til de forud nævnte, at det i Forbindelse med dem dannede et Ord. Naar f. Ex. Nr. 1 sagde A, kunde Nr. 2 fortsætte med b, og Nr. 3 med e, og saa havde Nr. 4 Ret til at sige: „Færdigt!“ fordi de tre Bogstaver jo danne Ordet Abe; men der kunde ogsaa fortsættes til

Abekat, Abekattestreger, o. s. v., og naturligvis var det morsomt, jo længere Ord man kunde finde. Gav En fortabt med Fortsættelsen, maatte han selvfølgelig erlægge den fastsatte Bode derfor; men først kunde han fordre, at hans Formand skulde opgive, hvilket Ord han havde tænkt paa, for kunde han ikke det, var det ham, der ifaldt Mulkt.

Da nogle af Medlemmerne efterhaanden fik stor Øvelse i at finde sjeldne og indviklede Ord, blev Sagen ikke saa let, og vi vare da Tre, som dannede en Sammen sværgelse for at redde os ud af Kniben. Midlet var lige saa simpelt som hensigtssvarende. Naar en forvirret Række Bogstaver, hvis Sammenhæng det ikke var os muligt at hitte ud af, naaede til os, sagde vi i en Fart efter hinanden de tre Bogstaver t—o—s. Naar det f. Ex. blev forlangt af os, at vi skulde fortsætte en saa meningsløs Bogstavække som L-u-m-l-a-b-i, affyrede vi gladeligt og uden at blinke vort t-o-s. Det efterfølgende Medlem stoppede, som let forstaaeligt er, op og udbad sig Oplysning om, hvad „Lumlabitos“ var for noget. — „Veed Du ikke, hvad Lumlabitos er?“ udbrød vi i den højeste Overraskelse og vare ved at faa et Slagtilfælde over en saa kolosal Uvidenhed. „Det er et Distrikt i Spanien!“ — Denne List gik i nogen Tid, men saa bleve ved en almindelig Afstemning de spanske Distrikter udelukkede af Sproget.

Vi vare imidlertid ikke raadville; kort efter mødte vi tre Rænkesmedde op med de tre Bogstaver s-k-i, som bleve anvendte paa ganske samme Vis, og Ordet „Lumlabiski“ erklæredes af os for at være Navnet paa en meget be-

kjendt polsk Familie. Til vor store Sorg bleve imidlertid ogsaa de polske Familienavne forkastede, og saa kunde vi jo desværre ikke fortsætte vor Sport ad denne Vej; jeg tror endog, det blev forbudt os Tre at sidde ved Siden af hinanden. — En Gang fremkom der en højst mærkelig Stavemaade, som imidlertid paa Grund af sin Originalitet blev akcepteret. Der var blevet sagt R-ø-g, hvorpaa fjerde Mand forbausede os Alle ved at sige q. Den, der skulde fortsætte, lod sig dog ikke forbløffe, men sagde roligt p, og paa Spørgsmaalet om, hvad det var for Vaas, forsikrede han godtroende, at han altid havde troet, at Ordet „Røgkupé“ stavedes saaledes, — han blev fritagen for at betale Bøde.

En Aften skaffedes den fornødne Pengesum til Bankoen tilveje ved Paréer à en Mark om, at man ikke paa tre Spørgsmaal kunde svare „Tændstikken“ uden at tabe. En for en bleve vi lukkede ind i Spillestuen, hvor den Spørgende tronedede i Sofaen med tre Tændstikker paa Bordet foran sig, medens Den, der vilde være Deltager, maatte deponere en Mark ved Siden af Tændstikkerne. Tingen skulde nu synes saa overordenlig let, men alligevel tabte Folk paa Grund af Formen paa det sidste Spørgsmaal. Kun en ung Mand reddede sig ved sin Raadsnarhed. Paa det første, noget udelikate Spørgsmaal om, hvad der var tykkest, hans Ben eller en Tændstik, svarede han meget generet, men dog ganske rigtigt „Tændstikken“. Det andet Spørgsmaal lød paa, hvad der forvoldte „*Pjalttenborg*“s Brand, og overensstemmende med den fra Visen kjendte, historiske Oplysning kunde han jo trøstigt besvare dette. Men da det tredie Spørgsmaal



blev ham forelagt i den Form: „Hvad vil De helst have, den Tændstik eller den Mark?“, da betænkte han sig blegnende et Øjeblik. Tilsidst svarede han dog korrekt: „Tændstikken!“ — men snuppede i det Samme sin Mark, saa at Sporgeren ikke som ellers kunde indkassere Marken til Kassen.

Ligesom altsaa det daglige Liv i Foreningen ikke kræver nogen nærmere Omtale, saaledes skal jeg ikke her komme ind paa de almindelige Lørdagssold, skjøndt det kunde være fristende at omtale enkelte Episoder som f. Ex., da Wilhelm Wiehe senior en Nat ganske uventet gjæstede Foreningen. Jeg, som dengang var i Senioriatet, fik, da Soldet lakkede mod sin Ende, Bud af gamle Lars, at der i Forsalen befandt sig en Herre, som absolut maatte tale med mig. Jeg gik ned, — noget altereret over ved Ettiden om Natten at faa et saadant Bud, det tilstaar jeg! — og traf Wilhelm Wiehe.

„Hvad vil Du?“ kunde jeg ikke lade være at udbrøde.

„Jo, jeg kom her forbi fra Selskab,“ svarede han, „og da jeg saa hørte Jer synge og raabe Hurra, fik jeg den Ide at gaa herind for at spørge, om I ikke havde Lyst til at høre et Par Digte eller Æventyr eller hvad I vil.“

„Naturligvis! Kom med op!“ var mit selvfølgelige Svar, og saa gik vi op ad Trappen.

Vi kom dog ikke længere end til første Sal, thi i min korte Fraværelse var Soldet allerede blevet hævet, og Medlemmerne skulde just i Lag med Kaffen.

Resolut sprang jeg op paa en Stol og raabte saa

højt, jeg kunde: „Studenter! Wilhelm Wiehe er i dette Øjeblik kommen tilstede for at solde sammen med os og give et Par af sine Deklamationsnummere til Bedste. Det siger vi ikke Nej til, vel? Op igjen i Salen! Soldet fortsættes!“

Det lykkedes. Under jublende Hurraraab for Wiehe stormede Alle igjen op — ikke Een svigtede — og tog fat, hvor vi havde sluppet. Og mere end en Time fortsattes Soldet, medens Wiehe paa sin betagende Maade deklamerede baade „Asgaardsrejen“ og „Nummer 15 Stolt“ og oplæste „Den flyvende Kuffert“. Det blev en herlig, nydelsesrig Nat!

Men som sagt, det var ikke Lørdagssoldene, jeg vilde omtale. Hvad jeg har Lyst til at fortælle lidt om, er om Studenterforeningens Gilder, Fester og Karnevaler. Og jeg skal da begynde med Fastelavns-gilderne, hvilke jo kun vare beregnede paa Foreningens Medlemmer og maaske netop derfor vare saa meget mere gemytlige.

Til Fastelavnsløjerne mødte Folk op i Massevis og saa temmelig præcist ved Nitiden, thi Gildet blev i Reglen aabnet med en lille dramatisk Introduktion.

Jeg tjente mine første Sporer i Studenterkomediens Tjeneste ved en saadan Lejlighed, idet jeg debuterede i en af Johannes Helms forfattet dramatisk Spøg, „*Den skjønne Helenes Nedkomst*“, hvis Pointe bestod i, at bemeldte Dame, fremstillet af Villiam Faber, gennem den store Luge i Salens Loft kom ned til os andre Agerende i en Baad, der for nylig havde gjort Tjeneste som Gondol til en Luftballon i Carl Plougs Helaftensstykke „*Hr. Sørensen paa Eventyr*“.

I en Samling af gamle hellenske Helte og Heltinder skulde jeg — med hvilken Motivering husker jeg ikke, maaske der ingen var — være et meget kjøbenhavnsk Bybud. Rollen var ikke stor, men Otto Zinck, som instruerede os, fik alligevel Noget ud af den.

Paa første Prøve sagde han til mig: „Hør, unge Mand, kan De ikke gjøre det Bybud fuld?“

Jo, det troede jeg da nok, jeg kunde, og paa anden Prøve havde bemeldte Bud sig en regulær Perial.

Zinck erklærede sig tilfreds med hans salige Tilstand, men mente, at det vilde forøge Effekten, om han tillige haltede noget.

Jeg parerede naturligvis strax Ordre, og nu var Bybuddet baade fuld og halt.

Dette havde imidlertid Zinck glemt, da vi kom paa sidste Prøve — paa den Slags Bagateller holdt vi aldrig mere end tre Prøver —, og han kaldte mig derfor til Side og sagde: „Nu har jeg fundet paa, hvordan vi skal faa mest ud af Bybuddet. Han skal stamme! Det kan De jo nok?“

Jo, det mente jeg nok, jeg kunde paatage mig; men jeg tillod mig dog en lille blid Indvending om, at Manden iforvejen var fuld og halt.

„Er han det?“ udbrød Zinck endel overrasket. „Naa, lavede vi ham saadan? Ja, det huskede jeg ikke! Men fordi han har de andre Skavanker, kan han jo ogsaa godt stamme.“

„Gudbevares!“ svarede jeg indrømmende, og saa stammede det fulde og halte Bybud fra det Øjeblik af, saa det var en Gru at høre.

Men glad var jeg, det skal jeg ikke nægte, over, at der ikke skulde være flere Prøver, da jeg frygtede for alle de abnorme Ejendommeligheder, som den stakkels Mand ellers yderligere kunde være bleven belastet med.

Deltagerne i Fastelavnsløjerne mødte og skulde møde i Kostume — paa Opslaget om Gildet bemærkedes det altid udtrykkeligt, at vendte Frakker ikke ansaaes for nogen Karakterdragt —, og det morede dengang ligefrem Folk at udspekulere originale, overraskende Kostumer.

Et af de Medlemmer, som uomtvisteligt udmærkede sig mest ved excentriske Paafund i denne Retning, var Arthur Abrahams, en Broder til Theaterdirektøren og den afdøde Arkitekt. Han havnede som Sproglærer i Fransk i „*Efterslægts*“ Skole og har senere gjort sig bekendt som en fortræffelig Memoireforfatter.

Særligt en enkelt Fastelavnsaften mindes jeg ham i et saare sælsomt Kostume. Han kom noget sent og traadte ind i vor allerede samlede Kreds, iført nøddebrun Kassander-Kjole, forglemigejblaa Matros-Buxer, tulipangul Leander-Vest, valmuerød Jockey-Hue og et Par middelalderlige Alkymist-Hornbriller med græsgrønne Glas. Det vil ikke undre, at dette som Totalitet virkede i høj Grad frapperende.

I Kor fra os lød det i forvirret Kor: „Hvad Fa'n er det for en Dragt? . . . Den er s'gu for slem! . . . Hvad skal Du forestille?“

„Stille, Børn, stille!“ svarede Abrahams og løftede højre Pegefinger advarende i Vejret ligesom Diogenes paa Wilhelm Busch's Tegning, der advarer de to uvorne

Drenge mod at lave Sjøv med den Tønde, han beboer. „Ilde sømmer det sig den gemene Hob at bruge formastelige Eder og anden uhøvisk og liderlig Tale til en beromt og berømmeligen anerkjendt Filosofus som mig, Baruch Spinoza.“

„Naa, saa Du er Spinoza?“ spurgte en af Kredsen nok saa lumsk. „Aa, sig mig, hvori bestaar egenlig din Lære?“

Havde denne Nysgjerrige ventet at sætte Abrahams i Forlegenhed, kom han til den fejle Mand, thi Abrahams havde iforvejen læst sig al den Kundskab til om nævnte Filosof, som første Udgave af „*Nordisk Konversationslexikon*“ saa overdaadigt serverede, og han forklarede nu i et temmelig vidtløftigt Foredrag sin Fastelavns-Spinozas højst besynderlige og mildest talt let-sindige Filosofi.

Paa et Spørgsmaal om, hvorfor han troede, at vedkommende Lærde gik saaledes klædt, svarede han paa sin egen ugenerte Maade, at da han ikke nogetsteds havde kunnet finde Oplysning om Filosofens Klædedragt, var han gaaet op i Madam Madsens Maskeradegarderobe paa Gammelmønt, og her vare saa hun og han blevne enige om, at saalunde maatte Spinoza være gaaet klædt.

Som et Apropos kan det maaske være tilladt at oplyse, at den ovennævnte Mad. Madsen i de Tider var Studenterforeningens Kostumière. Til alle Komedier, Fester, Karnevaler etc. leverede hun de fornødne Kostumer og hjalp personlig med ved Paaklædningen af saavel de mandlige som de kvindelige Studenter : de, der skulde spille Dameroller.

Engang — det var før min Studentertid — mødte Mad. Madsen ved en saadan Lejlighed med en dybt nedslaaet Mine, og C. M. Wengel, der saa mangen Gang havde nydt hendes overstrømmende Svada, spurgte deltagende, hvad der gjorde hende saa nedtrykt. Under en uafbrudt Sukken og Gispn fortalte hun nu, at hendes elskede Mand, der i Parenthes bemærket udelukkende levede af hendes Garderobe — Maskeradegarderobe, forstaar sig! —, for en to-tre Dage siden var død af et apoplektisk Anfald, efter at han Aftenen forud frisk og sund havde deltaget i et muntert Selskab paa en Keglebane. Hendes Beretning begejstrede i den Grad Wengel, at han forevigede Begivenheden i den fra „*Kjærlighed paa Taget*“ bekjendte morsomme Sang: „Tænk Dem, Lassen sad og spiste Boghvedegrød“. Oprindeligt, da Stykket gik som Studenterkomedie, stod der da ogsaa nok saa ugenert „Madsen“ istedetfor „Lassen“; men da Stykket senere kom til Opførelse paa de private Theatre og udkom i Trykken, blev Navnet af Delikatessehensyn forandret.

Paa en anden Fastelavns Mandag figurerede Arthur Abrahams som Direktør for et Trylletheater, som var arrangeret i Gymnastiksalen, det Lokale, hvori Bibliotheket nu findes. Han optraadte i fuld Dress med en tilstrækkelig indfedtet Polkaparyk, med en Guldkjæde, hvis Ankertougstykkelse ikke lod Tvivl tilbage om dens Ægthed, med en mere pralende end smagfuld Ansamling af flot bestenede Ringe paa alle Fingre og med et Navn, hvis Besynderlighed tydeligt røbede, at han var direkte indforskreven fra det Land Kaudervæltien.

Den store Troldmand sagde ikke for meget, da han i sit Indledningsforedrag bemærkede, at der intet Hexeri var i hans Præstationer. Han begyndte saaledes med det ikke ukjendte Kunststykke at lægge tre Kugler enkeltvis under tre Bægere og derpaa faa dem samlede alle tre under et af Bægerene uden at røre hverken Kugler eller Bægere. Og dette udførte han paa følgende lige saa nemme som letfattelige Maade.

Med den rivende *flux de bouche*, han raadede over, aflirede han følgende Ramse: „Hier sehen die geærede Herrschaften en mege enestoende Kunststück, som forbause ved seine Behændigkeit. Jai tage tre Kugle — so! —, lægge hver sin unter den ene — so! —, den andre — so! — und den dritte Becher. So jai banke mit min Drillestav po Becher en und sige til lille Kugle: „Allez, marche unter Becher drei der borte!“ Und strax marschiere den da hit gjennem Luft. Ligeso jai sige til lille Kugle unter Becher zwei: „Allez, marche unter Becher drei der borte!“ Den schwefe gjennem Luft po Øjeblik da hit. Und nun være alle Kugle unter den ene Becher. So jai tage min Drillestaf und sage til de zwei spatzierende Kugle: „Allez, marche, zurück, po Platz, un, deux!“ Und det geærede Publikum vil behage se hier: hver lille Kugle po sin tilforne Platz unter sin eigene Becher!“

Da han ikke løftede det tredie Bæger op paa det temmelig afgjørende og højst spændende Tidspunkt, da alle tre Kugler vare — eller skulde være — forsamlede under dette, syntes Kunststykket egenlig ikke at være saa særdeles svært at udføre. Men det gjorde ikke saa

nøje, med en skogrende Latter gav det geærede Publikum sit levende Bifald tilkjende.

Et andet af hans Kunststykker var heller ikke til at kimse ad, og det var meget omhyggeligt præpareret fra hans Side.

Hos en Hosekræmmer havde han iforvejen kjøbt to ens tarvelige røde Bomulds Lommetørklæder af den Sort, Sømænd sætte særlig Pris paa formedelst de store Billeder, der pryde dem, — jeg mindes endnu, at de to, Abrahams havde faaet fat paa, fremstillede Slaget i Kjøgebugt paa det mest Lebendige. Det ene af dem fik han Foreningens Vært til at bage ind i en Pandekage, medens han kort før Forestillingens Begyndelse fik fat i et ældre anset og adstadigt Medlem — det var forlængst afdøde Overretsprokurator Schack —, for at denne, naar Abrahams bad om et Lommetørklæde, skulde give ham det op paa Scenen.

Da Tryllekunstneren kom til det paagjældende Nummer, anmodede han om at laane en Tørklæ'-lomme — som han kaldte det.

En Masse hvide Lommetørklæder bleve rakte op mod ham; men Abrahams vilde hellere have et kulørt, for at Publikum kunde kjende det igjen og overbevise sig om, det var det samme, han leverede tilbage.

Saa kom Schack frem med det røde Lommetørklæde, og Ingen mistænkte den satte, alvorlige Mænd for at staa i Ledtog med Gjøgleren, ihvorvel det nok var mistænkeligt, at han var i Besiddelse af saadant et Matros-Lommetørklæde med Slaget i Kjøgebugt.

Abrahams modtog Tørklædet med Tak, gik ned ad



Brædtet, som forte ud blandt Tilskuerne, og sagde: „Jai bede de geærede Herrschaffen se po disse Tørklæ'-lomme und overzeuge sich um, der ingen Snyderi være deri!“

Tørklædet cirkulerede rask, og Alle, som fik fat i det, saae strax, det var ganske ubrugt, hvorpaa det blev leveret Kunstneren tilbage.

Abrahams udbad sig Tilladelse til at brænde Lomme-tørklædet i Lyset; han skulde nok erstatte det, hvis det kom noget til. Saa holdt han det ind i Lyset; det brændte langsomt og frembragte en saadan Os, at de Nærmestsiddende græd deres modige Taarer og protesterede, idet de, skjøndt kun Halvdelen var brændt op, erklærede, at de gjerne vilde tro, det hele Tørklæde var fortæret af Ilden.

Troldmanden gav sig derefter til paa en Stegepande at lave en Pandekuchen, og se, hvor mærkeligt! Indeni den laa Schacks Lommetørklæde aldeles ubeskadiget, og foruden at faa dette tilbage fik Schack i Tilgift en større Portion Pandekage, da det ikke var muligt for Abrahams at faa Tørklædet los af Kagen, eftersom Værten ikke havde været saa fiffig først at dyppe det i Vand, før han bagte det ind i Pandekagedejgen.

Til Slutning overraskede Abrahams os med en saa vanskelig Præstation som det saakaldte „*Talende Hoved paa et Fad*“, et Nummer, der maatte siges at være mindst lige saa fint udregnet som de to ovenfor omtalte, og som fremstilledes saaledes.

Over Baggrunden af den lille Scene eller rettere Tribune var der trukket et folderigt, med Sølvpapirs Stjerner, Slinger og Drager udsmykket rødt Shirtings

Gardin eller Tæppe, eller hvad man nu vil kalde det, som paa en meget heldig Maade efterlignede de tunge, stjernebesatte Flojls Drapperier, som taskenspillende Professorer fortrinsvis ynde at dekorere med. Foran dette stod et mindre Bord, paa hvilket der var anbragt et stort Fad, af hvilket der var borthugget en Runding, passende til et Menneskes Hals. Bag dette Fad fandtes der en Aabning i Shirtings Drapperiet, og i det givne Øjeblik præsenterede sig her, tilsyneladende som liggende paa Fadet, Hovedet af en af Foreningens mest bekendte Stamgjæster, cand. jur. A. C. Lassen, en yngre Mand, der dengang var Medarbejder ved „*Berlingske Tidende*“, men forøvrigt faa Aar efter for at faa sit svage Bryst helbredet drog til Syden — vistnok Mentone —, hvorfra han imidlertid aldrig vendte tilbage.

Om det var Ironi af Abrahams just at vælge denne Mand til „det talende Hoved“, skal jeg ikke kunne sige. Det vilde imidlertid ej have været saa urimeligt, thi aldrig hverken før eller senere har jeg truffet paa et Mandfolk med et Snakketøj som A. C. Lassen's.

I sin velklingende Jargon fremplaprede Tryllekunstneren nu: „Dette Kopf-Ho'ede være i und für sich ganz, meget, tildels overordentlig merkwürdig! Den fungiere wie Kopfe po en gemen Mennisch. Hochgeærede Publikum behage se! Jai den stikke lille Kage i Gemunden — so! — und ein, zwei, drei! strax den tygge darauf und speise Kage. — Jai den give bagpaa en Cigarre... ach, jai ikke have sodanne po mig!... Maaske af Herrschafthen en vil traktiere det Ho'ede? (*Flere af de paa de første Rækker Siddende rakte beredvilligt Cigarer op*

*til Abrahams, der paa denne lige saa nemme som prisbillige Maade gjorde en lille Høst paa en halv Snes Cigarer.)* So, jai sig: „Hier, mein lieber Kopf, har De en Radekopf! Nu en Svovlstikke til! Giebt Feuer . . . Ach, ich streicke schlecht! Den gik ut sin Vej! . . . En til — so! Und jetzt vi tage os en Tobaksconcilium! . . . Vi maa aber en Glas Wein dazu haben! . . . Hier en Flasche af Værten seine ächte Weinen! Din Skol og min Skol, og alle smuk' Pigers Skol! . . . Ah, schmeckt gute! So, nun vi være fertig damit!“

Paa dette Tidspunkt overraskede Hovedet Abrahams ved af sig selv at udbryde: „Næ, jeg vil s'gu have et Glas til! Ellers drikker I Andre hele Resten!“

Uden at gaa fra Koncepterne sagde Abrahams, medens han forede Lassen med det begjærede Glas Vin, slagfærdigt ud til Publikum: „Det Kopf-Ho'ede gar nicht økonomisk!“ En Replik, der faldt i særdeles god Jord, da Lassen netop paa den Tid var Økonomisenior.

Publikum blev derpaa anmodet om at forelægge Hovedet forskjellige Spørgsmaal, og da disse overvejende angik Foreningens Anliggender eller kjendte Medlemmers Meriter, kunde en daglig Gjæst som Lassen sagtens besvare dem. Men da tilsidst en Tilskuer var saa ondskabsfuld at ønske at vide, hvad 914 Gange 33,766 var, svarede Hovedet fornærmet: „Det veed jeg s'gu ikke!“ og forsvandt med det Samme. Og hermed var Forestillingen forbi.

Som en værdig Pendant til Arthur Abrahams bør et andet Medlem, Niels Engberg, nu ansat ved Telegrafvæsenet, fremhæves. Der kunde ikke godt være større

Forskjel paa to Komikers Maade at virke paa. Den Første var alsidig, springsk, støjende saavel i Taler som i Lader, medens den Anden var stilfærdig, tør — man kunde næsten fristes til at sige træet, i det Mindste havde hans Stemme en egen gnaven Lyd, der dog ikke skadede det komiske Indtryk, tvertimod! —, og saa havde han kun een Streng paa sin Bue, hvilken man kunde fristes til at kalde den filologiske Streng.

Han var nemlig en meget dygtig Filolog og dyrkede navnlig det græske Sprog, og det var heraf, han benyttede sig.

En Fastelavnsmandag mødte han op i en Dragt, der i al sin Tarvelighed var lige saa karakteristisk og mærkværdig som det Abrahams'ske Spinoza-Kostume. Han præsenterede sig iført Underbenklæder, en meget lang, sid Natskjorte, en stor, blød Grundtvigianerhat og en flagrende Hørparyk, og dertil gik han med en svær Knortekjæp i Haanden og bar et Par meget skjævtstående Sølvbriller paa en uformelig Papnæse.

Dette paastod han var en korrekt Gjengivelse af det Kostume, hvori Herodot i Oldtiden havde vandret om her paa Jorden, og saa talte han hele Aftenen Græsk, — til Held for os var han saa venlig at oversætte det paa Dansk : det den Gang ikke ugængse Skolemester-Dansk som f. Ex.: „Grinende i hvad Henseende sidder Du der?“ istedetfor det nok saa naturlige: „Hvad sidder Du der og griner af?“

Han gjorde saa megen Lykke i denne Rolle, at han siden den Aften mellem os kun kaldtes „Herodot“, og et Par Aar senere skrev han til en eller anden Fest en

dramatisk Piece, *οι ιδιώται* (Privatmændene), paa et højt ejendommeligt, meget morsomt Græsk-Dansk, hvilket udmærkede sig ved en højst drastisk, illustrerende Forstaaelighed.

I dette lille Stykke spillede han selv Hovedrollen, og en Aften, da han havde optraadt i denne sin Glansrolle, var han bleven saa nervøs og overanstrengt af al den megen Feteren, han var Gjenstand for, og — forstaar sig! — alle de dermed følgende Bægere, at han paa Hjemvejen oplevede et ret kuriøst Eventyr, der lige saa godt kan faa sin Plads her som andetsteds.

Han boede den Gang ude i en af Sidegaderne til den yderste Del af store Kongensgade, og træt og mødig stavrede han ensomt afsted i Nattens Mulm og Mørke, velsignende den paalidelige Knørtekjæp og forbandende de søvnige Gaslygter, der kun brændte paa den ene Side af Gaden, hvad han syntes gav Gaden noget Enarmet ved sig. Mørkere og mørkere blev det, og tilsidst vidste Herodot ikke ret, hvor han befandt sig.

Da han næste Morgen vaagnede op, havde han Grund nok til som Jeppe at knibe sig i Armen og spørge, hvor han var henne. Han fandt sig nemlig liggende i en rummelig Himmelseng, som havde grumme lidt tilfælles med hans studentikose Jernseng. Overvættes betuttet saae han paa Væggen, — han kjendte ikke det Tapetmønster; han stirrede paa den overnaturligt svære Bolsters Dyne, — han var overbevist om aldrig før i sit Liv at have set den og gav sig til at spekulere paa, hvormeget den monstro vejede; og han kastede et Blik tilvejs, — ingen-

sinde tilforn havde han skuet saadan en Himmel af blomstret Shirting.

Angstfuld tog han Mod til sig, kiggede bag Forhænget ud i Stuen og gjorde den Opdagelse, at han befandt sig i et vildtfremmed, lavtloftet Værelse, tarveligt, men ret hyggeligt møbleret.

I sin Kvide gav han sig til at raabe Gevalt, og kort efter traadte en graaskjægget Gamling ind med en Bakke med en Skaal Kaffe og noget Wienerbrød.

„God Morgen!“ bød den gamle Graaskjæg venligt, og

„God Morgen!“ bød Herodot, — Mere kunde han i sin Befippelse ikke faa frem i Øjeblikket.

„Her har De en Kop Kaffe!“ sagde Gamlingen og satte Bakken paa Dynen foran ham.

„Hvor . . . hvor . . . hvor er jeg?“ stammede Herodot, som nu baade fik Øjnene og Munden op.

„Ja, det kan jo være Dem lige meget, gode Herre! Drik blot Kaffen, og sov De saa videre! De kan nok trænge til det,“ svarede den gamle Mand og belavede sig paa at forlade Værelset.

„Næ, hov! . . . De maa skam sige mig, hvor jeg er!“

„Ja, siden, siden! . . . Drik nu, og sov saa videre en Timestid, saa klarer det sig nok.“

Med disse Ord smuttede Gamlingen ud af Stuen og overlod Herodot til sine Betragtninger. Denne satte Kaffen tillivs, men om at sove videre var der naturligvis ikke Tale. Han gjorde et hastigt Toilette, og da han var færdig dermed, traadte den gamle Mand atter ind og sagde:

„Naa, det blev nok ikke til Noget med Søvn?“

„Nej! Men sig mig dog blot, hvor jeg er!“

„I Nyboder!“

„I Nyboder?! . . . Hvordan er jeg dog kommen her?“

„Jo, jeg skal sige Dem, gode Herre, imorges, da min Son skulde paa Holmen, fandt han Dem siddendes og sove paa Stenen foran Døren, og saa sagde han til mig, at det var bedst, jeg bugserede Dem ind og tog mig lidt af Dem.“

Herodot saae lidt paa ham, saa brast han i Latter og trykkede til Tak den Gamles Haand. Og kort efter forlod han det gjæstfri Hus, uden at det var ham muligt at bevæge Værten til at modtage blot det mindste Vederlag for Nattelogis'et. — —

Blandt Notabiliteterne, som særligt udmærkede sig ved Fastelavnsløjerne, kan ogsaa med Hæder nævnes Sophus Krarup, der mest virkede og morede ved sit uforlignelige Humør, hvilket har holdt sig tiltrods for Alderen og det mere alvorfulde end lystige Embede, han nu beklæder som Herredsfoged paa Langeland.

Skjøndt han havde — og har — en Stemme saa hæs, at man uvilkaarligt faar Lyst til at rømme sig, naar man hører ham tale, var det dog utroligt alt det Spektakel, han kunde gjøre med den. Og det maa tilstaaes, han havde en Svaghed for indianske Hyl, laplandske Vræl, hottentotiske Brøl, kort sagt for alle uarticulerede Lyd, blot de vare tilstrækkelig øresønderrivende.

I Modsætning til de to ovenfor omtalte Medlemmer opererede Krarup aldrig alene ved disse Løjer. — Det vilde nu ogsaa have været ganske umuligt for ham, aldenstund han ved sin Ankomst strax blev omringet af

sine mange Venner og overhovedet af livsglade Folk, som vidste, at hvor han var, svigtede Gemytligheden aldrig. Men i Reglen var det Krarup selv, som i Forvejen organiserede smaa eller større Bander, der optraadte saa umenneskeligt støjende og forstyrrende, som tænkes kunde, thi det kom ham kun an paa at faa det mest mulige Hallo ud deraf. Hovedsagelig bestod Banden Aar for Aar af de samme Individider, men i sin livlige Fantasi fandt Krarup til hver Fastelavn paa en ny Variation for dens Optræden, og kunde han finde noget Aktuelt, greb han naturligvis helst dette.

I det Aar, Fenierne i Irland begyndte at regjere og terrorisere, repræsenterede Banden saaledes denne behagelige Menneskeklasse under Anførsel af Krarup som den irske Agitator og Folketaler Mac Whisky, eller hvad det var, han kaldte sig. Dragten var meget let at anskaffe, idet den i al sin Tarvelighed kun bestod af en islandsk Nattrøje, som Krarups Broder, en bekjendt Herreekviperingshandler — eller, som det dengang langt mindre fint hed: Hosekræmmer — med stor Elskværdighed laante hver Deltager, samt af de ældste Benklæder og den mest medtagne Hovedbedækning, man kunde opdrive, og som Kjendingsmærke en Fyrretræes Stav med en Kartoffel paa Spidsen. Saaledes udstyret foer den vilde Bande, opflammet af Mac Whiskys lige saa hidsende som meningsløse Taler, rasende frem mod alle i pekuniær Henseende bedre Stillede, og mangen ældre Ejer af Gods og Kontanter blev bortført og slap kun fri mod en klækkelig Løsesum af Punch eller Øl.

Undertiden mødte der ogsaa større samlede Skarer



op andetsteds fra. En Fastelavnsaften stormede saaledes pludselig alle Kandidaterne fra Kommunehospitalet ind, iforte de noksom bekjendte blaa Patientdragter derudefra. En af dem havde endogsaa været saa letsindig at lade sig iklæde den meget ubekvemme Dragt, man kalder en Spændetroje; men det kom han haardt til at fortryde. Hjælpeløs, som han var, blev han kneben og rusket i, stødt og puffet Salen rundt fra Mand til Mand og fik i det Hele en saa ubehagelig Behandling, at han for den Sags Skyld godt kunde have troet sig indlagt paa den nu just ikke saa vel ansete sjette Afdeling paa det Hospital, hvorved han var ansat. Endelig blev Staklen dog befriet fra de pinende Baand, da han halvt besvimet styrtede om paa Gulvet.

I Halvfjerdserne fraterniserede Studenterforeningen i nogle Aar hjerteligt med Kunstnerforeningen af 18de November. Denne Forening, som paa de Tider havde Lokale først hos Madam Vincent paa Kongens Nytorv og senere hos Larsen paa St. Annæplads, fejrede ligesom vi Fastelavnen med en Herremaskerade; dog var der den Forskjel, at Medlemmerne her kunde medtage Besøgende. Disse Fester vare imidlertid paa Grund af de fremmede Gjæsters Misforstaaelse og Misbrug af den frie Tone, der herskede mellem Kunstnerne, udartede saaledes, at Bestyrelsen ansaae det for hensigtsmæssigst at afskaffe Indførelsen af Fremmede. Da Medlemmernes Antal ikke var stort nok til at befolke de temmelig rummelige Lokaler hyggeligt nok, fandt nogle af os, der vare Medlemmer begge Steder, paa, at det var bedst, om de to Foreninger gav sig til at arbejde sammen.

En Fastelavnsaften, som Løjerne og Dansen vare bedst i Gang i Studenterforeningen, gik Komiteen og Senioratet, fulgte af adskillige Honoratiores, over til 18de November og indbød Medlemmerne til at aflægge et Besøg i Foreningen. Ideen slog an; Deputationen blev modtagen paa det Hjerteligste og trakteret paa det Bedste, og efter en halv Times Forløb vandrede vi Alle i stor Procession over til Gammelholm, hvor de flot og fixt klædte Kunstnere ved Ankomsten bleve hilste med Hurraaab og strax bragte nyt og frisk Blod i Festtummelen.

Dette Forhold varede flere Aar igjennem til gjensidig Fryd og Glæde og hørte først op, da 18de November bestemte sig til at ombytte sine Fastelavnsløjer med et regulært Karneval med Damer, begrundet paa, at de store Kunstnerkarnevaler i Kasino allerede vare begyndte at tage af i Tiltrækning.

At vi Studenter og Kunstnere, udstaferede i vore mere end mærkelige Dragter, af Politiet fik Lov til saaledes at vandre i lange og ikke just stilfærdige Optog fra den ene Forening til den anden, var, er og bliver ganske ufatteligt. Vi drev endogsaa vor Frækhed saa vidt, at vi en Fastelavnsnat ved det Lag Klokken tolv—et vandrede fra St. Annæplads til Gammelholm i sluttet Trop paa et Par hundrede Mennesker, medens 18de Novembers Orkester, der bestod af otte Blæsere i maleriske Vaabendragter, gik i Spidsen og truttede lystigt løs.

Vi naaede uanfægtede Charlottenborg, men her vilde to Politibetjente gjøre et vanvittigt Forsøg paa at standse os. Formanden i Kunstnerforeningen, C. F. Aagaard, og endel besindige Ældre af os Andre fik dem imidlertid

til at indse det Umulige i at tage det op med alle de kaade unge Mennesker. Vi opgav, hvilke Foreninger der skulde „noteres“ for det ganske vist dristige Brud paa Nattefreden og fik saa Lov til at passere, efter at der var givet Ordre til at holde inde med Musiken. — Ingen af Foreningerne hørte dog nogensinde senere Noget til Sagen.

Jeg kan ikke i denne Forbindelse undlade til Slutning at fortælle, hvilket uudsletteligt Indtryk dette vort Optog gjorde paa en af mine Bekjendte, en yngre Mand, som boede paa den Strækning, vi passerede under fuld Musik.

I en privat Vennekreds havde han holdt en temmelig varm Fastelavn, og ved Midnatstide havde han lagt sit trætte, fortumlede Hoved til Hvile i sit Soveværelse, der vendte ud til Gaden.

En Timestid efter vaagnede han op og syntes at høre Hornmusik i det Fjerne. Ængsteligt rettede han sig op i Sengen støttet paa Albuen og lyttede, medens Øjnene stirrede vildt ud i Mørket. Han sagde til sig selv, at det var jo umuligt, der kunde spilles nogetsteds paa denne Tid af Døgnet; det var altsaa ham, det var galt fat med, han havde Hørehallucinationer.

Nærmere og nærmere kom Musiken, han rejste sig helt op i Sengen og svedte Angstens Sved, medens han spurgte sig selv, om han var gaaet fra Forstanden. Men Tonerne bleve stærkere og stærkere, nu forekom de ham at lyde lige ud for hans Vinduer.

I Dødsangst sprang han ud af Sengen, sneg sig hen til Vinduet og kiggede forsigtigt ud bag Rullegardinet.

Han var nær styrtet om ved det Syn, han saae. Nede paa Gaden tumlede sig i vildt Kaos de sælsomste Skikkelser; kaade, hvide Pjerroter gik Side om Side med ærværdige Kardinaler i deres Purpurskrud; graaskjæggede, fløjlsklædte Riddersmænd fulgtes med gemene, nymodens Matroner; pukkelryggede, krumnæsede Polichineller trak af med bredskuldrede, rødblissede Amagerkoner; sirlige, udpyntede Leander'e vandrede Arm i Arm med lige saa stærkt sminkede som uhøvisk nedringede Variétésangerinder — — —

Min Ven søgte vaklende tilbage til sin Seng; han var vis paa, han havde faaet Delirium.

Endnu en Stund hørte han de dæmoniske Toner; men svagere og svagere bleve de heldigvis, tilsidst hørte de helt op, og han sov ind.

Men endnu næste Dag, da jeg traf ham, var han ikke kommen i sit sædvanlige gode Humør, saa stærkt havde Nattens Rædsler indvirket paa ham. Til alt Held kunde jeg jo give ham den højst prosaiske Oplysning om Grunden til de frygtelige Hallucinationer; men istedetfor at sige mig Tak for min Forklaring udbrød han harmfuldt: „Saa skulde da ogsaa . .!“ Ja, det er vist bedst at tie med, hvilken rædsom Straf han bad Underverdenens Hersker exekvere paa os støjende Fastelavns-gjæster.

---

## II.

### Efteraarsfester.

---

Som en Art Pendant til Fastelavnsgilderne, der jo vare Foraarets Fest, fremtraadte de saakaldte Efteraarsfester.

I den Skikkelse, de havde, da jeg i 1863 blev Student, besad de unægteligt et vist tarveligt Tilsnit. Der var intet Forsøg gjort paa at gennemføre en bestemt, ensartet Dekoration, og Arrangementet var i det Hele meget primitivt; der blev vel ikke som i „Ulysses von Ithacia“ ligefrem skrevet paa Dekorationen: „Dette skal være Troja!“; men det blev meget tydeligt sagt En, at dette var f. Ex. Dyrehavsbakken, og saa var det det, uagtet baade Bakke og Dyrehave, Telte og Karruseller manglede.

I Reglen saae der saaledes ud: nogle faa komiske Tegninger, fortrinligt malede af habile Folk som de Af-døde, Arkitekten Charles Abrahams, Medicineren Chr. Schmidt og senere Landstingssekretær van Deurs, og af de endnu Levende, Marinemaler Chr. Blache og Amtsforvalter i Aalborg, Conrad Weidemann, prydede Væggene hist og her; paa en lav Tribune i Salen — den nuværende Sangertribune — opførtes uden Spor af Kulisser, Rampe, Tæppe eller andet Tilbehør, som nu engang anses for ret brugbart til en Theaterforestilling, den uundværlige dramatiske Introduktion; og Musikstuen var ved Hjælp af en Forhøjning omdannet til en Sangerindepavillon under Direktion af en Søn af Overlærer Petersen ved Metropolitanskolen, Henry Petersen, som til stort Savn for Foreningen døde i en ung Alder.

Det var hele Herligheden, men alligevel var der ualmindeligt morsomt; det smittende Humør angreb Alle; selv de mest udasede Læseheste og de mest haardskallede Kontorfolk faldt som Ofre for Epidemien. Men de Assisterende vare dengang heller ikke bange for at anvende noget af deres Tid paa sligt tomt Gøgl; der præsenteredes Ting, som havde Levedygtighed langt ud over den ene Aften. Exempelvis kan det anføres, at det til en Institution som Sangerindepavillonen ikke var Direktøren, der — som det nu er Brug i forskjellige lignende offentlige Etablissementer — alene var autoriseret Leverandør af Viserne til Damerne. Nej, der var Mange om det Stykke Arbejde, og mangfoldige lystige Sange bleve kreative ved disse Lejligheder her skal nævnes et Par

Stykker som Arthur Ahrahams' noksom bekjendte Vise om „Samson og Dalila—lalalala!“ og den gemytlige Vise af C. M. Wengel om den unge Jon.

I Midten af Tredserne bleve Conrad Møller — Forningens populære Visedigter -nkl., Villiam Faber og jeg som unge Studenter valgte ind i Komiteen for det paagjældende Aars Efteraarsfest, og med ungdommelig Iver forsøgte vi strax at gjøre lidt mere ud af Festen saavel i Henseende til Dekorationer som til Præstationer. Det gik imidlertid ikke saa glat, thi vi vare komne til at sidde i Komite sammen med Otto Zinck og „gamle Guldberg“, der døde som Underdirektør i Kjøbstædernes almindelige Brandforsikring, og navnlig den Sidstnævnte var strix konservativ lige overfor alle formastelige Forandringer i den traditionelle Ordning af alle Arter af Festligheder.

Efter nogle Aars Forløb fik vi Tre imidlertid frie Hænder, eftersom de to nævnte Kapaciteter opgav deres mangeaarige Hverv som Komitemedlemmer, og selvfølgelig benyttede vi os strax deraf. Vi havde Lykken med os; den første af de af os arrangerede Efteraarsfester blev en virkelig Sukces. Der afholdtes det Aar Landmandsmøde i Kjøbenhavn, og saa sagde vi: „So ein Ding müssen wir auch haben!“ og arrangerede hele Festen som et Landmandsmøde i Studenterforeningen.

Strax ved Indtrædelsen i Vestibulen overraskedes de Besøgende ved Synet af en virkelig levende Hest, som stod opstaldet ved Trappens Fod og vogtede Opgangen. Det var just ikke nogen Araber; til daglig kunde den ses paa de kjøbenhavnske Gader, trækkende efter sig en

Möbelvogn, som var belæsset med et eller flere tunge Pianoforter og i Tilgift medførte tre næsten lige saa vægtige, tætbyggede og sværlemmede Kraftkarle, som fyldte saa godt paa Bukken, at de maatte holde fast i hinanden for ikke at flyde ud over den til en af Siderne. Hesten tilhørte nemlig Firmaet Hörnung & Møller. Som Medindehaver heraf havde det naturligvis været Conrad Møller en let Sag at skaffe Rosinanten tillaans, og som Delegeret i Dommerudvalget var det ham ikke overdrevent vanskeligt at faa os til at tilkjende den første Præmie og hænge den en stor Plakat med den hædrende Paaskrift om Halsen. For den Sags Skyld kunde vi godt have givet den af Musikens Udbredelse saa højt fortjente Hest eneste Præmie, aldenstund Rækken af Udstillingens levende Dyr baade begyndte og sluttede af med den. Resten var naturligvis kun Legetøjs Dyr og lignende som en Gyngest, et Paaskelam, Billardkøer, Træheste, Gymnastikheste og andre meget brugbare, men højst ulebendige Skabninger, om hvilke det udførlige Katalog gav alle mulige og endel flere Oplysninger.

Det mærkeligste af samtlige Dyr var ubetinget et Faar af Legetøjs-Racen af den Art, som bevæger sig frem, ikke paa fire Ben, men paa fire Hjul. En Ejendommelighed havde Faaret dog; naar det blev trillet hen over Gulvet eller Bordet, svansede det nemlig med Halen paa samme tummelumske Maade, hvorpaa et Lam virrer med Halen, medens det dier Moderen.

Da vi i Komiteen skulde indregistrere dette Naturfænomen i Kataloget, varede det lidt længe, inden vi



kunde finde paa Noget at skrive om det. Forgjæves puffede det ene af os mageløs vittige Hoveder det arme Faar over til det andet med den behagelige Opfordring, som virker mere aandeligt deprimerende end alt Andet: „Lav noget Morsomt om det der!“, og jo mere Tiden trak ud, desto hyppigere og hastigere bleve de Rutschture, Dyret fik sig fra den ene Bordende til den anden.

Pludselig sprang formedelst den ilde Medfart den Mekanisme, hvorved Halen sattes i Bevægelse, — Faaret var blevet Invalid.

Man skulde have troet, at dette Ulykkestilfælde maatte have smertet os dybt; men nej, tvertimod! Nu vidste vi, hvilken Specialitet der i Rubriken skulde tillægges Dyret, og i Kataloget kom til at staa: „Et Faar. Lam i Halen.“

Hoveddekorationen fandtes naturligtvis i den store Sal, som var festlig smykket med et Par Opstillinger af Neg, River, Leer og andre fra Tivoliske Høstfester ikke ukjendte Atributer, medens den lange Væg ved Vinduerne helt dækkedes af en mægtig Karton, paa hvilken var fremstillet et af virkelige Kunstnere udført, effektivt Spejlbillede af en lang Række Køer. I sidste Øjeblik kneb det med at faa de Stolper malede færdige, som skulde give det Udseende af, at Køerne stod hver i sin Baas, og det blev paalagt mig at hjælpe med Hensyn til Malingen. Jeg har nu aldrig udmærket mig ved selv et nok saa lille Talent for Tegning, men alligevel var jeg stolt af dette Tillidshverv og malede løs. Imidlertid tvivler jeg om, at de Stolper, jeg leverede, lignede nogensomhelst gangbar eller blot overhovedet eksisterende Træsart.

Da man her paa den omtalte Tid endnu ikke var

kommen saa vidt, at der spillede Komædie i Lader eller Kostalde, indstillede vi den dramatiske Introduktion, medens vi bibeholdt den traditionelle Sangerindepavillon, for hvilken vi imidlertid ikke havde mere Interesse, end at vi tillod en fast Direktør — jeg husker ikke engang mere, hvem det var — efter Behag at skalte og valte der, som han vilde.

En hel Del bidrog det naturligvis hertil, at Conrad Møller og jeg havde travlt med et „Anatomisk Musæum“ der forevistes i de to daværende smaa Læseværelser. Af Ting, som kunne omtales her, skal jeg kun nævne, hvorledes vi fremstillede et gennemskaaret Menneskehoved. Oppe paa Studenterforeningens Loft fandt vi en Buste af — Øhlenschlæger, hvilken var kasseret, da Fodstykket var gaaet i Stykker. Vi fik saa den Ide at lade Snedkeren save Hovedet igjennem, fyldte de to Hulheder med noget gammelt, rødt og graabrunt Tarlatan, som paa Grund af sin meget forkræmmede Tilstand let lod sig overtale til ret naturligt at forestille Hjernen, Sansørganerne og Hovedets andre, ædle Organer. Det overskaarne Hoved blev lagt i en saa elegant Montre, som det var muligt at opdrive, og blev almindeligt beundret; men ingen af de Besøgende fik at vide, hvis Hoved det var, ellers havde vi formodenlig selv faaet paa Hovedet for Profanation.

Det følgende Aar blev vort Trekløver atter anmodet om at arrangere Efteraarsfesten, og hvad var rimeligere, end at vi efter det vellykkede Landmandsmøde foranstaltede et Vandmandsmøde?

Atter stod den klaverdyrkende Traver paa sin Plads

ved Trappens Opgang; men denne Gang var der i dens Manke indflettet Tang og Østersskaller, Siv og Muslingeskaller, og paa denne Maade havde vi, som Enhver kan forstaa, hibragt den en slaaende Lighed med en Havhest.

Ved Siden af den spærrede et stort Blikbassin, i hvilket der endogsaa svømmede to levende Ænder, for Opgangen, saa at de Besøgende kun kunde naa op paa Trappen ved at passere en smal Træbro, som førte over Bassin'et. Og dette gav Anledning til følgende lille komiske Scene.

Som ved alle store Udstillinger vare vi naturligvis ikke færdige til Aabningstiden, og Trængslen af Besøgende var i stadig Stigning i Vestibulen. Da jeg, som var gaaet ned ved Broen for at holde det utaalmodige Publikum i Tømme, endelig fik Lov af Conrad Møller, der som sædvanlig besørgede hele den praktiske Side af Arrangementet, til at give Folk Adgang til Festens Herligheder, stormede Alle paa i det syndigste Virvar. Forgjæves raabte og skreg jeg om at holde igjen; men der var Intet at stille op med Menneskehoben, som var ganske rasende af lutter Nysgjerrighed. Jeg frygtede for, at Broen skulde knuses under Vægten af de mange Fremtrængende; men heldig- og mærkværdigvis holdt den. Derimod knækkede det ene Fyrrepinds Rækværk, og en ung Student, som havde været ualmindelig hensynsløs med at trænge sig frem, plumpede i Vandet ned til Ænderne, som baskende med Vingerne og rappende af alle Livsens Kræfter foer til hver sin Side, højlig forargede over dette Indgreb i deres Rettigheder.

Nu var Vandet i Bassinet selvfølgelig ikke dybere, end at den unge Mand ikke behøvede at være Frisvømmer for at redde Livet — det gik ham vel knapt til Knæerne —; men vaad blev jo Fyren. Han skældte og smældte paa Komiteens „Vittigheder“ og forlangte paa Stedet Ankeprotokollen, som dog til alt Held umuligt kunde skaffes tilveje. Naturligvis vakte denne Vandgang megen Lystighed blandt Publikum, og det var just ikke Medlidenhed, da han under de heftigste Forbandelser trængte sig tilbage gennem Sværmen for at gaa hjem og faa Tørt paa. Et Gode medførte dog det lille Intermezzo, idet Folk ikke længere vare nær saa hidsige for at trænge paa.

Denne Gang var Hovedvægten lagt paa Dekorationen af Konversationsstuen paa første Sal; langs Værelsets fire Vægge var der opstillet indbyrdes sammenføjede Soldeborde, der vare at betragte som en Estrade, fra hvilken Folk skulde tage det i Firkanten mellem Bordene indrettede storartede Vandbassin i Øjesyn. Dette var helt imponerende at skue og ganske sindrigt konstrueret, hvad der vel nok kan siges om et Vandbassin uden Vand. Mellem Bordene var der udspændt stærkt strammet, lyseblaat Tarlatan, hvilket med lidt god Villie og en ikke altfor klumpfodet Fantasi nok kunde ses at forestille en Vandflade, — ialtfald skulde det gjøre det, og saa gjorde det det ogsaa! Illusionen forøgedes forøvrigt ikke saa lidt ved nogle uskyldshvide Aakander og andre sarte, skønne Vandplanter, som til Fryd for alle de tilstedeværende unge Lyrikere vuggede sig blidt og blødt i Vandskorpen, og midt i Stuen, fra hvis Loft den store Lyse-

krone var fjernet, sendte et lystigt lille Springvand en spruttende Straale tilvejs. Af storst Virkning var dog maaske nok de overnaturligt store Krabber, Skildpadder, Hummere og andre skrækindjagende Søuhyrer, der af og til saaes kravlende nede paa Bunden af Bassinet og engang imellem leverede et lille Sølslag, — det var naturligvis udklædte unge Studenter, som tilbragte Aftenen paa denne behagelige Maade.

Efter Festens Slutning improviserede Conrad Møller og jeg et lidet Intermezzo, da vi i lystigt Vennelag sad her paa Estraden og nød Hvilen ovenpaa Dagens Anstrængelser — og saa et Glas Et eller Andet, forstaar sig. Conrad Møller, som sad med Ryggen mod Vandet, vippede gladeligen paa sin Stol, men pludselig lod han sig med et Skrig gaa bagover ned i Bassinet.

De Tilstedeværende bleve strax i første Øjeblik betuttede, da de ikke tænkte paa, hvor han blev af, men blot saae ham forsvinde.

Kun jeg tabte ikke Kontenancen. Med et sandt Løvemod sprang jeg op og raabte: „En Mand overbord!“ hvorpaa jeg kastede mig paa Hovedet ud i de fraadende Tarlatans Bølger og med stort Besvær reddede den Forulykkede; — mærkeligt, at jeg aldrig har faaet Redningsmedaillen for denne brave, mandige Daad.

Medens Konversationsstuen paa Dekorationsomraadet — om det saa maa siges — repræsenterede det Skjønne og Maleriske, var Dameværelset paa anden Sal helliget det Humoristiske: her foreviste Conrad Møller og jeg den berømte Hvalfisk.

Selve Indgangen var i den rette Stil, idet der istedet-

for Dør fungerede et kæmpemæssigt Hvalfiskehoved, gjennem hvis Gab, som vi naturligvis efter Behag kunde aabne og lukke, den eneste Adgang til Stuen fandtes, og herigjennem maatte Alle, som vilde se Hvalfiskens indvendige Herligheder, Store og Smaa, Gamle og Unge, kravle ind paa alle Fire, thi højere var Gabet ikke. Men trods den ubekvemme Indgang var der stadigt udsolgt Hus hos Kammerraad Jonas & Co., som vi kaldte os.

Ved Hjælp af Fyrretræes Ribber, som vare betrukne med graat Shirting, var Værelset omdannet til det Indre af en Hval — NB.! saaledes som vi tænkte os, der saae ud paa et saadant Sted —, og der var ikke højere til Loftet, end at høje Folk helst maatte dukke sig lidt, naar de ikke vilde risikere en Sinkedes i Hovedet med Udsigt til at blive liggende paa Valen. Mørkt var der, saa det var en Gru; Oplysningen besørge­des nemlig kun af en ensom Staldlygte, til hvilken efter vor Forsikring Trannen paa den nemmeste Maade skaffedes tilveje, idet Hvalen selv havde Leverancen deraf.

De Besøgende indlodes i Hold paa tretten Personer, mere tillod Pladsen ikke. Langs Væggene var der anbragt to Bænke med Plads til tolv Mand, og i Baggrunden stod et lille, prunkløst Æressæde, som vi havde fundet blandt andet gammelt Skrammel oppe paa Loftet. Det var en Stol med et mistænkeligt Hul i Midten, en Stol af den Art, som vore Forfædre efter Benævnelsen at dømme kun brugte om Natten. Til at beklæde denne Hædersplads udnævnte vi for hvert Holds Vedkommende en Æresgjæst, som stedse blev meget stolt over den ham

viste Honor. Jeg husker kun Een, der refuserede Tilbuddet om denne Plads, og det var Professor Ussing. Skjøndt vi forsikrede ham, at der ikke — som han formodede — var nogle Rævestreger derved, var han dog ikke til at bevæge til at sætte sig der. Heldigvis var imidlertid Redaktør Bille med paa samme Hold, og han var ikke mere bange af sig, end at han meldte sig som frivillig Æresgjæst.

Hvad Folk fik for deres Penge, var iøvrigt yderst tarveligt. Den meste Tid af det korte Besøg optoges af den mere end æventyrlige Fortælling, som vi to gamle Barder afgav om Hvalens Fangst, Bygning, Levemaade, o. s. v., med den tilhørende Forklaring af nogle paa dens Ribben ophængte Smaabilleder. Ihvorvel dette rimeligvis var højst interessant, havde vi dog anset det mest formaals-tjenligt ogsaa at byde paa et materielt Traktement, idet vi saa at sige gav vore Gjæster en Mundsmag af Hvalens Indmad.

I det Øjemed var der i den ene Side boret et lille Hul, som akkurat gav Plads til en i en Otting Banko anbragt Taphane, og heraf fik hver Besøgende en Snaps, for at han kunde overbevise sig om, hvor superbt Tran i frisk Tilstand smagte. Til denne herlige Drik trakteredes Enhver med en Mundfuld „syltet Fiskeben“, som serveredes i en stor, sort og saucet Rulle; denne Ret gjorde imidlertid en krank Lykke; de mest Utilfredse paastod endogsaa, at det ikke var Andet end gemen Matros-Skraa.

Forresten endte den meget omtalte Hval paa en særdeles trist Maade, idet den kom ulykkelig af Dage

ved en skurkagtig Skarnsstreg, som bevirkede dens salig Afgang Aftenen før, at Sadelmageren og Snedkeren ellers paa regulær Maade skulde gjøre det af med den.

Da vi havde sluttet den ovenfor berettigede Kollation paa Estraden ved Bassinet, kom Conrad Møller og jeg i Tanker om, at der endnu fandtes en lille Rest Banko oppe i Hvalen, og da vi ingen Grund saae til at skjænke enten Tjenerne eller de den næste Morgen kommende Haandværksfolk den, indbød vi paa at gaa op og tømme Ottingen. Invitationen blev selvfølgelig modtagen, og i et Antal af en Snes Stykker vandrede vi saa didop. Bænkene maatte fjernes for at gjøre Plads til saa mange; men vi lejrede os trøstigt paa Gulvet og fandt, vi havde det nok saa hyggeligt i det snævre Rum og det flakkende Lys fra Lygten.

Bedst som jeg gik og serverede for vore Gjæster, fik jeg imidlertid en djævelsk Ide. Jeg kunde mageligt naa den smalle Lægte, der tjente til Rygrad for Hvalfisken, og jeg prøvede paa, om jeg ikke kunde knække den ved at hænge mig i den. Det oversteg mine Kræfter, og jeg fik derfor Emil Poulsen, hvem jeg betroede min Hensigt, til at hjælpe mig. Ved vore forenede Anstrængelser lykkedes det. Pludselig brast Lægten, og medens Poulsen og jeg forsvandt ad Udgangen med Lygten, dalede Ribberne med Shirtinget ned over de Andres Hoveder. Mørkt var der jo, og det løse Shirting, som de Ulykkelige bleve indfildrede i paa alle mulige Maader, gjorde Situationen endnu mere forvirret. Indgangen kunde ikke ses, og kæmpende, sparkende og knubsende hverandre væltede Staklerne sig der i een tummelumsk Dyng.



Det varede længe, grumme længe, inden de fandt Udgangen og slap ud, — og Gudbevares, hvor Emil Poulsen og jeg bleve skjældte ud! — —

Det paafølgende Aar aabnedes Suezkanalen, og i den Anledning fik vor Efteraarsfest Titel af „Pyramidefesten“ — endogsaa Programmet var i Form af en Pyramide. Til Aabningshøjtideligheden havde jeg skrevet en lille dramatisk Bagatel med Titlen „*Kjærlighed og Rhabarbergrød*“, som var meget dansk; ellers var alt Andet saa ægyptisk og afrikansk som muligt, Konversationsstuen var saaledes ved Hjælp af et alenhøjt Lag Sand omdannet til et højst naturtro Sahara, gjennem hvilket Fstedeltagerne møjsommeligt maatte vade for at naa Værtens forfriskende Oase.

Saaledes bleve vi ved i en lang Række Aar, men det vilde føre for vidt her at komme ind paa flere af disse Fester. Kun en enkelt maa det endnu være tilladt at omtale; det er den Kopi eller Parodi — som man vil — vi lavede paa den nordiske Udstilling her i Byen i 1872.

Landet var i det Aar blevet hjemsøgt af en ødelæggende Stormflod, og overalt gjorde Folket Kraftanstrengelser for at komme til Hjælp.

Efter ringe Evne vilde Studenterforeningen ogsaa yde sit Bidrag, hvorfor det blev besluttet at arrangere en for Publikum tilgængelig Fest, hvis Indtægt skulde tilfalde de af Stormfloden Skadelidte. At dette ikke blev Tilfældet, men at Overskuddet kom Kjøbenhavns Understøttelsesforening tilgode, skyldtes kun den Omstændighed,

at der allerede var tilflydt Indsamlingskomiteen saa rigelige Bidrag, at den med Tak stoppede op.

Efterligningen af Udstillingens store Hal var i Festsalen gennemført paa den mest slaaende Maade, navnlig gjorde Kopien af den fra Udstillingen kjendte Bing & Grøndahl'ske Cirkus Lykke ved sin lige saa kostbare som smagfulde og righoldige Opstilling af alskens Potteskaar; men forøvrigt var Gjenstandenes Antal saa stort, at alle Foreningens Lokaler vare i Brug.

Der var altsaa nok at se paa, men alligevel var der en Magnet, som lige fra den tidlige Morgen — Udstillingen holdtes nemlig aaben hele Dagen fra Klokken ti — uimodstaaeligt trak Publikum hen til den lille Soldesal, det Lokale, hvori Læseværelserne nu findes. Og denne Magnet var den Conrad Møller'ske Karrusel.

Ideen til denne var lige saa simpel som original, idet et ganske almindeligt optisk Bedrag laa til Grund for hele Arrangementet, der nemmest kan forklares saaledes, at Alt kjørte rundt, kun ikke Passagererne. Ved Haandkraft drejedes nemlig den cirkelrunde Væg og det dermed forbundne Loft rundt i rask Fart, og herved bragtes der de Besøgende akkurat samme Følelse, som om de kjørte rundt, uagtet de gamle Holstenskvogns Sæder, paa hvilke de sad tre Mand høj, vare skruede fast i Gulvet. Den lykkelige Tanke om denne Befordringsmaade var aldeles uforvarende kommen flyvende bag paa Opfinderen, da han en Dag ved Hellerup sad i et Tog, som holdt stille, medens et andet langt Tog kjørte forbi; han kom til — hvad saa Mange havde gjort før ham — at tænke paa, hvor umuligt det var at skjelne, om det

var ham eller de Andre, der kjørte, og i samme Øjeblik fødtes i hans Hoved Ideen til en Karrusel af den beskrevne Art.

Der var ikke ringe Ulejlighed forbundet med at konstruere saavel det store Pindeværks Stillads til Væg og Loft som navnlig den Rende, hvori Hjulene, som det Hele skulde bevæges ved, skulde løbe. Det skulde jo Altsammen passe saa overmaade nøjagtigt, og det kostede Conrad Møller stor Møje, skjøndt han blev udmærket assisteret af sit trofaste Faktotum, Snedker Olsen, der selv fandt en Glæde og Tilfredsstillelse i at løse slige indviklede Opgaver.

Imidlertid lykkedes det ganske fortræffeligt. Stilladset blev indvendig beklædt med Karton, og saa gik Malerne, Kapaciteter som C. F. Aagaard og Godfred Christensen, i Gang med paa Papiret at fremtrylle det skjønneste Parti fra Dyrehaven, forbi hvis lysegrønne Bøge, knudrede Ege og slørtætte Birke Karruselpassagererne skulde suse — eller rettere sagt omvendt. I Loftet, der var malet som et tarveligt Lærreds Telttag, blev der anbragt adskillige kulørte Olielamper af den gamle osende Slags, og midt i Karrusellen stod paa en lille Forhøjning en ældre, mere skrattende end harmonisk Lirekasse med den sædvanlige Underkop til at samle Penge paa.

Naturligvis blev Alt dette som altid først færdigt i den ellefte Time. Trætte og udasede forlod Kunstnerne, Conrad Møller og jeg først ved Tretiden Foreningen, og vi To, der som Jokumsen og Crillesen fra nu af vare de lykkelige Indehavere af Karrusellen, skulde jo den

næste Morgen møde saa præcist, at vi kunde lukke op for Publikum Klokken ti.

Man var imidlertid dengang ung, og vi mødte da ogsaa med friske Kræfter paa Pletten og tog fat paa Arbejdet til bestemt Tid.

Heldigvis var der ikke mødt mange Folk saa tidlig paa Dagen, thi vi gjorde den alt Andet end behagelige Opdagelse, at vi, som havde glædet os til at se Folk blive øre i Hovedet af Karruselturen, selv bleve over al Maade svimle. Da vi havde jollet rundt en tre Kvarterstid i det lille Rum, havde vi en Fornemmelse af, at Alt sejlede med os, og at vore Ben, saasnart vi kom udenfor Karrusellen, havde en ulyksalig Tilbøjelighed til istedetfor at gaa fremad at bevæge sig i Cirkelkredse. Med Rædsel tænkte vi paa, hvorledes vi skulde kunne holde ud hele Dagen igjennem; men saa bleve Jokumsen & Crillesen, hvem det i de Tider aldrig skortede paa Ideer, enige om at indtage en bedre, styrkende Frokost med det behørige Kvantum Portvin som Modgift.

Det hjalp. Da vi atter tog fat paa Kjørselen, gjorde denne betydelig mindre Indtryk paa os, og opad Dagen forsvandt ganske vor Svimmelhedsfølelse. Vi havde et ubedrageligt Kjendetegn paa, hvor akklimatiserede vi bleve, idet det i Førstningen ikke godt havde været os muligt, saa længe Karrusellen var i Gang, at naa hen til de to Trin ved Indgangen; men efterhaanden gik vi lige saa sikkert, som gik vi paa et Stuegulv — hvad vi da for den Sags Skyld ogsaa gjorde. Det var nemlig ikke saa let en Sag at gaa lige derinde, som man troer. Jævnligt lod vi for Løjer en eller anden Passager, som i sit vilde

Overmod paastod, at Kjørselen aldeles ingen Illusion rummede for ham, forsøge paa fra Midten at gaa hen til Indgangen; men bestandigt gjentog det Samme sig, altid slingrede Vedkommende afsted som en fuld Mand, der gjør fortvivlede Forsøg paa at stive den af, og endte fortunlet ved det andet eller tredie Sæde fra Indgangen.

Virkningen af Kjørselen var i Sandhed forbløffende. En Bekjendt af mig, Kaptajn i Marinen, tilstod for mig, at han aldrig i sit Liv havde været saa nær ved at blive søsyg som ved Rundreisen med Jokumsen & Crillesen. Vi benyttede os da ogsaa, naar der var stærk Trængsel af Ventende udenfor, af vore Kunders Skrøbelighed til at gjøre Turene saa korte som muligt, idet vi hyppigt kimedede løs paa den Bordklokke, der hos os som paa alle gentile Karruselbaner havde Plads ved Siden af Underkoppen paa Lirekassen, og saaledes under angstfulde Udraab om „Der er en Dame, der faar ondt!“ fik Karrusellen stoppet meget for tidligt.

At angive Tallet paa alle de mer eller mindre skrækelige Brandere, som Conrad Møller og jeg afleverede under den lange Kjørsel, er en komplet Umulighed; de haglede ned, og Publikum hjalp troligt med, — det betragtedes nemlig endnu ikke den Gang som Tegn paa en slet Karakter at sige en uskyldig, lille Brander.

Jeg mindes kun en enkelt af Hærskarernes Mangfoldighed, fordi den saa ganske uforskyldt ene og alene ved et pudsigt Træf slog saa stærkt an.

Paa et Tidspunkt, hvor Trængslen for at faa sig en Karruseltur var paa sit Højeste, var der af en Fejltagelse kommet en udover det normerede Antal af Passagerer

med ind i Karrusellen, og som Følge heraf havde en ældre Herre, som altsaa ikke kunde faa nogen Plads paa Vognsæderne, sat sig op paa Armen af et af disse.

Naturligvis affordrede jeg, paa min Ronde for at kræve Betaling ind, alligevel den stipulerede Mark af ham; men paa en meget gemytlig Maade protesterede Herren mod at betale for den ubekvemme Plads paa Sædets Arm.

Der var ikke Tid til at gjøre Ophævelser, og da jeg var saa temmelig sikker paa, at Vedkommende nok senere betalte, gik jeg videre, idet jeg henkastede et haanligt „Naa ja! Lad saa den arme Mand kjøre gratis med!“

Jeg fandt selv, at Branderen var saare tarvelig, og blev derfor yderst forbauset over, at den fremkaldte en glad anerkjendende Lattersalve. Først bagefter erfarede jeg, der ikke kjendte Vedkommende af Udseende, Hemmeligheden ved Bifaldet. Den arme Mand var nemlig — Tietgen.

Havde vi blandt Passagererne nogle meget haarde Halse, som ikke vilde give sig, anvendte vi baglænds Kjørsel. Dette bestod naturligvis i, at Væggen og Loftet bleve drejede avet om, og det skulde nok hjælpe, thi Folk fik øjeblikkeligt en behagelig Fornemmelse af, at de vare ved at ryge bag ud over Sædet.

At Publikum var meget begejstret over Karrusellen, saaes bedst af, at vi paa Grund af den overvættes store Tilstrømning satte Prisen op fra otte Skilling i gamle Penge til en Mark, og vi tjente enormt. Jeg tror nok, jeg tør paastaa, at hverken Jokumsen eller Crillesen nogensinde i deres private Stillinger har tjent saa mange

Penge paa en saa nem Maade og i en saa kort Tid. Der var nemlig ialt tredive Pladser, og i den bedst besøgte Tid, da hver Plads stod i en Mark, indkasserede vi i Løbet af en to-tre Minuter en Femdalersseddel.

Kun eet Tilfælde af Utilfredshed mindes jeg. Det var en ældre Dame, som efter at have kjørt sin Tur ved Udgangen henvendte sig til mig med det Spørgsmaal: „Undskyld, tør jeg spørge Dem, er det sandt, at vi slet ikke kjørte, men blev siddende paa samme Plet?“

„Ja, det er det!“ svarede jeg. „De er ikke kommen af Stedet. Sæderne er skruet fast i Gulvet.“

„Pyh!“ udbød hun haanligt og slog indigneret med Nakken. „Det skal nu Altsammen være saa vittigt her i Studenterforeningen!“

Festen sluttedes for det store Publikum Klokken tolv Aften, og derefter tog Conrad Møller og jeg fat paa at kjøre med Foreningens Medlemmer endnu en halvanden Times Tid. Vi undrede os selv den Gang over, at vi kunde holde det ud, — nu begriber jeg det slet ikke.

Om Efteraaret afholdtes ogsaa Skuffedarie-Auktioner, opkaldte efter det eneste Møbel, der blev flyttet med fra den gamle Forening i Boldhusgade, det ligesaa mærksom ærværdige Skuffedarie, hvilket er paa Størrelse med en Chiffonnière, men iøvrigt er et Unicum af skuffeforsynede Møbler, idet det fra Øverst til Nederst udelukkende bestaar af Smaaskuffer, bestemte til Opbevaringssted for Tobak, Cigarer, etc., hvilke Skuffer ere stablede saa tæt ovenpaa hinanden som Lagene i en Lagkage. Hvorvel en saadan Auktion jo strengt taget ikke kunde regnes for en Fest, kunde den dog være morsom nok, naar en af

de Ældre som Otto Zinck, Arthur Abrahams, Knud Valløe eller en anden habil Improvisator var Auktionarius og ved Opraabene, velvilligt assisteret af de Tilstedeværende, varierede de fra Fædrene nedarvede Lovprisninger af hvert enkelt Rum. I min Ungdom havde disse Auktioner det tilfælles med det kongelige Theaters Logeauktioner, at der gaves visse Medlemmer, som Aar for Aar med en beundringsværdig Standhaftighed lejede de samme Skuffer og bleve baade bedrøvede og fornærmede, naar de ikke fik netop den bestemte Loge . . . Skuffe, vilde jeg sige.

Foruden disse Gjemmer, hvis Salg jo var Aftenens Hovedformaal, blev der i Reglen ogsaa bortauktioneret endel gamle Tegninger, uafhængte Gevinster, Dekorationsgjenstande og andre kassable ældre Sager, som blot laa og tog Plads op paa Loftet.

Ved eller rettere sagt efter en saadan Auktion fandt der i mine unge Dage en ganske livlig Scene Sted, hvilken nok er Omtale værd.

Der var nogle Aar, før jeg blev Student, ved et Karneval blevet opført en Duftvaudeville „*Marens Kjæreste*“, der var en meget nærgaaende, men ogsaa ganske berettiget Parodi paa en Sukkerbrøds Vaudeville „*Karens Kjæreste*“, som det kongelige Theater ikke havde undset sig ved at spille.

I „*Marens Kjæreste*“ var en ikke uvigtig Rolle overladt til en Ko; jeg vil just ikke sige, den var Stykkets Ræsonnør, men den var dog allenfals Marens Fortrolige, og der var derfor paa et Sætstykke malet et baade naturtro og indtagende Exemplar af Korthornsracen, som



var anbragt paa Hjul, for at Maren kunde komme trækende ind med den.

Dette lige saa brugbare som gevaldige Stykke Legetøj var for en billig Penge blevet tilslaaet Sophus Krarup, og mangfoldige vare de ironiske Lykønskninger, han ved det efterfølgende Sold modtog i Anledning af sit heldige Kjøbmandsskab. Naturligvis troede vi Alle, at han vilde lade det store Uhyre blive tilbage og betragte sine Penge som spildte; men nej, Krarup vilde for enhver Pris have Koen hjem med sig, og det endnu samme Aften eller rettere Nat.

Da der ikke gaves nogen anden optænkelig Befordringsmaade end at trække den behjulede Ko hen ad Gaden, bekvemmede Ejermanen sig til for en Gangs Skyld at overtage en Kvægdrivers Rolle, og afsted vandrede da han med den kjære Skabning, fulgt af en lang Hale af os unge Studenter.

Krarup boede dengang oppe paa en Kvist paa Højbroplads sammen med en Ven og Kollega, Medicineren Jersild, hvis Fader havde Vexelkontor og Bopæl paa første Sal i Huset, og Vejen fra Foreningen til Krarups Hjem var jo saaledes ikke lang. Turen gik godt nok, til vi kom omtrent ud for Boldhusgade; der blev Krarup attraperet af en Betjent.

„Hvad er det, De trækker med der?“ spurgte Ordenens Haandhæver brysk.

„Det er en Ko!“ svarede Krarup kort, tørt og oplysende.

„Naa, saa det er det? Tror De, De kan faa mig den bildt ind? Det er nogle Narrestreger . . .“

„Næ, det er s'gu en Ko! Den er nok noget hjulbenet, men det er alligevel en Ko!“

„Ja, det er nok muligt, at det Smøroeri skal være en Ko; men De har ikke Lov til at trække med den her.“

„Hvad? Har man ikke Lov til at trække med en Ko paa Gaden? Kjender De den nye Politivedtægts Paragraph sexogtyve, andet Stykke? . . . Naa, ikke? Ja, saa skal jeg sige Dem, hvad der staar dèr!“

Krarup begyndte nu en lille juridisk Forelæsning, der udmærkede sig ved at være betydeligt morsommere end de, jeg dengang hørte paa Universitetet, og med den enestaaende Evne, han havde til ikke alene selv at være, men ogsaa faa Andre til at være gemytlige, fik han virkelig Betjenten omstemt, og vi erholdt allernaadigst Tilladelse til at passere, blot vi vilde gaa stille.

Vi naaede hurtigt Krarups Gadedør, og her opløstes Følget. Kun nogle faa Stykker af os bleve tilbage for at hjælpe ham at baxe Koen op ad Trappen. Det var ikke noget let Arbejde, og da vi kom til Opgangen til Kvisten, viste det sig umuligt at faa Dyret videre op paa Krarups Værelse, hvor vi som Tak for vor Assistance bleve trakterede med et Glas Punch.

Næste Morgen var der et lille Efterspil. Da Pigen nemlig som sædvanlig kom opad Trappen fra første Sal, balancerende med Jersilds og Krarups Morgenkaffe, opdagede hun med den største Rædsel, at der ovenfor stod en Ko og gloede paa hende. At kaste Bakken og Kopperne i Gulvet, udstøde et gennemtrængende Hvin og derpaa hovedkulds trinle ned ad Trappen, allarmerende

alle Folk undervejs, var for hende et Øjeblikks Sag. Hun foer lige ind i Spisestuen, hvor Hr. Jersild senior og Kone sad ved Kaffeboardet, og skreg hæsblesende: „Der er en Ko paa Trappen!“

„En Ko?“ spurgte Hr. Jersild roligt. „Hvordan skulde den være kommen derop?“

„Ja, det veed jeg ikke,“ svarede Pigen, „men hun staar oppe paa tredie Sal ved Omdrejningen til Kvisten, og jeg tør ikke gaa op med Kaffen til Studenterne, for hun kunde jo stange mig ned ad alle Trapperne, saa jeg knak Halsen.“

Et Øjeblik efter stod Hr. og Fru Jersild samt adskillige andre Husbeboere oppe ved Opgangen til Kvisten for at iagttage Fænomenet, og for at forstaa det behøvede de ikke den Forklaring, som Krarup, iført en meget let Morgenhabit, afgav øverst oppe fra Trappen. — —

Endnu mindre end Skuffedarieauktioner kunde sikkert Julegilderne henregnes til Efteraarsfesterne, men det er maaske alligevel tilladt her at berøre et lille Minde fra et saadant Gilde i min Ungdom.

Arrangementet skulde i ingen Henseende adskille sig fra det, der plejede at finde Sted, og det havde aldrig været omfattende eller vidtløftigt; men ikke desto mindre herskede der Travlhed med Forberedelserne, thi det var sidste Aften før Gildet.

Oppe paa anden Sal klatrede letbenede unge Studenter op og ned ad mangetrinede Trappetiger for at faa den rigelige, maaske endogsaa lidt vel overlæssede Pynt anbragt paa de fem-sex Alen høje Grantræer og for ved Hjælp af Stjerner, Kors, Baand og andre hof-

fähige Udmærkelsestegn at udnævne dem til Juletræer. Paa første Sal hang Pietro Krohn i med at male en Række komiske Gjengivelser af Aarets Begivenheder, hvilke bleve anbragte paa store Valser, saa at Billederne et for et bleve præsenterede for Publikum. Hele dette Apparat skulde placeres paa Galleriet — og blev det da ogsaa, og til hvert Billede foredrog jeg et Vers af en af Villiam Faber og mig skreven Vise, der gik paa den til Billedernes Fremvisningsmaade ret passende Melodi: „*Rullen gaar!*“ Og i Stueetagen sad Komiteen og nogle tilkaldte „Digtere“ i Senioratværelset og stirrede sig idiotiske paa den afskrækkende Hoben Gevinster, som der skulde skrives Deviser til. Som sædvanlig vare imidlertid alle Poeterne just den Dag ualmindeligt slet oplagte og fandt — overensstemmende med Traditionen —, at Komiteen aldrig noget tidligere Aar havde valgt saa slette Gjenstande som netop dette Aar: de dumme, kjedelige Ting var det umuligt at skrive noget Morsomt om.

Da det jo hastede med Deviserne, og vi kun havde et Par Stykker færdige, bleve vi nervøse og utaalmodige, som man altid gjør, naar man har Hastværksarbejde af den Art; men tilsidst kom der dog Gænge i det, og det skyldtes mærkeligt nok En, der optraadte endnu mere nervøs og anspændt, end vi Andre gjorde.

Bedst som vi sad, kom nemlig Pietro Krohn stormende ind til os — han bevægede sig nu altid med Stormvindshastighed — og erklærede med en meget høj Trumf, at nu kunde han ikke finde paa Mere at tegne; vi maatte give ham nogle Ideer.

Nu er der noget Ærgerligt, for ikke at sige Dril-

lende i at blive anmodet om at laane en Anden Noget, som man selv har den foleligste Mangel paa; det er af den Slags Opfordringer, som man bliver gal i Hovedet over, hvis man da ikke tager den fra den gemytlige Side. Vi foretrak dette Sidste og lo, idet vi forsikrede ham om vor Uformuenhed til at hjælpe ham.

Han blev kun mere irriteret af vor Latter og udbrød med sin skarpe, ligesom prikkende Stemme: „Ja, I kan sagtens! Her sidder I sammen og har det gemytligt, medens jeg skal staa deroppe og slide ganske alene i det forbandede sjofle, grimme, melankolske Hul af en Soldesal! . . . Giv mig et Glas Banko med, og lad mig saa høre, om I har skrevet Noget, siden jeg gik op!“

„Vi har været meget flittige!“ svarede jeg med største Troværdighed. „Vi har rigtignok kun faaet een Devise færdig, men den er ogsaa udmærket, — jeg siger det, fordi det er Villiam og mig, der har skrevet den. Nu skal Du høre! . . . Det er med et Handskekort!“

Devisen den er kun ganske kort,  
 Det er ikke Holmbiads de danske Kort,  
 For det er Hr. Larsens Handskekort;  
 Men det er dog ikke saa ganske haardt  
 At faa to Par af den franske Sort  
 Paa saadant et lille Handskekort!“

„Gudbevares, sikke noget Pærevaas! Skal det være morsomt?“ raabte Krohn med en Mine, som havde han Kolik. „Næ, her bliver man jo Idiot; saa vil jeg hellere gaa op til mig selv.“

Han gik; men vi vare imidlertid komne i Humør, og der blev skrevet nogle Deviser.

Der gik en Snes Minuter, saa kom Krohn igjen farende ind, naturligvis atter med Stormvinden i Hælene. Træt smed han sig paa en Stol og sagde: „Nu maa jeg hvile mig lidt! Nu har jeg tegnet to Billeder til; men I har vel ikke bestilt det allerbitterste Andet end at sidde her og solde?“

„Du tager fejl!“ svarede jeg, tilstrækkeligt krænkert paa Alles Vegne. „Vi har været voldsomt flittige og lavet en Masse ypperlige Deviser. Nu skal Du høre den bedste!

Devisen den er kun ganske kort,  
Det er ikke Holmblads de danske Kort . . . .“

Længere kom jeg ikke, saa fløj Krohn ud af Døren med en smældende Forbandelse over alle Vrøvlehoveder. Samme Scene gjentog sig endnu et Par Gange under lidt andre Former, og jeg tør nok sige, at disse Oplæsninger i en væsenlig Grad bidrog til, at Krohn ualmindeligt hurtigt blev færdig med sine Tegninger.

Jeg kan ikke dye mig for at tilføje følgende lille Episode, der passerede Dagen efter. Da vi mødtes ved Middagstide, viste det sig, at der var altfor faa Deviser, og Peter Hansen, som var en meget strix ledende Senior, internerede saa Villiam Faber og mig med bestemt Ordre paa i Løbet af en Time at levere det nødvendige Antal Aandricheder. Kaade, som vi to indelukede Stakler bleve af Situationen, malede vi et helt Ark fuldt af det gyseligste Rimvaas. Vi opnaaede da ogsaa at faa dem alle infamt kasserede, kun een af de tredive Deviser fandt Naade for Peter Hansens Øje; den fulgte

med en Legetojsfigur, som forestillede en Skolelærer, hvis Hoved kunde drejes rundt og saa fremviste et Æsels-hoved. Den lød saaledes:

Snart Skolelærer, snart Æsel!  
Den Mand har et højst besynderligt Væsel!

Man kan heraf slutte, hvor vanvittig den kasserede Rest var, — men man skal heller aldrig spærre Digtere inde, Geniet lader sig ikke saaledes kommandere!

---

### III.

## Komedier og Balleffer.

---

**M**in første Optræden paa Scenen som Bybud i Johannes Helms' ovenfor omtalte Fastelavnsintroduktion saae jeg naturligvis senere ned paa med al den overlegne Foragt, som en saadan Bagatel fortjener, naar man er naaet saa højt op ad Dilettantismens Rangstige, at Forfatterne ydmygeligen bejle til Ens eminente Skaber-evne, medens det nyhedslystne Publikum har faaet saa megen Interesse for En, at der ved Forestillingerne hviskes: „Han skal til Theatret, det er ganske afgjort!“

Min egenlige Debut daterer jeg derfor fra, da jeg i Foraaret 1866 medvirkede ved en Forestilling, som



gaves paa Folketheatret til Indtægt for Studenterforeningen og Fremtiden, og ved hvilken jeg havde faaet tildelt Pjerrots Rolle i Hertz' „*Et Eventyr i Dyrehaven*“. Mindet herom staar for mig baade saa meget kjærere og saa meget mere levende, som det var ved denne Lejlighed, jeg lærte Emil Poulsen — der den Gang var en allerede højt anerkjendt Dilettant og derfor havde faaet betroet Harlekins Rolle — at kjende og sluttede det Venskab med ham, der har varet til denne Stund.

Af Udseende kjendte jeg godt Poulsen fra Studenter-sangforeningen, thi strax første Gang, jeg havde faaet Oje paa ham mellem alle de mange andre Medlemmer, havde jeg med den pludselige Sympathi, som et ungt Menneske blot ved Synet af en Jævnaaldrende kan fatte for denne, sagt til mig selv: „Hans Bekjendtskab vil jeg gjøre!“ — jeg vidste endnu ikke engang, hvad han hed. Da vi imidlertid sad saa langt fjernede fra hinanden som vel muligt, idet han som anden Tenor havde Plads paa venstre Fløj, medens jeg som Sekondbas var anbragt paa yderste højre, havde vi hidtil ikke havt Lejlighed til at nærme os hinanden. Den manglende Lejlighed tilbød sig nu under Prøverne, og den første egenlige Tilnærmelse foregik paa følgende ret pudsige Maade.

Vi To skulde en Formiddag Klokken tolv have en Prøve paa et Par Sange ude i Kammermusikus C. I. Hansens Hjem i Store Kongensgade, og vi havde truffet Aftale om, at Emil Poulsen, der paa sin Vej fra Vesterbro passerede lige forbi min Bopæl paa Amagertorv, skulde hente mig.

Da jeg altid har været meget præcis af mig, begyndte jeg allerede Klokken halvtolv at vente Poulsen, skjøndt jeg helt vel vidste, at vi højst vilde være en halv Snes Minuter om at naa ud til Bestemmelsesstedet.

Nu er der, naar man sidder og venter paa et Menneske, saadant et rart, solidt Forslag i Tiden, meget mere, end naar man f. Ex. skal med et Morgentog ad Jernbanen og først er kommen op i sidste Øjeblik; man har saadan en sjælden rig Lejlighed til at anstille allehaande fornøjelige og underholdende Betragtninger. Man begynder med noget ulogisk at ønske, at Vedkommende sad Pokker i Vold eller forberedte sig til en Rejse til Bloksbjerg; saa giver man sit Uhr en opmuntrende Rusketur, da man faar Mistanke om, at det opfører sig som en efterladende, luddoven Krakiler og er langt bag efter alle agtbare Kronometre i flere Mils Omkreds; og derpaa bliver man for en Stund elegisk stemt, da den Overbevisning pludselig paatrænger sig En, at Vennen aldeles uformodet er bleven syg, meget alvorligt syg, og Tyfus, ondartet Hals-syge, Kolera og andre af Tilværelsens behagelige Tilskikkelser opføre en lystig Kontredans for Ens Øjne. Nervøst griber man en Bog; men man har ikke læst en halv Side ned, før man opdager, at man ikke forstaar et Ord af det Hele, da den længselsfuldt ventede Ven i Stedet for at være paa Vej til En spankulerer op og ned ad Bogens Sider og bringer den yndigste Forvirring i de skønne Sætningsbygninger. Man kommer herved ganske naturligt i Tanker om, at Vedkommende i Grunden er den mest uefterrettelige Personage, man nogensinde har kjendt, skjælder ham Hæder og Ære fra og beslutter

ikke mere at skjænke en saa Uværdig en Tanke. Paany tager man sit Uhr frem, og da Sekondviseren synes at slæbe sig saa langsomt afsted som en halt Epileptiker, stiller man en indtrængende Anmodning til Lucifer om ved sit næste Besøg her paa Jorden at tage Uhrmageren med sig hjem; men saa rinder det En pludselig i Hu, at der paa den Vej, Vennen skal passere, just foregaar et større Brolægningsarbejde, og øjeblikkelig kommer Ens Fantasi til Undsætning ved at foranstalte et sandt Haglvejr af brækkede Ben, knækkede Arme, knuste Hovedskaller og andre mer eller mindre ømfindtlige Skeletdele. Og i en saadan let varieret Rundkreds blive Ens Tanker ved at kjøre Karrusel.

Omtrent saadanne vare altsaa de Betragtninger, jeg hin Formiddag anstillede hjemme paa mit tarvelige Studenterværelse, medens Viserne paa mit Uhr bevægede sig med en Sneglefart, saa jeg fik Lyst til at sparke dem ind i det næste Aarhundrede.

Endelig lykkedes det dem dog efter ubeskrivelige Anstrængelser at kravle op til Tallet 12; men det hjap ikke paa det, som var Hovedsagen: Emil Poulsen kom ikke!

Jeg ventede endnu en halv Snes Minuter, forstaaer sig forgjæves; men saa faldt det mig ind, at jeg i Grunden ikke var et Haar bedre end Poulsen, da „Kammermusiken“ — som Hansen altid hed — jo sad og ventede paa mig hjemme hos sig og rimeligvis skjældte mig ud efter Noder.

I en Fart fik jeg Overfrakken paa og ilede ud i Store Kongensgade for at forklare Hansen, at jeg var ganske uskyldig i, at Prøven gik overstyr.

Paa Tilbageturen fra denne Expedition mødte jeg midtvejs paa Østergade Emil Poulsen, som nok saa roligt kom slentrende mod mig. Jeg belavede mig paa at aflyre en større Ladning Ubehageligheder og skulde just til at spørge ham, om han vidste, hvor mange Klokker var, da han kom mig i Forkjøbet ved i en krænket Tone at udbryde: „Du er s'gu en rar En!“

Nu kan det jo til andre Tider være meget behageligt at blive hædret med Tillægsordet „rar“, men i ovenstaaende Ordforbindelse er det aldrig blevet anset for nogen Anerkjendelse. Naar man saa tilmed har den soleklareste Ret lige over for Den, der tiltaler En saaledes, bliver man yderligere irriteret, og jeg var da just heller ikke blidt stemt, da jeg svarede: „Du kan selv være rar! Jeg har siddet og ventet paa Dig i over en halv Time hjemme paa mit Værelse.“

„Paa dit Værelse? Saa, har Du det? Næ, der kommer jeg lige fra!“

„Gjør Du det? Aa, gjør mig den Tjeneste at sige, hvordan der ser ud! Du har jo aldrig været der!“

„Ikke? Jeg har været der et helt Kvarter, og det glemmer jeg ikke saa snart, for der stod en lang Benrad henne i Krogen og grinede ad mig.“

„Hvad gjorde der? . . . Maa jeg spørge, skal det være en Personlighed . . .“

„Aldeles ikke; men det er da tydeligt nok, Du studerer Medicin, for de Bøger, jeg fik fat i for at forslaa Tiden, handlede ikke om Andet end de modbydeligste Sygdomme . . . uh, jeg var nærvæd at faa ondt af dem!“

„Det har været min Broders Værelse! . . . Hvordan kom Du derind?“

„Hvordan? Jeg spurgte naturligvis efter Student Moller, og saa lukkede Pigen mig derind.“

Misforstaaelsen var opklaret: vi havde siddet Dor om Dor og ventet paa hinanden. Vi tog os en gemytlig Latter over det Forefaldne og gik saa til Prøve. — —

Af andre bekendte Mænd, med hvem jeg ved denne Forestilling kom til at virke sammen, skal jeg kun nævne Jerndorff, der tilligemed Emil Poulsen udgjorde vor diletantiske Troups Routiniers og som saadanne høstede det rigeligste Bifald. Tilfældigt hørte jeg oppe i Studenterforeningen efter Forestillingen en den Gang meget anset Kritiker udtale, at de to nævnte Medlemmers Komedi-spil havde irriteret ham, fordi det, de gav, var mere end Dilettantisme og dog ikke Kunst. Det er ret kuriøst at erindre denne Udtalelse, naar man tænker paa, hvad de To senere bleve.

For at tilfredsstille min egen Forfængelighed maa jeg dog notere, at jeg ikke kom saa galt fra den ingenlunde lette Opgave at fremstille en talende Pjerrot. Og at dette ikke er tomt Brovteri, derfor kan jeg anføre en Autoritets Vidnesbyrd.

Til Hjælp ved vor Paaklædning havde vi den Gang en Skrædder Stæhr, der havde det ikke billige Fornavn Odin, under hvilket han mærværdigt nok var Almenheden mest bekendt. Denne snakkesalige, altid savlende og snøftende Mand med det svampagtige, fortrukne Gutta-perkaansigt, som stedse hensatte En i den største Tvivl om, hvorvidt dets Indehaver i næste Øjeblik vilde buse

ud i en skraldende Latter eller briste i den mest hysteriske Hulkegraad, var et Stykke af en Original og indtog den betroede Stilling som Tilsynshavende med Madam Schulstads Maskeradegarderobe, fra hvilken vi i de Aar fik vore Kostumer. Om Sommeren nøjedes Odin Stæhr imidlertid ikke med den beskedne Plads paa Paaklædningsværrelset, men betraadte selv Scenen, idet han havde Engagement ved Tivolis Pantomimeselskab og optraadte ved Forestillingerne paa det aabne Theater som anden Fiskerkone, dansende, tamburinslagende Medhjælper hos Lirekassemanden, fuld Sjover eller lignende, mere taknemlige end egentlig flatterende Figurer; ja, under Tiden drev han det endogsaa saa vidt at være Bærer af to Roller og figurerede da paa Plakaten baade som Hr. Odin — hans egentlige *nom-de-guerre* — og som Hr. Stæhr.

Det er dog ikke den gode Skrædders Anerkjendelse, jeg vil paaberaabe mig; nej, det er en højere Autoritets. Da jeg nemlig sad og klædte mig paa til den anden Opførelse af „Et Eventyr i Dyrehaven“, kom Stæhr, som havde en egen Maade at spille Kammerat med os paa, der var saa grinagtig, at vi ikke tog den ilde op, vimsende ind til mig og sagde: „Naa, nu skal vi nok til det igjen, Hr. Møller? . . . Ja, det gik jo udmærket sidst for os!“

Jeg vidste, han sagde det for at faa et Glas med af den halve Flaske Portvin, hvoraf jeg drak mig Scenemod til, og jeg skjænkede derfor for ham.

„Jeg kan fortælle Dem Noget, som vil glæde Dem,“ pludrede han videre efter at have drukket og visket sig om Munden med Bagen af Haanden. „Volkersen var herhenne sidste Lørdag og saae Dem, og han sagde

forgangen til mig, at han var mejet tilfreds med Dem, mejet tilfreds!“

Naturligvis var Tivolis ypperlige Pjerrot Højesteret for Hr. Odin, og han mente derfor, at det var den største Kompliment, der kunde siges mig, og jeg — ja, jeg tror nok ogsaa, jeg folte mig smigret, skjøndt jeg selvfølgelig overfor mine Medspillende lod, som jeg fandt denne Anerkjendelse højst komisk.

Hvorledes nu end min Udførelse af Rollen var, Faktum er, at jeg efter denne Prøve blev indrulleret i Studenterforeningens faste Dilettantkorps, og hvor mange glade Timer har jeg ikke tilbragt i det Kompagni, i hvilket jeg fandt nogle af mine bedste Venner.

Allerede det følgende Aar vovede jeg mig frem som Forfatter, idet jeg indleverede Farcen „*De Forlovede*“ til den af Foreningens Seniorat nedsatte Prisopgavekomite, der bl. A. udlovede en Præmie for en Komædie til offentlig Opførelse.

Det var egenlig ikke mit eget Paafund at betræde Forfatterbanen, skjøndt jeg vel havde skrevet nogle aktuelle Bagateller og Lejlighedsviser. Havde Emil Poulsen betroet mig, at han allerede, da vi agerede sammen, tænkte paa at gaa til Theatret, havde jeg saa sikkert gjort ham Følgeskab, som al min Hu og Lyst stod dertil. Istedetfor ansporede han mig imidlertid til at forsøge mig som Forfatter, idet han en Aften, da vi fulgtes hjem fra en Prøve og naturligvis talte om dramatiske Emner, pludselig paa sin fyndige Maade udbrød; „Veed Du hvad . . . jeg tror, Du kunde skrive en Komædie!“

Jeg kunde ikke være bleven mere forbauset, om han

havde sagt til mig, at jeg egnede mig til at være Konge af Serbien eller banebrydende Afrikarejsende, og strengt overensstemmende med Sandheden svarede jeg ham, at det havde jeg aldrig tænkt paa.

Saa stor Respekt havde jeg imidlertid for hans Mening, at jeg i al Hemmelighed begyndte at skrive paa den Farce, der senere blev til „De Forlovede“. Man maa nemlig ikke tro, at det gik saa hurtigt; min Dommer var meget strix i sine Fordringer. Hver Gang jeg viste Emil Poulsen Stykket, havde han stedse mange Indvendinger at gjøre og sagde blot, at saadan og saadan skulde det være. Naar jeg saa bemærkede, at jeg nok kunde indse, at det vilde være bedst, om det blev skrevet, som han sagde, men kun ikke kunde forstaa, med hvilken Motivering det skulde gjøres, fik jeg stedse det trøstefulde Svar: „Ja, det maa Du om! Det er jo ikke mig, der skal finde paa det! Det er jo Dig, der skal skrive Stykket!“ — Hvor mange Gange jeg skrev det om, veed jeg ikke; men for Kuriositetens Skyld har jeg gjemt nogle af Udkastene, saa jeg nok har en tre—fire højst forskellige Par „Forlovede“ liggende i mit Arkiv.

Professor Høedt var vor Instruktør, og hans fremragende Egenskaber som saadan skal jeg ikke gjenopfyldte her; det er tilstrækkeligt at sige, at bedre Instruktør kunde man ikke ønske, ja, overhovedet ikke tænke sig. Han var streng, bestemt, kommanderende, det er sandt; men man lærte hurtigt, at det var i Ens egen Interesse at lystre. Uden Myndighed ingen Instruktion, og uden Instruktion flyder en Dilettantkomedie ud som mislykket, tyndtflydende Ribsgelé, en Delikatesse, man



kun vover at byde Familiens Medlemmer til de to daglige Retter Husholdningskost, men ikke drister sig til at servere for Fremmede ved ekstraordinære Lejligheder.

Ofte maatte vi tage samme Scene, samme Replik om i det Uendelige, til den fik det Tempo, det Tonefald, Høedt ønskede; men vi knurrede ikke, thi vi havde Respekt for vor Instruktør. Kun Een brød ud af Rækken, og det var naturligvis den yngste af os, den livsglade Rus, Euchaïre Baruël — senere bekjendt som fransk Sprogforsker —; hans ubændige Livsmod og overstrømmende Ungdomskaadhed formaaede selv Professorens stive, afmaalte Væsen ikke at dæmpe.

En Aften paa en Prøve var Høedt særlig slem til at tage en Scene mellem Baruël, der spillede Valeria, og mig, der var hendes Onkel, Justitsraad Dahl, om og om igjen, og vi to Syndere, som ikke gjorde vore Sager efter Instruktørens Hoved, bleve mere og mere trætte. Jeg dristede mig dog ikke til at komme med Indsigelser; men paa een Gang greb Baruël, da han paany blev rettet, Professoren om Livet og snurrede rundt med ham, idet han med sin unge, friske Latter udbrød: „Næ, veed De hvad, kjære, gamle Professor! Nu er De ogsaa altfor slem ved os! Hvad er det værd at være saa nøjeregnende for? Den Scene gaar nok, lad os nu glæde os ved Livet!“

Jeg blev aldeles perplex; jeg kunde lige saa gjerne have tænkt mig at byde f. Ex. Enkekejserinden af Kina op til Dans, og jeg skottede ængsteligt til Høedt for at se, hvorledes han tog Sagen. Han betænkte sig øjensynligt selv paa, hvad han skulde gjøre; men da han

havde viklet sig ud af den forviltrede Ynglings Favn og lidt ængsteligt overbevist sig om, at hans Toilette ikke var blevet derangeret, udbrød han til os Andre, idet han udstødte sin korte, karakteristiske Latter og gjorde et Kast med Hovedet henad Baruel; „He! Han er god! . . . Naa ja, lad os saa gaa videre!“

Høedt holdt nemlig i Grunden meget af Kaadhed — hos Andre, NB.! Naar man lærte ham lidt nærmere at kjende, gik saa meget af det Stikne af ham, og at han godt kunde være med til vore helt ungdommelige Vildskaber, derom vidner følgende lille Oplevelse, som fandt Sted efter en af de smaa Middage, hvormed Studenterforeningen lønnede sine Skuespillere.

Middagen stod hos Vincent, der den Gang havde Lokale, hvor Wittmack nu residerer, og som sædvanlig var der flere af Foreningens ældre Embedsmænd som Senioratet, Udvalgte af Økonomiudvalget o. s. v. tilstede. Disse noget alderstegne Medborgere misforstod Situationen saaledes, at de strax efter Kaffen satte sig til nogle meget adstadige L'hombres. Vi Unge tog dette højst unaadigt op og besluttede at udvandre — naturligt vilde vi være tilbage til Aftensmaden, den vilde vi da ikke lade os snyde for! — og efter nogen Overvejelse bleve vi enige om, at vi just vare i den rette Stemning til at besøge Vesterbros Sangerindetempler.

Til vor store Forbauselse meldte Høedt sig frivilligt som Deltager i Expeditionen, og i to Drosker kjørte vi ud til „*Tivolis Variété*“ som første Holdeplads. Da Klokken ikke var stort over ni, fik vi Plads lige oppe ved Tribunen, der endnu ikke var bleven til et Theater

som nu, og gav os strax til at konversere Sangerinderne, en Konversation, hvori Rollerne vare højst uligeligt fordelte, idet Damernes Repliker hovedsagelig bestod i blide Anmodninger til os om at passe os selv eller diskrete Spørgsmaal om, hvor meget vi havde faaet at drikke. Til Trods for vor Højrøstethed og vor saa ringe Opmærksomhed for Sangpræstationerne — dem, Høedt kun nød paa Grund af den for ham saa overraskende Diktion og Deklamation — gik Alt dog godt, indtil en overstadig Yngling blandt os fik den ulyksalige Ide at stille sit Sodavandsglas op paa selve den kunstneriske Tribune.

I næste Øjeblik laa Glasset paa vort Bord, besørget derned af et velrettet, rutineret Spark fra en af Tempelts fortørnede Gudinder, og uheldigvis sendte Glasset sit Indhold ned i Skjødet paa Høedt, der havde Ærespladsen for Midten af Bordet. Selvfølgelig bleve vi Alle rasende opbragte over denne skammelige Behandling af vor højagtede Mentor og begyndte strax at give Ubehageligheder af os; men Høedt tyssede paa os og sagde betænksomt: „Lad blot som Ingenting! Sodavand pletter ikke, og der var desuden ikke noget Videre i Glasset!“

Men jeg saae godt, hvorledes han, der var saa yderst pertentlig med sin Klædedragt, sad og tørrede sine Benklæder af med sit fine Kammerdugs Lommetørklæde, og ret længe varede det da heller ikke, før han manede til Opbrud.

Vi aflagde derpaa et kort Besøg i „*Olympen*“ — det nuværende „*Concert du Boulevard*“ —, hvor der ikke passerede os noget Mærkeligt, og da vi kom ud derfra, begyndte vi at underhandle om, hvor vi nu skulde be-

give os hen. Der var ikke Tid til at tage ud i Frederiksberg Allee, hvis vi vilde være tilbage til Aftensmaden, det vare vi enige om, og derfor foreslog den værste Fusentast i Selskabet, at vi skulde gjøre en halv Times Visit ovre i Dansesalonen „*Figaro*“. Vi Andre protesterede af Hensyn til Høedt, men denne lod ingenlunde til at være utilbøjelig til ogsaa at afsøge dette Lokale, kun vilde han have Garanti for, at man ikke „risikerede“ Noget der.

Vi stillede strax enstemmigt alle vore Kræfter til hans Disposition og erklærede, at Vejen til ham skulde gaa over vore Lig, et Tilbud, der var saa meget mere uegennyttigt, som det for det Første ganske sikkert ikke vilde være Høedt, der gjorde Spektakler, og som for det Andet vore ungdommelige Arme kun vilde strække saare lidt til ved en Bataille i et saadant Lokale. Under Forhandlingerne kom det imidlertid for Dagen, at man for en Betaling af fire Rigsdaler — som dog godtgjordes i Drikkevarer — kunde tilkjøbe sig en Loge, hvorved man slet ikke kom i Berøring med det øvrige Publikum, og der manglede nu blot den fornødne Mønt for at faa vort Ønske opfyldt; men vi vare unge Studenter — naa, hvorfor rippe op i vore triste Formuesforhold eller bebrejde vore respektive Fædre Lommepengenes Knaphed!

Høedt forstod øjensynligt vore Betænkeligheder, thi med Eet overhuggede han Knuden ved at sige: „Jeg giver Loge!“

Hvis ikke Politivedtægten havde forbudt os det, havde vi paa Gaden raabt Hurra for ham, og kort efter vare vi da bænkedede i en Loge i det herlige Etablissement. Et Par

Stykker af os dristede sig ned i Salen og deltog i Dansen — det var jo saa tidligt paa Aftenen, at de nok mente at kunne forsvare det —, men de fleste af os bleve oppe i Logen, og aldrig skal jeg glemme det Syn at se Høedt med sin elegante Skildpaddes Stanglorgnet sidde ved Logeranden og med den største Interesse lorgnettere de Dansende nede paa Gulvet, — hvor han passede løjerligt til disse Omgivelser!

Der var Typer nok at se paa, baade for ham og for os, og Tiden løb derfor hastigt; men da det var Professorens, der førte Kommandoen, skete det Mærkelige, at vi brød saa betids op, at vi i rette Tid kunde naa tilbage til Aftensmaden hos Vincent. Ved Bortgangen fra Logen havde dog en af Selskabet den Aandsnærværelse at paalægge Kontrolløren at reservere Logen for os for Resten af Aftenen, — „man vidste jo aldrig, hvordan det kunde gaa; vi kunde jo maaske . . .“, sluttede han med mystisk Spaamandsmine sine dunkle Orakelord.

Og hvad havde vi saa for den hjertegræmmende Opofrelse, det virkelig var for os at sige Farvel til Terpsichores straalende, trippevalssvangre Tempel og istedetfor give Møde i et skummelt, tilrøget Kabinet paa Gammelholm, hvad fik vi for denne overnaturlige Selvfornægtelse? Et tarveligt Aftensmaaltid . . . det vil sige, Gudbevares: anerkjendelsesværdigt Selskabssmørrebrød med dadelfrit Paalæg; men det var ogsaa det Hele! Ingen munter Passiar, intet smittende Humør, intet lystigt Punchegilde, saadan som vi havde ventet! Alt gik saa stift og kjedeligt, saa afmaalt og konventionelt til, som kunde det være i den første den bedste Pengematadors

filistrøse Hjem. Og hvis var Skylden? Atter de kjedelige, aandsforladte L'hombrespilleres! De, som ikke havde Sans for Kaviar, Sildesalat og Fromage de Brie, men kun Tanke for Spadille, Manille og Basta, de, som i deres Konversation ikke formaaede at svinge sig højere op end til fire Matadorer sjette og en Konge, og som slugte Pyntesmørrebrødets smaa Firkanter hele paa samme yndefulde Maade, hvorpaa visse langhalsede Fugle bugsere deres Føde ned gennem Spiserøret med flere eller færre Stoppesteder undervejs. Altsammen kun for atter saa hurtigt som muligt at faa tilfredsstillet deres fule Spillelidenskab.

At vi bleve dobbelt forargede over L'hombrens umiddelbare Gjenoptagelse, er en Selvfølge, og vi vidste ingen mere saarende Maade at vise de blege Spillefugle vor Foragt paa end ved sporenstregs at tage tilbage til de Glædens Haller, hvorfra vi kom, en Demonstration, for hvilken Professor Høedt forunderligt nok strax var stemt.

Da vi naaede ud i Gangen bag Logerne, spurgte Høedt den posthavende Kontrollør, om Logen endnu stod til vor Disposition, og fik til Svar et over al Maade ærbødigt „Jo, Hr. Professor!“

Af Overraskelse, for ikke at sige Rædsel over at høre sig kjendt tumlede Høedt et Par Skridt tilbage, brummede en Forbandelse over at være en offentlig Personlighed og gjorde Mine til strax at forsvinde. Men da han vel kom til den Erkjendelse, at han nu, da hans Besøg alligevel var røbet, lige saa godt kunde blive og se at faa lidt Mørskab ud deraf, bestemte han sig hur-

tigt om og spurgte blot roligt Kontrolløren, hvorfra denne kjendte ham.

Hvis Høedt havde havt nogen Mistanke om, at nogen af os havde robet ham, blev han skuffet, thi Kontrolløren svarede lidt genert: „Jo, Hr. Professor, jeg gaar om Formiddagen med Kvitteringer for Missionssselskabet!“

Det var netop saadant Noget, Høedt kunde lide. Han var i det bedste Humør Resten af den Tid, vi tilbragte der paa Stedet, og hans muntre Stemning formidskedes ikke, da en af os var saa heldig at faa fat i en Tjenestepige, der var i Kondition hos en af hans Venner, en Sanger ved det kongelige Theater.

Se, saa langt fra den stive og stramme Professor, man til daglig kjendte, kunde Høedt være; men paa den anden Side var der det Mærkelige ved Forholdet mellem ham og os Unge, at det aldrig — aldrig! — mere med en Tanke faldt os ind blot at hentyde til, at vi en Aften havde været paa Kommers med ham. Og han selv mælede ingensinde et Ord derom; det var, som slettede han strax slige Dage ud af sin Aarvog. Denne underlige Blanding af at være Kammerat, Ven eller hvad man nu vil kalde det, og saa det saakaldte „Tre Skridt fra Livet“ har altid været mig en Gaade i Høedts Karakter, — men maaske netop hans Virtuositet i at overholde dette gjorde Omgangen med ham saa tiltrækkende.

Jeg begyndte nu at udfolde en mangeaarig, ret omfattende Virksomhed som Dilettant, hvilken ikke blev mindre, da jeg stiftede nærmere Bekjendtskab med Vilhiam Faber, hvem jeg kun kjendte lidt til fra Skolen, eftersom han jo var et Par Aar yngre. Hans Farce,

„Den Trekantede“, der var opført Efteraaret forud ved en Salskomedie i Studenterforeningens Festsal, blev nemlig spillet ved Forestillingerne paa Folketheatret sammen med „De Forlovede“.

Fra Prøverne paa hans Stykke, i hvilket jeg spillede Hovedrollen som den mystificerede og forfjamskede Naalemager, husker jeg godt, at Fabers Væsen i Begyndelsen slet ikke tiltalte mig. Jeg, der den Gang var saa sky for at vedkjende mig mit Forfatterskab, forstod ikke, at han paa den ene Prøve efter den anden kunde sidde og le og gnide sig i Hænderne af Glæde over sine egne Repliker og Indfald, jeg forstod ikke, at han ikke generede sig for saa aabenlyst at vise sin Faderglæde. Maaske kom det af, at jeg misundte ham denne Umidelbarhed. Men da han saa paa en af Prøverne, hvor jeg endelig havde faaet det rette Greb paa at foredrage Sangen: „Aa, havde jeg den Lampe!“, kom hen og trykkede min Haand, idet han sagde: „Tak, det var udmærket; jeg troede ikke selv, at den Vise var saa morsom!“ — da gik med Et hele hans storslaaede, naive Elskværdighed op for mig.

Sjelden har jeg forresten lidt en større Sjælekvide end ved den anden Opførelse af „Den Trekantede“, og dermed hang det saaledes sammen:

En halv Timestid før Forestillingens Begyndelse sad jeg paa Paaklædningsværrelset og lavede mig til, da Faber kom farende ind i sit vante, alt Andet end langsommelige Tempo med de jappende Skridt.

„Kan Du lære et nyt Vers til i Aften?“ busede han strax ud og syntes at have glemmt sit „God Aften!“ et-



steds ude paa Trappen eller i Gangen. „Jeg har lavet et om den Skandale, Officeren igaar Aftes lavede her i Folketheatret, og jeg vil gjerne have det ind i den Vise, Du synger.“

Jeg trak ikke saa lidt paa det, da jeg svarede: „Ja, det er jo rigtignok forbistret sent, Du kommer med det; men Du kan jo ikke gjøre for, at den modige Lieutenant først optraadte i Aftes. Jeg tænker nok, jeg kan lære det, medens Hoppensach sminker mig, og — naar blot Sufløren vil sprøjte dygtigt . . .“

„Jeg har givet ham en Afskrift, og nu skal jeg paa-lægge ham at have Dampsprøjten parat til Assistance paa det truede Sted.“

Faber sang Verset for mig og gav mig saa Manuskriptet, hvorefter han svippede ud af Døren for at formane Sufløren til Agtpaagivenhed.

Medens jeg overlod Hoppensach mit hulde Ansigt til kunstnerisk Udsmykning, sad jeg og kvad i vilden Sky og undgik paa en gaadefuld Maade at blive sminket ogsaa inde i Munden, og da den gamle Frisør var færdig med sit Arbejde, mente jeg ogsaa at være tilstrækkelig stiv i Papirerne.

Det maa jeg imidlertid ikke have været; thi da jeg havde spillet i „De Forlovede“, der aabnede Forestillingen, og vilde repetere det nye Vers, fik jeg saa tidt Fødderne i den gale Hals — Versfødderne, forstaar sig! —, at det viste sig højst fornødent, at jeg læste mere over paa Lektien. Atter glædede jeg Hoppensach med at foredrage Verset en Snes Gange i Træk for ham, og nu var jeg da ganske sikker i min Sag, antog jeg.

„Den Trekantede“ gik rask og muntert sin Gang, til den paagjældende Sang kom, og de første gamle Vers af den aflirede jeg da ogsaa med vanlig Sikkerhed. Lidt før jeg kom til det nye Vers, kastede jeg for Sikkerheds Skyld et opmuntrende Blik ned til min Hjælper i Nøden, Sufløren, og denne svarede op med et forstaaende, trøstende Nik, at han var paa sin Post, og at jeg godt kunde gaa an. Medens Kammermusikus Hansen spillede Mellemspillet mellem Versene — dengang vare vi ikke saa fine, at vi holdt Orkesterledsagelse; vi nøjedes med Pianoforte-Akkompagnement —, vendte Sufløren nok saa magtbevidst Bladet i Suflørbogen; men hvad beskriver min Forfærdelse, da jeg i det Samme ser det løse Stykke Papir, hvorpaa det tilføjede Vers stod, glide ned ad Siden i Bogen og flagrende forsvinde etsteds ned i Theaterkjælderens. Jeg var ved at besvime. Og det beroligede mig ingenlunde, at Sufløren havde Aandsnærværelse nok til at stikke mig første Linie op, inden han dukkede ned i Dybet for at fiske det værdifulde Papir op.

Nu gives der ganske vist Mennesker, af hvem man hellere ser Ryggen end Ansigtet; men det gjælder mindst af Alt om Suflører, og da jeg under Afsyngelsen af det meget omtalte Vers kun havde Udsigt til Niddingens Ryg, og endda mest det nederste Parti af samme, vil intet retfærdigt Menneske fortænke mig i, at jeg benyttede hver eneste lillebitte 32dels Pause, som Musiken skjænkede mig, til at overdænge nævnte Rygstykker med de mest raffinerede Forbandelser, ihvorvel vor Suflør var den skikkeligste theologiske Student af Verden, der senere som Præst kom til Vestindien, uden at det dermed skal

siges, at dette stod i nogensomhelst Forbindelse med, at jeg allerede ved denne Lejlighed ønskede ham derhen, hvor Peberet gror.

Jeg kunde ganske vist have udeladt det nye Vers; men da Sufløren jo gav mig første Linie op, begyndte jeg i min Forvildelse at synge, og aldeles sanseløst blev jeg ved. Jeg vidste ikke selv, vidste absolut ikke, hvad jeg sang. Om Nogen bagefter havde budt mig nok saa Meget for at gjentage, hvad jeg havde sunget, jeg kunde ikke have gjort det. Det Mærkeligste er imidlertid, at Verset blev saa nogenlunde korrekt; naar undtages nogen Svaghed i Fødderne, var det normalt, og Pointet kom helt til sin Ret.

Men min største Ærgrelse kom dog tilsidst, thi i samme Øjeblik, jeg havde endt Sangen, kom Sufløren gladeligt til Syne med det nu til Nul reducerede Værdipapir i Haanden, medens han allernaadigst anerkjendende nikkede op til mig, som vilde han sige: „Det kom Du meget godt fra, min Ven!“

I nogle Aar skrev Faber og jeg vore dramatiske Sager hver paa sin Haand; men da vi i en lang Række Komiteer kom til at arbejde sammen paa Fastelavnsintroduktioner, Karnevalsaviser, Balletprogrammer, etc., laa det jo nær for os at prøve vore Kræfter i Fællesskab ogsaa paa Komediens Omraade.

Vi begyndte beskedent med „*Sozodont*“, der i Foraaet 1873 opførtes som Salskomedie i Foreningen, og som vi fordringsløst kaldte Humbug i en Akt efter det Amerikanske. Reklamernes storskrydende Æra var endnu ikke rigtigt oprunden herhjemme, og al den Staahej, der

blev gjort for det nyopfundne Tandrensningmiddel og den smertefri Tandudtrækning ved Kvælstofforilte, begejstrede os derfor til at skrive den lille Kaadhed, som takket være sit aktuelle Stof faldt i særdeles god Jord. Men Forestillingen var da ogsaa sat i Scene i den rette Aand; saaledes gik før Opførelsen af Stykket et effektivt Reklametæppe — Parodi paa Folketheatrets Mellemtæppe, der var noget Nyt den Gang — ned, ligesom Foreningens Orkester under Anførsel af Axel Liebmann udførte en, i egenligste Forstand ny Ouverture til „*Tandhäuser*“ med de fire Afdelinger: 1. Allegro feroso (Lamentation). — 2. Adagio (Resignation). — 3. Crescendo (Operation). — 4. Finale (Jubilation).

Det paafølgende Aar mødte vi med Operetten à la Tyrolienne „*En Søndag paa Alperne eller Vandmøllen i Appenninerne*“ og Farcen à la Française „*Naar man har Fanden til Morbroder*“. Operettens noget dristige Titel skyldtes egenlig Høedt, der som sædvanlig satte Forestillingen i Scene, thi da vi Librettister sagde, at vi vaklede mellem „*En Søndag paa Alperne*“ og „*Vandmøllen i Appenninerne*“, udbrød han afgjort: „Den skal naturligvis hedde begge Dele! Det er det mest Fjollede!“ Vi havde sikkert ikke tænkt os denne Mulighed; og selv om vi havde, havde vi aldrig paa eget Ansvar vovet at bruge en saadan Titel.

Tilblivelsesmaaden af selve Operetten er formentlig kuriøs nok til at kunne taale at fortællles.

I Vinteren 1873—74 optraadte paa „*Boulevarden*“, — en prunkløs, lille Villabygning, der tidligere havde af-

givet Sommerlokale for „*Kongens Klub*“ og laa der, hvor „*National*“ nu ligger og lapser sig med sin arrogante Gigerl-façade og sin slunkne Pengepung, — Tyrolerselskabet *Rainer*, og blandt dettes Medlemmer udmærkede sig en Sekondbas, i hvis bævrende, dystre Foredrag og overdramatiske Fagter og Gebærder jeg havde forelsket mig.

Nok saa lumskeligt fik jeg Kammermusikus Hansen og Villiam Faber til en Aften at gjøre mig Følge ud paa Boulevarden, og jeg var lav nok til at sende en Anmodning op til Bassisten, hvis Bekjendtskab jeg havde gjort, om at synge en af sine mest forskruede Arier. Vi morede os alle Tre lige kosteligt over Sangerens selvglade Foredrag, og da han havde sluttet, henkastede jeg den Ytring, at jeg havde Pokkers Lyst til at parodiere saadan en Salontyroler, som kjendte betydeligt mere til Jagen efter Effekt end efter Gemser.

„Jeg skal skrive Musiken! Det kunde more mig!“ tilbød Hansen oprømt.

„Og jeg skal skrive Texten!“ faldt Villiam ind.

Det var just der, jeg vilde have dem, og saa sagde jeg: „Skal vi saa ikke lave en Operette? Det er netop det, jeg har tænkt mig!“

Næste Dag begyndte vi at skrive, og Arbejdet gik rask fra Haanden; men det skal siges, at Hansen, der var saa meget ældre end vi, gjorde os Unge til Skamme ved sin Arbejdsdygtighed. Og yderst medgjørlig var han. Da han saaledes i den Duet, jeg som Lorentz Kräuter skulde synge med Axel Madsen, der spillede Brioche, havde foreskrevet mig nogle temmelig vanskelige Løb, erklærede jeg: „Det lærer jeg aldrig! Maa jeg ikke synge

noget almindeligt Jodleri istedetfor?", hvorpaa han uden Spor af Komponistforfængelighed svarede; „Jo, gjør Du bare det! Det er s'gu ligefedt, naar det blot bliver morsomt!“ Og saa jodlede jeg paa fri Haand; men de rigtige Passager bleve trykte, det forstaar sig.

Paa lignende Vis gik det med Faber. Vi havde fordelt Arbejdet imellem os saaledes, at han skrev Sangene og jeg Texten. Den Aften, han havde lovet at aflevere Slutningskoret, kom han op for at hente mig til et Selskab, og ærgerlig erklærede han, at han ikke havde kunnet finde paa Noget. — „Har Du slet ikke skrevet Noget?“ spurgte jeg, medens jeg lagde den sidste Haand paa mit Toilette. — „Jo, jeg har begyndt saaledes: „Held Bastian! Han kan, han kan! Held Alpeland!“ . . . men saa kan jeg ikke finde paa Mere at ønske Held,“ brummede Faber modfalden. — „Aa, saa for Pokker!“ udbrød jeg utaalmodigt, idet jeg tog Overfrakken paa. „Saa skriv: „Held Alpeland! Held Alpevand! Held Alting, hvad der heldes kan!“ — „Det er udmærket!“ raabte Faber med sin letvakte Begejstring. — „Finder Du? Jeg gad vide, hvor noget Menneske kan komponere Musik til saadant noget Vaas!“ svarede jeg, — — — men Hansen gjorde det og gjorde det godt! Han sagde endogsaa, det var Operettetext af den rigtige Slags.

Om min Udførelse af Rollen skal jeg selvfølgelig ikke udtale mig nærmere, dog maa det være mig tilladt at fortælle, at jeg havde været saa heldig at finde paa baade en karakteristisk Maske og et virkningsfuldt Kostume. Jeg tror nok, jeg ret slaaende lignede saadan en forløren Tyroler fra Top til Taa . . . eller rettere sagt,

til Lægge; disse vare nemlig fabrikerede af ikke mindre end fem Lag Vat og gjorde sig godt, især i Profil.

Men jeg havde nu ogsaa lagt Beslag paa ikke saa faa Menneskers Tjenstvillighed, før jeg fik Dragten, som jeg vilde have den. Min egen kjære Moder satte jeg i Arbejde, for det Første for at sy mig et Par elegante Safians Stovleskafter med prunkende Messinghægter, hvilke skulde forvandle mine kjøbenhavnske Fjedersko til Graubündener Bjergsnøresko, og for det Andet med at forskaffe mig de ovenfor omtalte fyldige Legemsdele, hvilket jeg kun ansaa for hendes Skyldighed, da hun fra Fødselen kun havde udstyret mig temmelig karrigt i saa Henseende; en Familie, jeg kun kjendte grumme lidt til, brandskattede jeg strax, da jeg i dens Besiddelse opdagede nogle aparte Portièrekvaster, som kom til at prange paa mit Tyrolerbryst; Conrad Weidemann satte jeg i Virksomhed med at male mig en overnaturlig stor Carlsberg Etiket — den vilde have passet til en Pots Flaske, antager jeg —, som skulde trone midt paa det brede Bælte om Maven; og endelig blev jeg fra Olaf Poulsens righoldige Lager forsynet med nogle gevaldige, skjønt funkende og umaadeligt uægte Diamantringe, som jeg kort iforvejen havde set ham brillere med paa Scenen, jeg tror i „Kalifen af Bagdad.“

Den største Kompliment for mit Udseende modtog jeg dog af min Medarbejder paa følgende indirekte Maade. Jeg var først optraadt i „Naar man har Fanden til Morbroder“ som den gamle Generalkrigskommissær Vinkel, og skjøndt det store nordiske Japaneserselskab fremviste sin gymnastiske Færdighed i Mellemakten, kneb det

dog for mig at blive færdig med Omklædningen, uvant som jeg var med slige hastige Toiletter. Da jeg i sidste Øjeblik kom ned i Foyer'en, opdagede jeg, at jeg havde glemt mit Gevær oppe paa Værelset, og da Faber tilfældigt stod i Nærheden, gik jeg hen til ham og bad ham hente det for mig.

Han havde endnu ikke set mig i dette Kostume, og at han ikke strax kjendte mig, fremgik af, at han, der paa alle Kanter var omgiven af Tyrolere og Tyrolerinder, som Svar forvirret stammede: „Javel! Men paa hvad for et Værelse er Geværet, og hvem skal jeg hilse fra . . . Hvad Pokker, er det Dig? Det var da en voldsom Forandring, jeg havde nær ikke kjendt Dig!“

„Det er da ikke saa underligt,“ svarede jeg kort. „Jeg er ogsaa i de sidste ti Minuter bleven en tredive-fyrretyve Aar yngre!“

Det var ikke af Dovenskab, jeg bad Faber hente mit Gevær; men Aftenen var noget anstrængende for mig, idet Forestillingen sluttede med Karnevalsballetten „*Bertran de Borneo*“, i hvilken jeg havde Kjøbmand Bernerreddins Parti. Men jeg var jo ung og kraftig den Gang, saa jeg ikke selv havde tænkt paa, hvilken omfattende Virksomhed jeg udfoldede ved denne Lejlighed. Det var først gennem Moder, jeg fik at vide, at hun ved Folketheatrets Garderobe havde hørt en bekjendt kjøbenhavnsk Redaktør, medens han fordrev den paa dette Sted altid saare rigelige Ventetid, rose min Alsidighed, idet han holdt Mandtal over, at jeg var optraadt som Medforfatter af en Farce og som Skuespiller i samme, som Medlibrettist og Sanger og som Medkomponist af



en Ballet og Danser. Jeg blev selv, da jeg hørte det opstillet saaledes, betænkelig over, at jeg havde budt Publikum saa Meget.

Denne Forestilling blev given i Foraaret 1874, og samme Sommer modtog Faber og jeg fra Kasinos daværende Direktør, Theodor Andersen, Anmodning om at bearbejde og lokalisere en tysk Farce. Vi gik ind paa Forslaget, og dette medførte ganske naturligt, at vi, da Stykket — „*Peter Sørensen*“ — blev vel modtaget af Publikum, ophørte med at skrive Studenterkomedier for at hellige Privattheatrene vore Kræfter.

Da jeg ikke ganske holdt op at spille Komædie, savnede jeg ikke min studentikose Theatervirksomhed med de livlige, glade Prøver, hvilke — som overhovedet altid Prøver paa Dilettantforestillinger — udgjorde Hovedparten af Fornøjelsen. Derimod var der en Sidegren af Virksomheden, som det kjædede mig meget af Mangel paa Tid at maatte opgive og det var Billetfordelingen. Saa mærkeligt det end lyder, var denne nemlig i min Ungdom meget underholdende, takket være Foreningens daværende Inspektør, Mazar de la Gardes lige saa originale som joviale Maade at tage Sagen paa.

Nu kan det jo i Almindelighed ikke anses for en særligt oplivende Beskjæftigelse at konvolutere en halvandet tusinde Billetter, men under hans Direktion blev den det ikke desto mindre paa Grund af hans exceptionelle Personalkjendskab. Naar han f. Ex. — for at tage nogle ligegyldige Navne — af Listen over de tegnede Billetter læste op; „Overretsassessor Berg . . . fire Billetter,“ tilføjede han: „Vent lidt, saa maa vi se, om

ikke ogsaa Fuldmægtig Lange er tegnet! Han plejer altid at være med, og de to Familier omgaaes saa intimt; de maa sidde sammen, saa morer de sig dobbelt godt. Rigtigt, der staaer Lange for tre Billetter, saa sætter vi dem alle syv paa femte Række!“ . . . eller „Grosserer J. L. Jacobsen . . . sex Billetter! Saa maa vi give lange Brandt Billet bagved, han er voldsomt forelsket i den ældste af Døtrene!“ . . . eller „Doktor Larsen . . . en Billet! Vent lidt! Den tynde Spegesild gjemmer vi til at stikke ind mellem to Tyksakker!“ o. s. v.

Paa denne Maade sørgede Mazar saa vidt muligt for, at Enhver fik den Plads, han var bedst tjent med; kun en sjelden Gang imellem blev han malitøs og morede sig med at sætte to Dødsfjender ved Siden af hinanden, men det var kun Folk, han havde imod, som han trakterede saaledes.

I Begyndelsen af Aaret 1886 fandt der engang i Studenterforeningen en af disse smaa, private Middage Sted, som afholdes af en snævrere Kreds, naar en af Foreningen fortjent Mand forlægger sin Embedsvirksomhed fra Hovedstaden til Provinsen, og ved denne Lejlighed fik jeg Plads ved Siden af Svend Lembecke, til hvem jeg forud kun havde et temmelig flygtigt Bekjendtskab.

Vi havde et Par Aftener forud hilst paa hinanden ude i Kasino, hvor vi havde overværet Opførelsen af et af de i de Aar grasserende franske Skuespil, „*Fyrst Zilah*“, og Talen faldt derfor ret naturligt paa dette Stykke og hele denne literære Retning, der var os begge To lige meget imod.

„Jeg kunde have Lyst til at skrive en Parodi derpaa!“

erklærede Lembcke efter paa det Ubarmhjertigste at have hudflettet Genren med sit tørre, kaustiske Lune.

„Det er kuriøst, at De netop siger det til mig,“ svarede jeg, „for jeg har just skrevet nogle Momenter op til en Parodi i den Retning. Hvad om vi skrev den sammen? Man skal egentlig helst være To om saadant et Stykke Arbejde. Har De Lyst, saa se op til mig, saa kan vi tales nærmere ved!“

Jeg skal komme en af de første Dage!“

Det var den foreløbige Aftale om vort Samarbejde, hvis Resultat samme Foraar blev forelagt Publikum i „*Medora*,“ dokumentalt Drama i fire Akter.

Jeg havde saavel under Udarbejdelsen af Stykket som under alle Forberedelserne til Opførelsen den mest levende Lyst til at virke med ved Forestillingen, og det fattedes sandelig ikke paa Opfordringer dertil fra forskjellige Sider; men jeg frygtede for, at mine fyrretyve Aar skulde stikke altfor grelt af mod de andre Aktørers tyve, og derfor mente jeg at maatte resignere. Dette lettedes betydeligt, efterhaanden som jeg paa Prøverne saae, hvor fortræffeligt General Bodegas Rolle blev spillet, — det var den, mine Fingre kløede efter at faa fat i.

Forøvrigt ligger denne Forestilling saa nær op til Nutiden, at jeg skal afholde mig fra at komme nærmere ind paa den. — —

I det Foregaaende er jeg et Par Gange kommen til at berøre Karnevalsballletterne, og de kunne vel nok fortjene at omtales korteligt som den særegne Gruppe af — om man saa kan sige — dramatiseret Studenterlystighed, de vare eller maaske rettere bleve i vor Tid.

Genren var ikke ny, baade Berider-Pantomimen, „*Kjærlighed i Balaclava*,“ i Studenterforeningens Vrøvleblade Nr. 4 og den antikhistoriske Ballet-Pantomime, „*Fjernt fra Danmark eller Inspektørens Rænker*“, i Ugebladet „*Sværmere*“ kunne paavises som Forbilleder, og Jargonen i Texten var *eo ipso* given, den maatte jo nødvendigvis være en Parodi paa Bournonvilles kuriøst naive, udæskende, selvbehagelige Balletsprog. Men den Forandring, Aanden i og Udførelsen af Studenterballetterne under vore Auspicier undergik, var paa sin Maner næppe mindre epokegjørende end den, som den store Mester gennemførte ved det kongelige Theaters Ballet.

Det var især Conrad Møller, dette skyldtes; thi han var den egenlige Balletmester eller Iscenesætter, som man vil. Oprindeligt var han ved Karnevalerne begyndt som gymnastiserende Araberhøvding og dressørvigtig Cirkusdirektør; men i eet Punkt var han adskilligt forud for sin Tid, nemlig deri, at han indsaae, at det var Balletten, der skulde frelse Beriderselskabernes allerede da truede Stilling. Han fik derfor Komiteens øvrige Medlemmer, og specielt Villiam Faber og mig, til at hjælpe sig med Programmet, medens han selv enevældigt overtog Arrangementet af saavel Solodansene som de kombinerede Numere. Det kunde jo derved undertiden hænde, at der ikke blev den nøjeste Overensstemmelse mellem Texten og Scenearrangementet; men vi trøstede os dels med, at de kjære Tilskuere paa et Karneval ikke gjorde sig den Ulejlighed at læse Programmet igjennem, og dels med, at de alligevel ikke vilde have forstaaet det bedre, fordi der havde været Mening i det.

Conrad Møller besad forresten i høj Grad Evnen til at operere med Masserne paa Scenen — der optraadte ofte en 70—80 Personer —, og som et Bevis paa hans praktiske Snedighed kan det anfores, at der i saa godt som alle Balletterne forekom en Overceremonimester, hvilken han stedse selv agerede for paa denne Maade bedre at kunne lede Operationerne og rette muligt indtrædende Fejl. Blandt hans Opfindelser paa det koreografiske Omraade er den bedste sikkert Travestien af Drabanternes Vaabendans i anden Akts fjerde Scene af „*Valdemar*“. Den blev oprindeligt arrangeret til „*Bertrand de Borneo*“, hvor en Hob Billetsjovere traadte en larmende Jubeldans i Anledning af det udsolgte Hus og slog paa deres Skjolde: de fra Theatrets Forsal ikke ukjendte Plader med Skjoldemærkerne: „1ste Parket udsolgt“, „2det Parket udsolgt“, o. s. v. Denne Dans af Billet-Pariaerne — som de kaldtes i Programmet — gjorde da ogsaa saa megen Lykke, at den under forskjellige Tillavninger gik igjen i flere senere Balletter.

Hvad Conrad Møllers Instruktion lige overfor mig personligt angik, da udmærkede den sig mere ved at være original end egenlig vejledende. Jeg mindes saaledes tydeligt, hvorledes han forklarede mig Introduktionsscenen af ovennævnte Ballet.

„Du spiller den gamle indiske Kjøbmand, Bernerreddin, og er alene inde, naar Tæppet gaar op,“ udviklede han. „Det er en stor Sal, i Forgrunden tilvenstre staar der en bred, magelig Divan, og midt paa Gulvet findes der en vældig Tschibuk . . .“

„Jeg ser godt, Du venter paa, jeg skal være vittig

og spørge, hvad det er for en Buk," faldt jeg ind; „men jeg gør det ikke, eftersom jeg formedelst de i Anledning af Karnevalet foretagne indiske Studier godt veed, at det er saadant Noget som en Vandpibe for Opiumsrygere.“

„Naa, ja! Den tænder Du . . .“

„Saa bliver jeg beruset!“

„Det er ogsaa det, Du skal blive! Og alt eftersom Rusen stiger hos Dig, tumler Du om i Salen, og derved ruller Pibeslangen sig mere og mere op, saa den tilsidst bliver flere Favne lang . . . det er et Toug, Du efterhaanden trækker op af et Hul i Gulvet, forstaar Du nok.“

„Det er udmærket! . . . Men hvad gør jeg imedens?“

„Ja, Du . . . Du danser rundt . . . og saadan . . .

Aa, Du finder nok paa Noget!“

Som man ser, kunde Anvisningen just ikke kaldes for overlæstet eller minutiøs, men naa! Scenen gik, skjøndt ikke uden en haard Kamp med Pibeslangen, og at Scenen gjorde sig, tilskriver jeg væsenligst min morsomme Maske.

Jeg var nemlig gaaet til min gamle Ven Hoppensach og havde sagt: „Jeg skal i Balletten være en gammel Indier . . . jeg aner nu ikke, hvordan saadan en højstæret Lake- og Malediver ser ud . . . men hvad mener De, om vi gjorde ham saa mørkebrun som en gammel Egetræes Dragkiste og saa forsynede ham med Øjenbryn, Knebelsbart og Fip af skinnende hvidt Vat, uden mindste formildende eller undskyldende Overgang, eller hvad De vil kalde det? Kan det lade sig gøre?“

„Han skal nok blive god!“ svarede Hoppensach med

sin ejendommelige, stilfærdige Fnisen; han holdt saa meget af saadanne rigtigt kaade Paahit.

I samme Ballet betraadte Villiam Faber forøvrigt for første, sidste og eneste Gang Scenen. Han var en af min skønne Datter Bramapetras Friere, „Maurus Jokai, Postillonen fra Longjumeau, der startede under en maurisk Musik, idet han, der lige var kommen kjørende med Aftenposten, traadte ind med Bukken“, og Faber var ikke saa lidt stolt over den skinnende røde Kjole og de stramtsiddende gule Skindbuxer.

Ved hans Indtræden paa Scenen skulde jeg gaa ham i Møde og byde ham Velkommen med den mest gjæstfri Forekommenhed, og det gjorde jeg da ogsaa — i Gestus og Gebærder. Men medens jeg ærbødigt bøjede min Ryg for ham og med det forbindtligste Smil og de mest affable Lader trykkede hans Haand, hviskede jeg til ham: „Rejs Du Pokker i Vold, eller maa jeg bede om de to Kroner, Du laante af mig forleden, din Tyveknægt!“

Istedetfor at blive fornærmet over det upassende Sted og den udelikate Maade at blive rykket paa stak Postillon Faber i at le, og denne hans Mangel paa Alvor i Kunstens Tjeneste bidrog maaske Sit til, at hans dramatiske Løbebane sluttedes med det Samme.

Det blev ovenfor bemærket, at Prøverne paa Komedierne vare det Morsomste ved det Hele. Dette gjælder dog ikke de Prøver, der bleve holdte paa selve Theatret, eftersom de paa Grund af de officielle Forestillinger først kunde tage deres Begyndelse henad Midnatstid og gjerne varede ved til Klokkeren fire-fem om Morgenen, hvorfor

det er ikke saa besynderligt, at der sporedes en temmelig betydelig Mathed og Søvnighed. Selvfølgelig svækkede dette væsenlig Humøret og Løjerne, og det er maaske derfor, at nedenstaaende lille Episode forekom os Tilstedeværende saa oplivende.

Til „Fremtiden“s Karneval i Aaret 1874 havde Vilhelm Bergsøe skrevet en Karnevalsspøg med Mirakler og Kor, „*Broccoli e Moccoli*“, og heri skulde Kristian Mantzius spille „Broder Broccoli, Munk fra Ordrupshøj, ansat paa Dyrehavsbakken“, hvilken Personbetegnelse tydeligt nok angiver Introduktionens Tendens.

Paa det foregaaende Par Prøver havde den udmærkede Skuespiller, der selvfølgelig betragtede denne sin Optræden som det rene Legeværk, ikke været mere stiv i Papirerne end . . . lad os sige, end til Skolekarakteren Nul, og vi andre Interesserede afventede derfor ved Elleve-tiden Aftenen før selve Karnevalet med største Spænding hans Ankomst til Generalprøven.

Vi ventede og ventede, Klokken blev et Kvarter til tolv, og vi begyndte sandt at sige at blive lidt gnavne, da vi fandt, at det var sent nok paa Dagen til at komme i rette Tid.

Omsider kom Mantzius farende ind paa Scenen som skudt ud af en Kanon. Han var iført sin store Rejsepels og lodden Hue og oplyste, at han lige var ankommen med Jernbanetoget fra Hillerød, hvor han om Eftermiddagen havde holdt Oplæsning.

Med bange Anelser hørte vi ham, der aabnede Introduktionen, tage fat, og det viste sig da ogsaa strax, at hans Begreb om Rollens Ord indskrænkede sig til et



forsvindende Minimum. Ved den mest energiske Sprøjtevirksomhed fra Suflørens Side gik det imidlertid saa nogenlunde, indtil Mantzius naaede til den i Stykket forekommende Solosang, der gik paa Melodien til den fra „*Recensenten og Dyret*“ bekjendte Sang: „Hele den lange Dag jeg gaar.“

Første Linie fik Skuespilleren stukken godt op fra Sufløren, og nok saa flot sang han: „Hele den lange Dag jeg gik“ — men saa stoppede han ogsaa op. Orkesterdirigenten, Balduin Dahl, der hele Tiden havde ytret en levende Frygt for at have med Mantzius at gjøre som Sanger, standsede ogsaa og holdt febrilsk Taktstokken op mod ham for at være parat i samme Øjeblik, Sangeren gik videre.

Heraf benyttede Mantzius sig nok saa snedigt, idet han pludselig med bøs Stemme spurgte Dahl: „Hvorfor peger De saadan paa mig med den Pind? . . . Er der noget Galt ved min Paaklædning, eller hvad skal det betyde?“

„Næ, Gudbevares, det er blot for at følge Dem!“ forklarede Dahl yderst høfligt.

„Følge med mig? Følge med mig? Aa, Passiar! Jeg kan ikke synge, naar De staar dernede og stikker op efter mig! . . . Lad os begynde forfra!“

Dette blev gjort, og Mantzius, der i Mellemtiden havde suget anden Linie med fra Sufløren, begyndte igjen nok saa flot: „Hele den lange Dag jeg gik saadan op og ned ad Bakken“; — men saa var igjen hans Forraad af Text opbrugt. Til Held for ham havde imidlertid Fløjten paa dette Sted i Akkompagnementet en lille, ud-

fyldende Figur, og med stor Aandsnærværelse afbrød han Sangen og spurgte ned i Orkestret: „Hvad er det med den Fløjte? . . . Den spiller jo en hel lille Koncert.“

„Ja, det staar i Akkompagnementet,“ oplyste Dahl ærbødigst.

„Næ, vist gjør det ikke nej!“

„Jo, jeg beder undskyldte! Vi har laant Partituret fra det kongelige Theater, saa det maa være rigtig!“

„Nu har jeg saa mange Gange været med til „Re-censenten og Dyret“, men det har jeg s'gu aldrig hørt! . . . Det maa vi udelade ovre paa Theatret . . . Kan jeg ikke slippe for den Fløjte? Det forstyrrer mig, naar der midt i min Sang kommer saadant et Dulululu . . . Det er vel mig, der skal høres, og ikke Fløjten?“

„Jo, vi kan godt udelade det!“ erklærede Dahl med-gjærligt, — og saa pakkede Fløjten sammen.

Atter blev der taget fat forfra, og hele tre Linier lød fra Mantzius: „Hele den lange Dag jeg gik saadan an-dægtigt op og ned ad Bakken. Mødte jeg Damer, jeg sænkede mit Blik“ —, saa var det igjen galt. Fortørnet udbrød Skuespilleren til Dahl: „Nu begynder De igjen at at pege op paa mig med den Pind! Jeg kan ikke taale det, jeg gaar fra det! . . . Kan De ikke holde den der-nede hos Dem selv? Det er jo Orkestrets Medlemmer og ikke mig, der skal passe paa den forbandede Stok!“

For ikke at faa flere Ophævelser føjede Dahl den store, men noget irritable Kunstner og holdt Taktstokken saa langt nede som i Højde med Klaviaturet paa det opretstaaende Pianoforte, der findes foran Dirigentpladsen,

hvilket nok er den mest gedulgte Maade at føre an paa, som jeg i mit Liv har set.

Naa, det gik, da Musikerne af Hensyn til deres Dirigent vare saa skikkelige at finde sig deri, og ved Gjentagelsen avancerede den mindre vel funderede Sanger atter en Linie.

Ved Slutningen af den nye, tilkomne Strofe traf det sig imidlertid saa uheldigt, at Oboen — maaske af misforstaaet Tjenstvillighed — overtog den afskedigede Fløjtes Rolle og gav en tilsvarende Roulade tilbedste som den, hvormed Fløjten tidligere havde irriteret den vaandestædte Kunstner.

Scenen fra før gjentog sig. Mantzius skjældte ud, og efter en kort Parlamenteren pakkede Oboen ind.

Hvorledes det videre forløb med Prøven, kan jeg ikke sige, da jeg paa dette Tidspunkt blev kaldt bort for at assistere andetsteds. Jeg veed kun saa meget, at der til Prøve paa de fire første Linier medgik et Kvarterstid, og hvis Resten af Texten — der var ialt fire Vers à otte Linier — har taget lige saa lang Tid, saa . . . ja, saa kan Enhver regne ud, hvorlænge Prøven paa den Sang varede.

---

#### IV.

### Karnevaler.

---

**F**ør og noget ind i min Tid betragtedes her i Kjøbenhavn et Studenterkarneval som en første Rangs Begivenhed, der først fik alle Beaumondens smaa Frøkenhjerter til at hoppe af Glæde og dernæst fik adskillige Familiefædres større og mindre Møntsorter til at hoppe ud af de respektive Portemonnaier. I Studenterforeningskredsene ansaaes det som et særligt ærefuldt Tillidshverv at blive Medlem af den Komite, der satte det epokegjørende Foretagende i Værk, og som nybagt Student saae jeg op til de fem betroede Mænd med en Ærefrygt og Veneration, hvormed en menig Politibetjent tilfods

skuer op til sin ophøjede Inspektør til Hest; i min ungdommelige Naivitet bildte jeg mig ind, at det maatte være noget af det Morsomste her i Livet at have Sæde i en slig Komite. Jeg skulde imidlertid hurtigt gjøre andre Erfaringer; i en tidlig Alder opnaaede jeg den saa heftigt attraaede Ære og gjorde snart den Erfaring, at Arbejdet var nok saa trælsomt, strabadserende og navnlig tidsopslugende som underholdende og lysteligt. I faa andre Tilfælde gjælder saa fuldt ud den gamle Sætning, som Drengen udtalte ved en vis Lejlighed, hvor han skulde dekoreres med noget ganske Andet end en Kammerherrenøgle: „at Forberedelserne er de værste“, som netop ved et Karneval. Dermed skal det dog ikke være sagt, at den omtalte Virksomhed helt savner Tilløkkelse, ellers havde Conrad Møller og jeg vel næppe holdt ud i over tyve Aar med at arrangere Karnevaler for „Studentforeningen“, „Fremtiden“ og andre Foreninger.

Men sikkert er det, at ingen Udenforstaaende aner, hvilken urimelig Tid det sluger, og hvilket Slid og Slæb det volder at sætte hele det omfattende og indviklede Apparat i Bevægelse, naar Dekorationerne da skulle være saa omfangsrige og tillige saa minutiøse, som de brugtes den Gang. I Parenthes maa det være mig tilladt at udtale en Tvivl om, at disse storartede Dekorationer i Virkeligheden svare til Hensigten. Paa et Karneval er det ikke heldigt, at der er for Meget at se paa; Deltagerne glemme derved let, at de selv skulle medvirke til Lystigheden og Løjerne; de tro, at de udelukkende ere komne for at mores, og denne fejlagtige Opfattelse skal ikke bidrage til at frembringe den rette Karnevalsstemning.

Mindst tre Uger før Festaftenen tog Conrad Møller, der var Sjælen i Arrangementet, fat, og jeg hjalp efter bedste Evne til med at „finde paa“; det Praktiske laa kun i ringere Grad for mig. I den Henseende nærede jeg den største Respekt for Hovedarrangøren; han kunde realisere selv de mest vanskelige Paahit, men han er jo heller ikke Polytekniker for Ingenting. Engang saae jeg ham f. Ex. regne Størrelsen af nogle vældige Søjler til et ægyptisk Tempel ud ved Hjælp af Logarithmer. Det var første Gang efter min Skoletid, at jeg gjensaae disse gaadefulde Tegn og Tal, som jeg aldrig havde ventet nogensinde at se i det praktiske Liv. Men da jeg saae Conrad Møller nok saa færdigt manøvrere med dem, sænkede den Ærbødighed for og Forstaaelse af Matematik, som jeg hidtil ganske havde savnet, sig pludselig ned i min Sjæl; aldrig havde jeg troet, at de tørre Logarithmer kunde være med til noget saa Gemytligt som et Karneval.

Efter at have vist en saa oprigtig Beundring for min Vens Regnekunst kan det vel nok tillades mig med en lille Digression fra Karnevalerne at indskyde en lille Beretning om, hvorlunde den dog ved en senere Lejlighed spillede ham et Puds.

Under Forberedelserne til „*Oldfax*“ for Aaret 1885 kostede Udarbejdelsen af Pastichen paa Frisen fra Thorvaldsens Musæum os meget Hovedbrud, da det ikke var saa lige at fordele den halvtredie Alens Længde paa de faa lithografiske Stene, vi kunde raade over. Ved en Konference, vi to Udgivere havde med Alfred Schmidt, fik Conrad Møller dog Regnestykket gjort op og angav

Schmidt diverse Tommemaal, hvorefter denne skulde sammenstykke den Papirstrimmel, paa hvilken Skitsen skulde tegnes. Og glade over at have faaet endt denne Del af Arbejdet skiltes vi.

Næste Formiddag kunde stakkels Alfred Schmidt sees i Lag med at udrive større Totter af sit smukke, krollede Haar i Fortvivlelse over de uventede Dimensioner, som Papirsrollen ved Sammenklistringen efter det ham opgivne Maal antog, og af Rædsel over det Sisypus-Arbejde, der forestod ham med at tegne den fuld.

Den unge Kunstner, der den Gang beboede et beskedent Værelse i et Pensionat, havde hurtigt faaet optaget sit Skrivebord i hele dets Længde af Kæmperullen, og lig en fabelagtig Søslange strakte den sig derpaa hen over den tilstødende Seng uden endnu at gjøre Mine til at holde op.

Beständig klistrede Schmidt videre, Strimmel paa Strimmel; og da han ikke længere kunde faa Plads til Rullen i Værelset, maatte han af Pensionatets Ejerinde udbede sig Tilladelse til for et Øjeblik at lægge Beslag paa Entréen.

Nysgjerrigt stak de øvrige Beboere mer eller mindre forbløffede Ansigter ud fra deres respektive Døre for at se, hvad i Alverden den unge Mand tog sig for, da Conrad Møller i det Samme ringede paa. Og nu opklaredes det hurtigt, at den dygtige Regnemester ved en Efterregning havde opdaget, at Maalet var blevet opgivet en tre—fire Gange for langt. — —

Der blev altsaa tidligt taget fat paa Karnevalsforberedelserne, og hele den store Trop af Medvirkende blev sat

i Arbejde. Først og fremmest skulde der stedse tilvirkes en Masse Papparbejde; der skulde formes, sammenklistres og udskjæres mangfoldige Dekorationssager af dette Stof, og det paatog et helt lille Kompagni sig under Anførsel af tre nulevende, vel renommerede Læger og to Kommandører i Søetaten. Med en saare vittig Benævnelse kaldtes denne Gruppe af Arbejderne for „*Pappenheimerne*“, og for saa vidt svarede de godt nok til Navnet, som de Steder, paa hvilke de færdedes, altid efter kort Tids Forløb saae ud, som de vare hærgede af en Skare fjendtlige Landsknægte.

Snart var Foreningens store Sal omdannet til et fuldstændigt Værksted, hvor der var ophobet vældige Papskiver og tykmavede Klisterbøtter, paa hvis udvendige Sider det stivnede Klister hang ned som ikke ganske rene Istapper; lange, smalsporede Trælister og flerrummede Sømkasser, der drog Tanken hen paa Kryderikasser med forskellige Afdelinger; store Saxe, som nok saa meget lignede Knibtænger eller Kindbakkerne paa et Kæmpeinsekt, og professionelle Hammere, der ligesom havde Splitflag i den ene Ende, o. s. v., o. s. v. Og da Pladsen i Salen aldrig slog til, overlod Firmaet Hornung & Møller, der dengang havde Lokaler lige overfor i den Gaard, der nu huser Landmandsbanken, os med sædvanlig Gjæstfrihed et af sine store Værksteder til at rumstere i.

Det kan i det Hele ikke paaskjønes nok, hvad Familien Møller var for Foreningens Karnevaler. Ikke alene medvirkede alle fire Brødre, men Fættene og Svogere bleve indkaldte til Tjeneste, ja endogsaa en ældre, gemyttlig Svigerfader meldte sig frivilligt, og fingernemme



og opfindsomme vare de Allesammen. Men det var ikke nok hermed, selv Familiens Damer tog deres Del af Arbejdet ved at fabrikere Sløjfer, forskjelligt Syarbejde og Masser af kunstige Blomster, som paa selve Festaftenen forvandlede Hinrichsens Laurbærtræer til blomstrende Rosenbuske og de alvorsfulde Cypresser til livlige Asters og Georginer. Og det var Forberedelsernes Lyspunkter, naar alle vi unge Mennesker samledes i den ældste Broders, Frederiks hyggelige Spisestue til det fælles Aftensmaaltid, — hvor langt bedre smagte det ikke der, end naar vi ovre i Foreningen maatte nøjes med det tarvelige Komitesmørrebrød.

Den Gang var der dog for saa vidt Fornøjelse ved at arrangere Karnevalerne, som de Indtægter, Foreningen høstede ved dem, vare temmelig betydelige paa Grund af det overvældende Besøg. Hvor stærk Rift der var om Billetterne, fremgaar bedst af, at de lysthavende Medlemmer i de gunstige Aar begyndte at stille sig op i Række, saa snart Foreningen om Morgen blev aabnet, skjøndt Listen til Tegning af Billetter først blev fremlagt Klokken tolv. At Komiteen følte sig stolt over disse hidtil ukjendte Sukcesser, bør billigvis tilgives den; det stærke Tilløb gav den Primadonna-Fornemmelser, og disse formindskedes naturligvis ikke, naar Billettegningen efter en Timestids Forløb maatte standses med den i enhver Komites Øre kildrende Advis: „Alt udsolgt“.

Det Billetkommers, der nu fulgte efter, var for de aktive Medlemmer af Komiteen — thi der gaves ogsaa passive, meget passive — yderst besværligt, tidsspildende og pinagtigt, . . . jeg tvivler om, at de af det kongelige

Theater autoriserede Billetgrossererere have større Bryderi med deres Høkerforretning. De af Foreningen fortjente Mænd, som boede udenfor Byen, bombarderede os med Breve og Telegrammer, og de indenbyes fortjente Mænd kom altid først i sidste Øjeblik, — der var nok et Par Billetter tilovers til dem, mente de stedse fortrøstningsfuldt —; Anmodninger om at forandre Navnet paa Herrebilletter afvexlede med brændende Bønner om at supplere snart et, snart et andet samlet Selskabs Billetter, ved hvilke Lejligheder man fik slige intime Meddelelser som, at Forpagter Hansen med Familie pludselig ganske uventet var kommen ind fra Landet og saa rasende gjerne vilde med, eller at nu havde de to Frøkener Jansen endelig faaet Lov af deres Fader til at komme med.

At tilfredsstille Alle var en Umulighed, og man erhvervede sig let Uvenner i Folk, som højst fejlagtigt tilskrev det Uvillie eller Vigtighed hos Komiteen, naar den nødtes til at afslaa deres Anmodninger om Billetter. Vi gjorde sandelig, hvad vi kunde for at skaffe Folk med, ja strengt taget gjorde vi vel endogsaa for meget. Idetmindste lød der regelmæssigt efter hvert Karneval Klager over, at der havde været saa overfyldt, at der slet ikke havde været Plads til at røre sig. Nok muligt, at der var noget Berettiget i disse Anker; men vist er det, at da der blev Plads, var Karnevalernes Glansperiode forbi, — saa mærkværdigt var Publikum allerede den Gang! Saa snart det rygtedes, at Alt var udsolgt, grebes alle rigtige Kjøbenhavnere af en ubetvingelig Lyst til netop at komme med.

Fra dette Billetprangeri erindrer jeg en ret pudsig

Episode, som hændte mig en Gang, da jeg allerede var bleven et temmelig forfarent Komitemedlem.

Det var henad Middagstid paa selve den Dag, da Karnevalet skulde finde Sted, og da jeg havde fuldt op at gjøre oppe paa Scenen med Forberedelserne til Aftenens Forestillinger, havde jeg givet Foreningens Tjener, der var posteret ved Indgangen, Ordre til kun i Nødsfald at forstyrre mig. Jeg fik da ogsaa Ro temmelig længe, men Klokkeren henad to fik jeg Bud om endelig at komme ned: der var en svensk Herre, som absolut maatte tale med mig.

Jeg gik strax ned i Vestibulen, da jeg formodede, det var en „*bror*“ fra Lund, som vilde appellere til min almægtige Indflydelse. Jeg blev vist hen til Komiteværelset, hvor den fremmede Herre opholdt sig, men saae strax ved min Indtræden, at jeg ikke kjendte Vedkommende.

Paa mit Spørgsmaal om hans Ærinde oplyste han, at han var en svensk Greve, Baron eller maaske kun Godsejer — Navnet husker jeg ikke; lad mig for Næmheds Skyld kalde ham for Noget, han ganske sikkert ikke hed, f. Ex. G. af Pettersson — samt, at han var kommen hertil, da han nok ønskede at deltage i Karnevalet.

Under almindelige Omstændigheder havde han strax faaet Billet; men han talte paa en nedladende, protegerende Maade, som var alt Andet end sympathivækkende — det vil sige, Gudbevares, Formen var høflig og glat poleret nok, men desværre gjør svensk Høflighed ofte det modsatte Indtryk end det tilsigtede paa mig; der er saa ofte Kattekløer i Fløjlsputer. Og jeg indskrænkede mig der-

for i mit Svar til at beklage, at der allerede havde været udsolgt en halv Snes Dage.

Istedetfor at blive nedstemt af denne for ham — som det skulde synes — ubehagelige Oplysning fortsatte han nonchalant og selvtillidsfuldt med, at han — han, forstaar sig, G. af Pettersson — nok kunde faa Billet.

Just ikke videre venligt stemt erklærede jeg, at jeg ikke kunde opfylde hans Ønske, og bad ham undskylde mig, da jeg var meget optagen.

Min Bestemthed gav hans Overlegenhed et Knæk, og han tog nu fat paa en anden Façon. Han sagde flot, at det „*alls inte kom i fråga*“, om Billetten skulde koste halvhundrede Kroner; jeg havde vel nok som Medlem af Komiteen nogle Billetter, jeg kunde disponere over.

Overensstemmende med Sandheden svarede jeg ham, at det gik meget strengt til med Fribilletter, og at jeg ganske vist havde faaet to saadanne, men dem skulde mine Damer have.

Hans Tilbud steg til hundrede Kroner, og særdeles delikat slog han paa, hvor meget saa stor en Sum maatte være for „Hr. Kandidaten“.

Nu forstod jeg ham! Den høje Pris for Billetten var tiltænkt mig som Bestikkelse. Ihvorvel det tiltalte mig at være Gjenstand for en saadan Udmærkelse, blev jeg dog gal i Hovedet og oplyste ham bittert om, at han misforstod Situationen: vi Komitemedlemmer vare ikke lønnede *maîtres de plaisir*, vi anvendte ganske vist i en Maanedstid vor Flid og vor Tid, men det var udelukkende af Interesse for Studenterforeningen.

Da han lod til at betvivle mine Ord, besluttede jeg

at hævne mig paa ham. Jeg lod, som om jeg saae mig om i Værelset for at overtude mig om, at Ingen kunde se eller høre os, og saa fremstammede jeg, at jeg maaske ikke var ganske utilbøjelig til at gaa ind paa hans Forslag; kun havde jeg ikke Billetten hos mig, men naar han — personligt, ikke ved Bud — vilde komme igjen præcist Klokken fire, skulde jeg nok have skaffet den tilveje.

Med et Smil, der sagde, at han netop havde ventet sig dette Udfald af Sagen, gik han.

Klokken fire bestemt vendte han tilbage.

Jeg beklagede meget endnu ikke at have faaet Billetten; han maatte komme igjen om en Time, men personligt, ikke ved Bud.

Klokken fem gjentog samme Scene sig.

Da han Klokken sex kom for tredie Gang, sagde jeg ham, at det ikke havde været muligt at opdrive en Billet; men jeg kunde dog skaffe ham Adgang om Aftenen, da jeg tilfældigt havde faaet fat i en Fribillet. Om han vilde benytte den, vilde det være mig en Fornøjelse at forære ham den, — den kostede Intet, absolut Intet!

Hr. G. af Pettersson krympede sig ved at modtage den; men da jeg alvorligt sagde ham, at der i modsat Fald vilde blive sørget paa alle mulige Maader for, at han ikke kom ind, bestemte han sig dog til at tage den.

Ved Udgangsdøren vendte han sig om og spurgte, om han dog ikke i det Mindste fik Lov til at byde Hr. Kandidaten *på en liten souper*.

„Nej, mange Tak!“ svarede jeg forekommende. „Jeg glemte før, da jeg sagde, at vi Intet fik for vort Arbejde,

at oplyse Dem om, at Komiteen dog har fri Aftensmad i Aften.“

Saa skiltes vi fra hinanden, bukkende dybt — denne Gang Begge paa Svensk.

Som et Bevis paa, hvor skrap Kontrollen i det Hele var, kan følgende lille Hændelse, der passerede for en Snes Aar siden, anføres.

Ved Indgangen tilhøjre holdt altid Kasinos ældste Kontrollør Vagt, en sat, aldrende Mand, der var bekendt som Paalideligheden og Paapasseligheden selv, en støt og sejt Jyde.

En Gang ved et af Karnevalerne paa det Tidspunkt, da Tilstrømningen var livligst, befandt der sig i Trængslen en maskeret Herredomino, som ikke ænsede Kontrollørens Anmodning om Billet mere, end at han vilde gaa ind, idet han myndigt henkastede: „Den Herre bagved har min Billet!“

„Ja, det kan de Allesammen sige!“ svarede Jyden svedent og gjennede Dominoen lidt tilbage.

At komme ud af Sværmen, som omringede ham paa alle Sider, var ikke muligt for Dominoen, og da denne Standsning naturligvis forøgede Trængslen foran den snævre Indgangsdør, og de bagved Staaende mere og mere utaalmodigt trængte paa, bøjede Dominoen sig ned mod Kontrolløren og hviskede: „Jeg er Kongen!“

De fleste Andre vilde sikkert have ladet sig imponere, men den brave Jyde smilede blot endnu mere svedent, idet han gjentog sit: „Ja, det kan de Allesammen sige!“

Og saa maatte Dominoen finde sig i at vente, — til

Overkammerherren kom til med Billetten. Det var nemlig Kongen.

Hs. Majestæt tog saa lidt denne Kontrollørens Optræden ilde op, at han nogen Tid efter ved et Besøg ved en af Theaterforestillingerne lykønskede Direktøren til at have en saa paalidelig Mand i sin Tjeneste.

Til Behagelighederne ved Forberedelserne hørte ogsaa først og fremmest de stadige Skærmydsler, vi maatte udfægte med Bestyrelsen for Kjøbenhavns Kasino. Stridsspørgsmaalet drejede sig stedse om en sindrig Kombination af pekuniære og lokale Interesser, dog med Hovedvægten paa de første, thi allerede den Gang havde Aktieselskabet en Bestyrelse, som havde sit forstandige Blik aabent for, at det, hvorpaa det mest kom an, var paa enhver optænkelig Maade at udbytte de stakkels Lejere. Den Omstændighed, at Bestyrelsen altid laa i Strid med Theaterdirektøren, medførte saaledes den mere indviklede end egenligt underholdende Situation, at hvad den ene af Parterne gav os Tilladelse til, forbød den anden Part os øjeblikkeligt. Og Aktieselskabets Smaalejere tog Exempel af Bestyrelsens Udpresninger; efterhaanden steg saaledes de Beløb, vi maatte give for Afstaaelsen af de to smaa Kiosker i den underste Pergola og den saakaldte Øltunnel, over alle rimelige Grænser. Først Indrettelsen af Koncertpalæet tæmmede Graadigheden hos Aktieselskabets Bestyrelse.

En anden munter Adspredelse frembød de Kontroverser, vi hver Gang havde med Brandvæsenet, der i sin gamle Skikkelse ikke kunde glæde sig ved en saadan Popularitet som det nuværende. Naturligvis var det for-

trinsvis den daværende Branddirektør, vi havde at gøre med i egen høje Person, og han led i høj Grad af den, i det Mindste for Andre saa ubehagelige Sygdom, der kaldes Embedsbrynde.

En Gang forbød han os endogsaa i sidste Øjeblik at benytte en fuldstændig Dekorering af den underste Pergola. Denne skulde forestille et Vinterlandskab, og i det Øjemed vare adskillige større og mindre Buskvæxter blevne anskaffede og derpaa dyppede i en af Conrad Møller opfundne, men for os i Kemi Ubevandrede højst mysteriøs Væske, som bibragte Grenene et skuffende Udseende af at være bedækkede med Rimfrost.

Buskene vare allerede opstillede og gjorde en ypperlig Virkning, men saa kom den bøse Branddirektør ved Middagstid og nedlagde af Hensyn til Brandfaren et absolut Veto, idet han i sin uransagelige Visdom paastod, at i Ildebrandstilfælde vilde ikke et eneste Menneske slippe levende ud igjennem den landskabelige Forhal.

En mindre selvsikker Herre vilde maaske være bleven rokket i sin Overbevisning ved at høre, at den Væske, hvormed Buskene vare imprægnerede, netop bevirkede, at de ikke kunde brænde, men kun gløde, eller allenfals ved at se den Ro, hvormed de tilstedeværende Komitedemedlemmer lod de glødende Kviste falde ned i deres Hænder.

Men nej, den strixe Direktør var ikke den Mand, der lod sig overbevise. Han var ubønhørlig, og Dekorationen maatte væk.

Lige overfor en saa myndig Autoritet trak Komiteen selvfølgelig det korteste Straa, vi vare paa enhver Maade



afskaarne fra at takke ham for hans Elskværdighed. Som et Bevis baade paa, at det ikke var Lysten, det skortede os paa, og paa en vis, ikke almindelig Expedit-  
hed skal det anfores, at Højesteretsdommen over Dekora-  
tionerne blev fældet Klokken henad fire, og at vi i den  
Klokken ni udkommende Karnevalsavis lod Branddirek-  
toren bekendtgjøre det sørgelige Dødsfald.

Forresten fandt der i min Tid midt under et Kar-  
neval en lille Ildlos Sted, i hvilken Komiteen dog var  
ganske uden Skyld.

Det var efter Slutningen af den sidste Theaterfore-  
stilling, at der kom Bud op til nogle af os Komitemed-  
lemmer fra Vincent, som den Gang havde Restaura-  
tionen i Kasino, med den allarmende Melding, at der  
var Ild i Kjøkkenet. Vi listede os øjeblikkeligt i Følge  
med en Brandmand, som var bevæbnet med en Haand-  
sprøjte, ad en Bagtrappe ned til Kjøkkenet, hvor det  
viste sig, at der var antændt et Par Bjælker under  
Komfuret.

Medens Brandmanden gik i Gang med at slukke den  
heldigvis ikke stærke Ildebrand, gik vi ud i Basargangen,  
hvor der ikke var frit for at begynde at spores Brand-  
lugt. I en Fart fik vi fat i alle de komiske Masker, vi  
kunde træffe, og paalagde dem at berolige Publikum ved  
Hjælp af morsomme Historier om, at Vincent brændte  
deres Boeuf, sved Ænderne for meget, eller hvad de ellers  
kunde hitte paa. Og paa denne Maade lykkedes det  
virkelig at forebygge en Panik, som vilde have kunnet  
faa de uberegneligste Følger blandt de halvtredietusinde  
Deltagere.

Endnu en mindre Ildløs kan jeg notere paa Karnevalernes Konto; men den var saa forekommende at udbyrde, umiddelbart før Publikum kom. Havde den ventet en Times Tid, vilde den utvivlsomt have afstedkommet de alvorligste Ulykker, da den ikke som den foran omtalte var til at bekæmpe i det Skjulte, eftersom det var i den øverste Pergola, at den opstod.

Pietro Krohn stod det Aar for Dekoreringsen, og ved Hjælp af kæmpemæssige, fint malede Kartoner fra Loft til Gulv havde han omdannet Pergolaen til et virkningsfuldt venetiansk Gadeparti. For at faa Belysning paa Husenes øverste Etager havde det været nødvendigt at bibeholde de Gasblus, som gaa ud fra det omløbende Galleri; og herfra stammede Ulykken. Et af disse Blus tændte nemlig Ild paa anden Sal af et venetiansk Kjøbmandshus, og da dette jo ikke en Gang var opført af Bindingsværk, men kun af Papir — og det maaske endda ikke det allerfineste Papir —, greb Ilden hurtigt om sig.

Nu var det uheldigvis saaledes, at det Eneste, hvorpaa det i Retning af Lighed skortede den Krohn'ske Imitation af Venedig, var Vand. Der herskede derfor et Øjeblik stor Forvirring og Raadvildhed blandt de Tilstedeværende, men saa begyndte Bygmesteren selv — resolut som altid — i allerbøgstaveligste Forstand at rive ned paa sit eget Værk; og da en hel Del velvillige Aander traadte hjælpende til, lykkedes det hurtigere, end man havde turdet haabe det, at forhindre Ildens Udbredelse. Der fremkom ganske vist et temmeligt stort Hul paa det skadelidte Sted; men da man jo i Italien som bekjendt ved festlige Lejligheder plejer at dekorere

ved at hænge Gulv-, Bord- og andre huslige Tæpper ud af Vinduerne, blev Hullet hurtigt dækket ved en kunstnerisk Anbringelse af et mindre Tæppelager.

Under Branden havde der nede i Pergolaen staaet en Mand og tilsyneladende gottet sig hjerteligt over Ulykken. Det var Kasinos daværende Kasserer, Justitsraad Tetzlaff. Man maa dog ikke tro, at dette skrev sig fra den pure Ondskab eller fra Glæde over, at Kasino muligvis skulde futte af, og at der paa den Maade skulde komme Penge i Kassen. Nej, jeg vidste bedre, hvorfor Manden var saa glad i Hu.

Jeg havde nemlig en fjorten Dags Tid forud været ude i Theatret med Pietro Krohn, for at den fornødne Aftale med Hensyn til Dekorationen kunde træffes med Justitsraaden. Under Besigtigelsen af Dekorationen vare vi komne op paa det lave Galleri i øverste Pergola, og her opstod en heftig Disput mellem mine to Ledsagere om, hvor vidt det gik an at anbringe Dekorationen saa nær Gasblussene eller ej.

Der blev maalt og maalt, og for bedre at kunne bedømme Afstanden til de nedenfor anbragte Gasarme satte de to Herrer sig paa Hug ved Siden af hinanden og kiggede ud mellem Sprosserne i Balustraden.

Lige ivrige vare de to Herrer i at forfægte deres Meninger; Krohn paastod, der aldrig kunde gaa Ild i Dekorationen, og Justitsraaden mente, det ikke kunde undgaaes. Heftigere og heftigere blev Skjændsmaalet, og det mindskedes ikke, fordi de med lystige Skadehop satte afsted ned ad Galleriets Gang; de tvistedes kun saa meget hidsigere, som Hopperiet selvfølgelig ikke var frit

for at være anstrængende. De to Hanekyllinger, baade den ældre og den yngre, holdt først op, da jeg brast i Latter over denne aparte Diskussion i bøjede Knæer.

Som den eneste Tilskuer herved forstod kun jeg tilfulde, hvorfor Justitsraaden under Ildebranden stod saa triumferende, — det er altid saa rart at faa Ret, selv om det er i ulykkebringende Forudsigelser.

Komiteens Anstrængelser kulminerede naturligvis selve Festdagen, og denne kunde egenlig siges for vort Vedkommende at begynde Aftenen før Karnevalet, saa snart Kasinos Theaterforestilling var sluttet. Ved Tihelv Elleve-Tiden samledes den virksomme Del af Komiteen i Basargangen med en hel Stab af Haandværkere: Snedkere, Malere, Gasarbejdere og Tapetsere. Under Anførsel af deres respektive, bekendte Mestere, de med al deres Ro saa virksomme Brødre Severin og Andreas Jensen, den agile, allestedsnærværende Snedker Olsen, de støtte Indehavere af Firmaet Hassel & Teudt, den gemytligke Sadelmager Gottschalck og hans mere i det Driftige sig bredende Kollega Paulsen stod Svende og Drengé dér i tause Klynger og afventede utaalmodigt og spændte, at den sidste Bifaldssalve oppe i Theatret skulde forkynde, at Theaterforestillingen var forbi, saa der kunde tages fat paa Udsmykningen til Karnevalet.

Den sidste Theatergænger havde knap forladt Lokalet, før de første Hammerslag begyndte at drøne ude i Pergolaen, baade oppe og nede, og lidt efter tog Nedfiringen af de tarvelige Fyrretræes Gulvflader, som til Daglig dække over det fine Parketgulv i den store Sal, sin Begyndelse i Basargangen under de øvede Maskinfolks

raske, muntre Arbejdsraab: „Ned igjen! Fi—i—ir! Lad gaa!“ og det kort efter paafølgende: „Op igjen!“ Og paa denne Vis blev der holdt ud til langt ud paa Natten; for Klokkeren tre—fire forlod vi sjældent Kasino for efter en fem—sex Timers højst fornøden Søvn atter at møde paa Pletten og tage fat, hvor der var sluppet op.

For hver Time, der gik paa selve Dagen, voxede Travlheden. Op og ned ad Pergola- og Theatertrapper gik det, og ad Trappestiger ned for den Sags Skyld; stod man nede i Basargangen for at arrangere Ophængningen af de komiske Billeder, kom der Bud efter En fra Malersalen oppe under Taget; befandt man sig i Vestibulen, ifærd med at klare et eller andet Billetsørgsmaal, fik man Indbydelse til at overvære en lille Konference i Theatergarderoben; havde man placeret sig i et af Restaurationens Smaakabinetter og ønskede Ro, ikke til nogen munter Frokost, men til en temmelig tør Korrekturlæsning, blev man anmodet om at ulejlige sig op i Øltunnelen for at holde Styr paa Statisterne, som vare indlogerede der; og alt imedens travede Bude, Arbejdsfolk, Tjenere og Bybude ind og ud med alle mulige heterogene Sager. Hornung & Møllers Folk kom, assisterede af Foreningens Tjenere og Opvartere, slæbende ind med tunge Dekorationssager fra de udenfor holdende Arbejdsvoogne; Tapetsererdrenge mødte forsorent fløjtende op med Flag og Drapperier; Vinhandlerkarle med Læderforklæder for luntede ind til Restauratøren med de kvadrede Kurve, fyldte med det mest fristende Flaskefoder; Gibsersvende, hvis hvidklattede Klæder saae ud, som de havde været ude i en forrygende Snestorm, baxede for-

sigtigt frem med skinnende Sfinxer eller andre mystiske Figurer; Pyntekoner kom anstigende med knirkende Tøjkurve, som rummede de fineste, mest bedaarende Dragter til Ballettens mandlige Primadonnaer; Gartnerkarle asede afsted med dekorative Planter i tykmavede Ballier, for hvis Anbringelse den joviale Gartner Hinrichsen selv raadede; og smaa Konditordrenge vimsede afsted med de flade, aflange Kagekurve i Aag over Skuldrene. Der var Liv og Vrimmel, Støj og Stimmel, hvor man kom frem.

Selve Lokalet henlaa i en malerisk Uorden af en sindsforvirrende Virkning. Gulvene vare oversaaede med Høvlspaner, som lig gule Snoge slyngede sig om de Passerendes Fødder med længere og kortere Stykker Gasrør, der virkede som Fodangler, og langkjæbede Knivtænger, der gjorde samme Tjeneste som Rævesaxe, og overalt flød der afsavede Lægtestumper, sammenkrøllede Papirlapper, forskjelligt farvede Shirtingslaser, afskaarne Plankeender og gebræklige Paprester. Alt som Tiden for Lokalets Aabning for Publikum nærmede sig, blev det heftige Hastværk afløst af en febrilsk Nervøsitet, saa hele Arbejdsstyrken tumlede og boltrede sig rundt, som var den overfalden af Taranteller, og alle Tilstedeværende forelagde sig selv og Andre det Spørgsmaal: „Hvordan skal det dog Altsammen blive færdigt?“ — et Spørgsmaal, der gjentages ved alle større Arrangementer, uden at det vides nogensinde at have hjulpet til at fremme Arbejdet.

Hvorledes det saa gik til eller ej, færdig blev Dekorationen altid, omend ganske vist i sidste Øjeblik, og somme Tider senere. Det er langt fra uden Exempler i

Karnevalernes Annaler, at de først ankommende Deltagere have set Rengjøringskonerne flygte afsted over Hals og Hoved med deres Koste, Spande og Skrubber og fejlagtigen antaget dem for udklædte Hexe, der skulde optræde i et Bloksbjergs-Optog.

Komiteen trøstede sig imidlertid let for slige Smaauheld, thi vi vare altid rørende enige om, at de først Ankommende kom for tidligt.

Forøvrigt tror jeg, at de første Gjæster paa et Karneval have den samme generte Følelse som de Folk, der indfinde sig først til et større Selskab. Jeg erindrers saaledes at have set en ret pudsigt Scene ved en saadan Lejlighed, hvor vi vare længst tilbage med et Par Theaterdekorationer i den store Sal.

Den øvrige Del af Lokalet var allerede aabnet for Publikum, men jeg stod endnu oppe paa Scenen og arrangerede. Pludselig lød der ude i Salen et lystigt „Høj! Ohøj!“ Jeg vendte mig om og saa en lille Matros, der gemytligt kom springende ind fra Baggrunden af Salen. Han standsede imidlertid pludselig efter et Par Spring og stirrede benauet om i det tomme Rum; han var øjensynligt belavet paa at finde det halvfylt af Masker. Et Øjeblik stod han som lamslaet, saa drejede han sig om paa Hælen og sjokkede langsomt ud igjen. Jeg har set mange pludselige Overgange fra Lystighed til Bedrøvelighed, jeg har set mange vaade Hunde i mit Liv; men aldrig — aldrig! — har jeg set Nogen give saa flov og ynkelig en Figur som hin lille Matros. Jeg kom til at le af Situationen; men han har nok indset, at det ikke

gaar saadan ganske *solo* at lave Karneval i en stor, mennesketom Sal.

Hen paa Eftermiddagen mellem Klokken fem og otte skiftedes Komitemedlemmerne til at have fri et Par Timer ad Gangen, hvad der jo var højst nødvendigt, da vi skulde holde ud det meste af Natten, og i Reglen tog vi hjem hver for sig for at faa noget Middagsmad og nyde den Fryd at strække vore Ben paa Chaiselonguen; nogen rigtig, styrkende Søvn blev der aldrig Tale om, dertil vare vi altfor overtrætte.

En saadan Eftermiddag havde Villiam Faber og jeg havt saa travlt i Kasino, at vi først slap derfra Klokken halvsv. Vi fulgtes ned ad Gaden, hvor vi snart bleve enige om, at det var for sent at gaa hjem, og ligesaa hurtigt vedtog vi med tostemmig Enstemmighed at arrangere os en lille Middag. Vi vare saa vante til at foranstalte smaa hyggelige *Diners à deux* i en vistnok mere sund end tiltalende Tarvelighed, som var os paa tvungen af den griske Karrigheds Gudinde — jeg veed ikke, hvad det modbydelige Kvindfolk hedder! —; men paa den omtalte Dag besluttede vi os til at flotte os med det noget ungdommelige Ræsonnement, at vi alligevel paa selve Karnevalet gik og klattede saa mange Penge væk, og at vi derfor lige saa godt kunde begynde strax, — et Ræsonnement, vi forøvrigt oftere anvendte, og som stedse havde noget umiddelbart Tilløkkende for os.

Under Forhandlingerne herom vare vi naaede til Kongens Nytorv, og uden at ane, at det senere skulde blive saa almindeligt, drejede vi om ad Lille Kongensgade



og gik op til Kett, som den Gang sad inde med Byens flotteste Restauration paa første Sal over Stephan à Porta.

Vi tog Plads i den store Midtersal ved et af Bordene langs den ene Væg og opdagede strax, at *vis-à-vis* for os sad Skuespillerne Knobelauch og Wulff sammen med en tredie Bekjendt af os, medens Bordet midt imellem var optaget af en enlig Herre.

Vore tre Venner vare øjensynligt paa Slutningen af deres Maaltid, og de to Skuespillere befandt sig især i en løftet Stemning; de vare rigtigt oplagte til at nyde den extra Friaften, Studenterkarnevalet i Kasino gav dem, paa bedste Vis. Vexelvis løftede Knobelauch og Wulff deres Champagneglas højt i Vejret paa den mest demonstrative Maade og nikkede i Taushed overstrømmende kjærligt til os, naturligtvis slet ikke for at vække vor Misundelse, men kun for at vise, hvor godt de havde det.

En saadan Forsmædelse var hverken Faber eller jeg tilsinds at lade sidde paa os, og vi bestilte strax Østers og Champagne i den verdenstrætte Tone, hvori slige dagligdags Sager bør bestilles, — hvorledes vi fik Raad til det, begriber jeg ikke nu; det maa have været i det Aar, vi udgav „*Sang og Klang*“, for da vare vi altid velbeslaaede Dagen efter, at der var udkommet et Hefte.

Snart fik vi Vinen paa Bordet, og nu var det vor Tur med hævede Glas at demonstrere over til vore Venner. Vi drak ikke med dem, nej, bevares! Faber og jeg klinkede med hinanden for saa ostentativt som muligt at vise, hvor godt vi havde det.

Den imellem os siddende Herre, hvis tykvommede

Skikkelse i Forbindelse med den *à la* Hagesmæk benyttede Serviet og det middagsglade Fuldmaaneansigt røbede Svenskeren, havde hidtil kun nydt et frugalt Maaltid, bestaaende af Svinerygsuppe med Ryg og en meget højhælet „Lysholmer“ til. Pludselig fik han imidlertid Øje paa vort brammende Champagnedrikkeri og skulede betænkeligt fra Knobelauch og Wulff til Faber og mig og tilbage igen.

Efter en Stund at have forlystet sig med denne ret tarvelige Fornøjelse kom han formodenlig til det Resultat, at der paa denne fine Restauration kun nødes Champagne, og da Fuglevildtet, han havde rekvireret, kom paa Bordet, sagde han til Tjeneren: „*Får jeg en bouteille Clicquot!*“

Han saae slet ikke ud til at være fortrydelig over at være bleven sat i denne noget bekostelige Nødvendighed; men vi fik en dyb Respekt for Manden, det var nemlig en hel Flaske, han havde rekvireret og nu ganske alene tømte, som om det var noget helt Dagligdags for ham. Vi bleve lidt flove, — han havde stukket os!

Forresten profiterede vi Alle ved dette Mandens Selvtraktement, thi da vi to Partier senere samledes i Rygeværelset, gjorde Wulff Kett opmærksom paa, hvorledes vi havde faaet Svenskeren til at tage Champagne, og paastod, at han — Kett — maatte give os en lille Provision i Form af Kognak til Kaffen, hvad Kett da ogsaa strax var villig til at gjøre.

I selve Karnevalslystigheden deltog de af os Komite-medlemmer, som baade stod for og selv deltog i Theaterforestillingen, egenlig grumme lidt; et lille, kortvarigt

Svip ned i Salen for at blande os i den lystige, dansende og jublende Skare, det var Alt, hvad vi havde Tid til i den rastlose Tilværelse, vi førte. Hvor kneb det ikke tidt og mange Gange med at rive sig løs fra en Klynge muntre Bekjendte; men Pligten kaldte, vi maatte jo afsted, vi maatte jo! . . . Det falder mig forresten nu ind! Det kan nok være, at Vanskeligheden herved stod i en vis Forbindelse med de hyppige Klager over, at Forestillingerne paa Theatret stedse først begyndte en halv å en hel Time efter den berammede Tid.

Det er ret kuriøst at tænke paa, hvad der i Tiden er blevet af alle de Mennesker, man den Gang virkede sammen med ved alle de mærkelige Fremtoninger af Introduktioner, Parodier, Operaer, Gymnastikpræstationer, Syngespil og Balletter, som opførtes ved Karnevalerne. Jeg har paa min Liste Folk, der nu repræsenterer Landets øverste Gejstlighed og dets højeste Domstole; verdensberømte Læger og velsituerede Fabriksherrer; lærde Videnskabsmænd og praktiske Haandværkere; Mænd, som staa i Spidsen for Postvæsenet, Bankvæsenet, Theatervæsenet og mange andre Væsener. Men den Gang vare vi Alle unge og ligestillede; Ingen kunde sige, hvad der laa skjult i os, hver især af os var — som det hedder i „Ruskantaten“ — en Mulighedens Drot.

Kun een Ældre fandtes der, som med ungdommeligt Liv og aldrig svigtende Gemytlighed tog Del i de Løjer, vi Unge — eller Yngre — arrangerede; det var Professor Holten. Jeg har spillet sammen med ham, hvor han med stor Aplomb gav den bekjendte stærke Mand, og jeg har været med, hvor han spillede endogsaa Guden

Thor, iført en Ringbrynje, om hvis Ægthed der ikke kunde rejses Tvivl, da han havde laant den fra selve „Oldnordiske Musæum“. Et andet Bevis paa sin Ægthed leverede Brynjen selv, idet den var saa tung, at Holten maatte opgive sit Forehavende om at bære den hele Aftenen, — den var selv ham for tung! Hver Gang jeg nu læser i en Aviskorrespondance, hvor begejstret en dansk Hjemmefødning er over det frie Samliv mellem Professorer og Studenter i Kristiania, kommer jeg til at tænke paa, at det netop var Sligt, Professor Holten forsøgte at praktisere herhjemme. Men hvad sagde Filistrene her i vor kjære By? Enhver ærbar Borger og enhver dydsiret Matrone fordømte dette Forhold som i højeste Grad upassende og autoritetskrænkende.

Som et Apropos maa det maaske være tilladt at indflette en lille Historie, der nok angaar Holten, men kun Karnevalerne, for saa vidt som det var paa en Prøve til et saadant, at den passerede. Det var i det Aar, Faber og jeg udgav „Sang og Klang“, — denne Gang veed jeg med Sikkerhed, at det var paagjældende Aar. Jeg havde nemlig om Formiddagen læst Korrektur paa et Ark til nævnte Samling, og heri stod blandt Andet en bekjendt Drikkevise, som begynder saaledes:

„Jeg priser Druens ædle Saft  
Og Helten, der det Mod har haft  
At bringe den til Norden . . .“

Ved en kuriøs Trykfejl var dette kommet til at lyde saalunde:

„Jeg priser Druens ædle Saft  
Og Holten, der det Mod har haft  
At bringe den til Norden . . .“

Jeg viste Holten Korrekturarket, og han tog sig en hjertelig Latter derover, men tilføjede dog, idet han tvivlende kneb det ene Øje til: „Det er vist Noget, I ondskabsfulde Knægte selv har lavet!“

Det vilde blive for vidtløftigt her at komme ind paa Detaillerne ved vore mange Theaterpræstationer, det maa forbeholdes en anden Lejlighed; her skal kun anføres et Par komiske Smaaepisoder og særligt vellykkede Kostumer, som jeg erindrer fra Karnevalerne i Halvfjerdserne.

Den gamle Erfaringssætning, at den største Virkning ofte opnaaes ved de ringeste Midler, fik saaledes en Gang paa et Karneval sin Bekræftelse ved, at en yngre Student, Nicolaj Nørregaard — der nu formentlig sidder i et eller andet godt Præstekald etsteds ude paa Landet — havde fundet paa at optræde som selvbestaltet Overmarskalk. Man veed maaske, at de unge Studenter, der gjøre Tjeneste som Marskalker, som Kjendingsmærke bære et højrødt Silkeskærf over deres almindelige sorte Kjole, og det var denne særdeles prisbillige Dragt, som Vedkommende havde anlagt sig.

Strax da Dørene til den store Sal aabnedes for at indlade Publikum til den Introduktion, der skulde spilles, løb han i Spidsen for Alle med en lattervækkende idiotisk Maske for Ansigtet og de mest sprællevorne Bevægelser med Ben og Arme og vimsede og valsede paa den tummelumskeste Maade ned mod Scenen, alt imedens han udstedte de mærkbareste Ordre til Iagttagelse af Ro

og Orden i Karnevalsgjæsternes støjende Skare og totalt forvirrede de rigtige Marskalker ved i den strængeste Tone at give dem Paalæg om at paase Overholdelsen af disse vanvittige Befalinger. I et Par Spring foer han derefter op ad en af de korte Sidetrapper, der Karnevals-aftenerne føre fra Gulvet op til Scenen, underrettede os bag Tæppet konfidentielt om, at Publikum var samlet, og bekjendtgjorde for dette, at nu tog Forestillingen strax sin Begyndelse, — det Ord „strax“ skurrede naturligvis i en betydelig Grad i Ørerne paa os Theaterdirektører, da der endnu ikke var gaaet mere end et Kvarter over den for Introduktionen fastsatte Tid.

Med slige Indfald fortsatte han nu i sin utrættelige Vivacitet, indtil Masken faldt, denne anstrængende Virksomhed. Han var saa at sige allestedsnærværende; var der Sammenstimlen et Sted, ilede han pilsnart til og fik i utrolig kort Tid Menneskeskaren til at voxte til det dobbelte under Paaskud af — som han sagde — at adspredde den, og skulde der danses Française eller Lanciers, fulgte han i Hælene paa de autoriserede Danseinspektører og forklarede de Ordre, disse gav angaaende Opstillingen, paa den mest bagvendte Maade, saa de Dansende hverken vidste ud eller ind.

Nogen meget værdifuld Nytte kunde han vel ikke siges paa denne Vis at gjøre; men indrømmes maatte det, at han var til det Yderste aktiv, og han blev hurtigt meget populær blandt Karnevalsgjæsterne. Marskalkerne og Danseinspektørerne derimod skattede ham ikke saa højt, hvad der billigvis ikke kan vække Forundring; de løb helst deres Vej, naar de saae ham komme, de satte

mærkeligt nok slet ikke Pris paa hans Assistance; der var snarere — om man saa kan sige — noget Rejs ad Hækkenfeldt'sk i de Blikke, de laante ham.

Men Komiteen paaskjønnede ham saa meget desto mere og tildelte ham da ogsaa den højeste Udmærkelse, den raadede over. I de Tider kjendte man ikke de nu brugelige, øjeblikkelige Belønninger, som bestaa af Pengepræmier eller Værdigjenstande til den kjønneste Dame- og den morsomste Herremaske, og den ypperlige Overmarskalk fik derfor ingen saadan; men til Gjengjæld opnaaede han den sjeldne Hæder at komme paa Listen over Foreningens komiske Medlemmer, hvorved forstodes de Medlemmer, der havde udmærket sig som komiske Masker og derfor i en Aarrække erholdt Fribilletter til Karnevalerne, — naturligvis nærede Komiteen ikke her ved nogen from Bagtanke om at lokke dem til atter at optræde i denne velsete Branche, aldeles ikke, Gudbevares!

Apropos om den skjønneste Damemaske saa tilstaar jeg, at det vilde være mig umuligt at opgive en enkelt saadan. Som alle unge Mennesker havde jeg naturligvis altid en „Hende“, jeg sværmede for, og hvad hun saa end var iført, fandt jeg selvfølgelig stedse, at hendes Dragt langt overstraalede alle Andres. Da Hun naturligvis imidlertid umuligt kunde være den Samme med saa lange Mellemrum som et à to Aar, har oprigtigt talt intet af de paagjældende Kostumer præget sig fast i min Erindring.

Derimod husker jeg et ganske morsomt Svar, som

en ung Pige en Gang paa et Karneval gav mig, da jeg spurgte hende, hvad hun egentlig forestillede.

Som bekjendt besidde unge Damer en hartad eventyrlig Fantasi, naar det gjælder om at skabe eller konstruere en Karnevalsdragt, som af Hensyn til Faders Pengepung ikke maa være for kostbar, og navnlig ere i slige Tilfælde de saakaldte Bondepigedragter, Gjenstand for mangfoldige Variationer, for ikke at sige Forfalskninger, — maaske er Paaklædningen af Bønderpigerne i de Bournonville'ske Balletter ikke uden Skyld i de unge Kvinders noget abnorme geografiske Begreber. Sikkert er det i det Mindste, at det selv for en Geografilærer i en Pigeskole vil være højst vanskeligt at skjelne en svensk *flicka*, en fransk Bondepige, en russisk Steppemø og en hollandsk Vaffeljomfru fra hverandre.

Den ovenfor nævnte unge Pige var nu netop klædt i et saadant gaadefuldt *Mixtum compositum*, og jeg bad hende derfor oplyse mig om, i hvilken Verdensegn hendes Hjemstavn var beliggende.

„Aa, jeg er saadan lidt fra alle Lande!“ svarede hun nok saa kvikt med Hensyn til et den Gang meget bekjendt Tidsskrift, der førte Titlen „*Fra alle Lande*“.

Første Gang jeg var med i et lille Ensemble-Nummer, som foregik nede blandt Maskerne, var paa et af „*Fremtiden*“s Karnevaler; men da de agerende Kræfter her vare akkurat de samme som de, der dannede den faste Stok paa Studenterkarnevalerne, kan Historien lige saa godt fortælles her.

Emil Poulsen, den nuværende Kreditforeningsdirektør Herman Tetens og jeg havde sluttet os sammen



til et værdigt Kloverblad af de Joners Race, hvilken vel at mærke ikke maa forvexles med den senere saa udbredte Bolleslægt; vi vare betydeligt finere baade i Opførsel og Klædedragt, jeg husker f. Ex. saaledes, at Emil Poulsen med en vis, baade forløren og forsoren Flothed bar en brun Fløjlsjakke, som kun manglede Luven for at være fuldstændig elegant. Angaaende vor Optræden skal det kun bemærkes, at vi gjorde alt det Postyr og afstedkom al den Forvirring, vi kunde, — og det var ikke saa lidt endda.

Kort før der skulde finde en Forestilling Sted paa Theatret, havde vi truffet en ung Student Nørgaard, der var forklædt som Dame i elegant Domino og virkelig tog sig allerkjæreste ud, og det følger af sig selv, at vi alle Tre strax gjorde stormende Kur til den Skjønne.

I Begyndelsen viste hun, der — i Parenthes bemærket — senere er gaaet over til den mere mandige Landinspektørstand, sig temmelig knibsk imod os, og det gav mig Ideen til at spille „*Fremtiden*“s Bestyrelse, der havde givet os Fribilletter for at være „morsomme“, et lille Puds.

Saasnart der i Anledning af Forestillingen var blevet gjort mørkt i den store Sal, traadte jeg med min Udkaarne under Armen ind i den Loge, hvor Bestyrelsen havde sin Plads, og et Øjeblik efter kom efter Aftale Poulsen og Tetens ind og begyndte strax at tiltale min Dame paa en højst familiær Maade, som om de kjendte hende meget nøje.

Jeg bad dem først sindigt, men dog med høj, bestemt Røst, om at være fri for deres Løjer, hverken min

Dame eller jeg kjendte noget til dem, de tog feil. De brød sig imidlertid naturligvis Pokker om mine Indsigelser og bleve blot mere og mere nærgaaende.

Vort Skjænderi blev efterhaanden saa højroset og støjende, at det vakte almindelig og langt fra behagelig Opmærksomhed blandt de Nærmestsiddende, og da de to Forfølgere tilsidst endogsaa greb min Ledsagerske om Livet, raabte jeg saa højt, jeg kunde: „Nej, dette her gaar for vidt, det er jo en komplet Skandale! Er der ingen Medlemmer af Bestyrelsen tilstede, som kan beskytte En mod den Slags Fornærmelser?“

Bleg rejste Formanden, Direktør Hellmann sig fra sin Plads og spurgte, hvad der var paafærde.

„Det er disse to Herrer, som i længere Tid har forfulgt min Dame og mig,“ svarede jeg i saa ophidset en Tone, som jeg kunde opdrive. „De Herrers Tilnærmelser har efterhaanden antaget en Karakter, som gaar over alle Grænser.“

Raadvild stod Hellmann og saae sig noget hjælpeløst om, saa rejste Holten sig bred og myndig ved hans Side og begyndte: „Hvad er det deroppe . . ?“

Videre kom han ikke i den paatænkte Tordentale; thi da han saae, hvem han havde at gjøre med, bredte der sig et fedt Smil paa hans Ansigt, og han slog om i en hel anden Tone, idet han udbrød: „Naa, er det Jer, I Spektakelmagere!“ Hvorpaa han saa fortsatte til Hellmann: „Ja, lad De bare de Skurke selv klare den Historie! Vi skal dog ikke gaa i Vandet paa deres Løjer!“

Saa satte de to Bestyrelsesmedlemmer sig atter ned,

og da Tæppet i det Samme gik op for Forestillingen, var dette lille Intermezzo forbi.

Det mest opsigtvækkende Arrangement, jeg i de glade Dage deltog i, var dog, da Conrad Møller, William Faber og jeg paa et Karneval kørte op som tre sejge Frugtprangere med en nøjagtig kopieret Appelsinvogn, trukken af en Hest, rigtignok tilhørende Skaberak-Racen, men i høj Grad egnet til dette Brug. Ideen til dette dristige Foretagende var min, men uden Snedker Olsens og specielt to af hans Svendes Hjælp var Tanken ikke nær bleven realiseret paa saa vellykket en Maade, som den blev; og at der er særlig Grund til at fremhæve de to Sidstnævnte, vil Enhver forstaa, naar han erfarer, at den ene Svend var Forkrop af Hesten, medens den anden i en bekvem krumbøjet Stilling holdt sin Kollega om Livet for at kunne gaa og agere Bagkrop, — de havde det ubetinget mere anstrængende end vi, der gik og piskede paa „Kulen“.

Vi begyndte nede i Basargangen med at kjøre frem og tilbage og udraabe vore dejlige søde Messina; men da Handelen her kun gik trevent, eftersom der saa tidligt paa Aftenen ikkun opholdt sig faa Karnevalsgjæster paa dette Sted, bleve vi hurtigt enige om, at vi maatte op i Salen. Men hvordan skulde vi faa den tunge Vogn op ad de mange Trapper? Vi grublede et Øjeblik derover, men saa fandt vi paa at henvende os om Assistance til den Skare Opvartere, der endnu ikke havde mere travlt, end at de stod i Basargangen ved Indgangsdørene til Restaurationen og kastede kritiske Blikke paa Publikum

rimeligvis for at se, hvad de kunde taxere Aftenens Indtægt til.

De vare nok saa villige til at hjælpe os, og saa begyndte vi paa Opstigningen ad Pergolaens Trapper. Det var et drøjt Arbejde, meget drøjt, og jeg husker endnu de Tilstedeværendes Forbauselse, da de saae, at det virkelig var vor Hensigt at slæbe Vognen op. Der stod lige ved Opgangen et Par trivelige Dominoer, rimeligvis et Par opofrende Forældre, der havde deres Børn ude at more sig, og da Herren opdagede vor Hensigt, udbød han højt til sin Mage: „Jeg tror minsæl, de vil have Vognen op ad Trappen! De er jo gale! Hahaha!“

Vi kom imidlertid lykkeligt op og ind i den store Sal, hvor Dansen for en Stund standsede, da Alle flokkede sig om den mærkelige Ekvipage, og her gik Handelen ret godt for os. Da vi efter et Ophold her atter kjørte ud i Pergolaen, begik vi for at animere Kjøberne den Fejl eller Uforsigtighed at bruge det den Gang gængse Udtryk, at Folk selv maatte „rave“ i Appelsinforraadet. Det hjalp! I en Haandevending vare vi af med Appelsinerne, — men desværre glemte Folk at betale.

Der blev absolut ikke spundet Silke ved dette vort første og sidste Frugtprangeri.

Da jeg nærmede mig de fyrretyve Aar, begyndte jeg at blive kjed af Karnevalsvirksomheden, mest fordi jeg mærkede, at mine legemlige Kræfter ikke længere slog til til alt det Slid. Det er jo aldrig behageligt at opdage, at man bliver gammel; men ligefrem trist og humørbetagende bliver det at komme til Erkjendelsen heraf, naar man just er omgivet af Ungdom og Livsglæde.

Og saaledes gik det netop mig: første Gang, jeg i mit Liv mærkede, at jeg ikke var ung længere, var paa et Karneval, hvor jeg pludselig opdagede mig selv siddende som Tilskuer i tom Uvirksohmhed, — jeg følte mig et Ojeblik saa ene, saa usigeligt ene, midt i hele den glade, leende Vrimmel. Jeg havde den Gang aldrig troet at skulle komme til at opleve Sligt, og jeg vil ikke nægte, at jeg blev betagen af en underlig benauende Følelse.

Jeg besluttede naturligvis strax aldrig mere i mit Liv at gaa paa Karneval; men der var dog heldigvis saa megen Ungdommelighed tilbage i mig, at jeg, da det paafølgende Karneval oprandt, gav efter for mine Venners Overtalelser.

Maaske det ogsaa bidrog en hel Del til at give mig Lyst, at jeg af en elskværdig Familie af mit Bekjendtskab modtog en Indbydelse til Middag umiddelbart før Karnevalet, hvor et større Selskab af Herrer og Damer skulde samles i deres Kostumer og spise sig Karnevalshumor til.

Jeg havde jo iforvejen sagt mine Venner, at jeg følte mig for gammel til mere at deltage i den Art Lystigheder og selv absolut ikke vilde give nogen komisk Figur; men alligevel var deres Forargelse overvættens stor, da de saae, at mine Udtalelser havde været saa alvorligt mente, at jeg mødte i en reglementeret bedemandsagtig Domino. Alle Vegne fra blev jeg overdænget med de mest udsøgte Ubehageligheder i Anledning af, at jeg, den forhen saa glade Ungersvend, var bleven saadan en bedrøvelig Erkefilister, og jeg bed fra mig, saa godt jeg kunde, med det ikke ukjendte Argu-

ment, at jeg ikke kunde begribe, at ældre fornuftige Mennesker gad gaa og mæje sig saaledes ud.

Imidlertid lagde den gjensidige Animositet sig, efterhaanden som Maden og Vinen blødgjorde vore Sind, og paa Slutningen af Maaltidet herskede den sædvanlige blødsødne Middagsstemning, saa vi kom godt nok ud af det sammen i den Char-à-banc, hvori vi kjørte til Amaliegade.

Saa snart vi vare komne ind i Casino, listede jeg mig bort fra mit Selskab og op i Theaterfoyeren, hvor gamle Hoppensach, det kongelige Theaters Frisør, i en Fart lavede mig det mest tummelumske, forfjamskede Spidsborgeransigt, jeg kunde ønske mig. Jeg trak nu min Domino skjævt paa, iførte mig et Par hvide Bomuldshandsker med lange Fingre og et Uhyre af en gammel Baret med en forpjusket, knækket Strudsfjer, som daskede mig ned i Pande og Øjne, og saaledes udstyret var jeg bleven forvandlet til Kjøbmand Knaspersen fra Helsingør, der var kommen ind til Karnevalet med sine syv Døtre, hvem jeg aldrig kunde finde, da de stedse vare løbne bort fra mig, hver med sin Herre.

Fra den store Sal til den lille, fra Pergolaen til Basargangen stormede jeg frem og tilbage, kaldende højt som en ængstelig Kyllingemoder paa Eulalia, Charlotte, Amanda, Lottemine, og hvad jeg ellers gav dem for Navne, medens jeg paaduttede alle Herrer, at de havde danset med og bortført en af mine Døtre, og klagede min Nød som en barnløs Fader, der vilde komme for sent til Halvtolv-Toget til Helsingør.

I Løbet af kort Tid fik jeg mange Gange syv Døtre,

thi først meldte alle Damerne fra Middagsselskabet sig som mine Pigebørn — nu indsaae de pludselig, hvor morsom min Domino var —, og derpaa præsenterede Masser af unge Piger, som jeg ikke kjendte, sig hos deres kjære, elskede Fader. Jeg var nær ved at blive overvældet af det meget Familieskab, men heldigvis fandt jeg paa at stifte Partier mellem mine Døtre og diverse unge Herrer, idet jeg betroede vedkommende Herre, at den og den af mine Døtre havde et godt Øje til ham og saa rædsomt gjerne vilde danse med ham. Jeg aftalte saa, at vi Alle skulde mødes ved Springvandet præcist Klokken elleve, for at vi kunde naa Toget; men hvem der ikke mødte, var Kjøbmand Knaspersen fra Helsingør.

Det blev min sidste Optræden paa et Karneval, og naar jeg selv skal sige det, synes eg, det var en ganske flot Maade at tage Afsked med sit aktive Karnevalsliv paa.

Man skulde have troet, at vi Komitemedlemmer efter alle de Anstrængelser, vi saadan en Dag baade officielt og privat havde havt, maatte have været saa udasede og dødtrætte, at vi jo før jo hellere saae at slippe bort fra Karnevalets Tummel og hjem i Seng; men der var tværtimod Intet, vi nødigere gjorde, end at forlade Casino.

Om det skyldtes en vis Ærgjerrighed efter — som andre Værter — at holde ud, til den sidste Gjæst var gaaet, eller om det hidrørte fra, at vi i Grunden ikke kom til personligt at more os, før vi ved Halvto-Tiden kom ned fra den gemytlige Komitespisning i det saakaldte Prins Ferdinands Geheimkabinet paa første Sal bag ved den lille Sal, — det var det meget vanskeligt at afgjøre; men vist er det, at vi aldrig vendte hjemad,

for Martssolen, der ellers ikke er bekjendt for at være nogen udpræget Morgenmand, allerede i nogen Tid havde været paa Benene — eller paa Himlen, hedder det vel.

Vi burde have skammet os over en saa syndefuld Adfærd — det sagde i det Mindste alle ældre Gnavehoveder — og skjult vor Vanære for Verdens Blikke; men vi gjorde Intet mindre, vi syntes derimod netop at have lidt af en vis Lyst til at vise Offenligheden, hvilke Pokkers Karle vi vare.

Jeg husker saaledes, da vi en Morgenstund Klokken henad syv kom ud fra Casino og saae en af Hinrichsens flade Gartnervogne holde udenfor for at afhente Laurbærtræerne og de andre Dekorationsplanter, at vi da bevægede Kusken til mod en rimelig Drikkeskilling at kjøre os op til *Mokka-Meyer*, en bekjendt tarvelig Morgenkafé paa Østergade, som ogsaa vendte ud til Slagterboderne ved Nikolai Taarn. Da der paa Vognen kun fandtes ét Sæde, som ikke gav Plads til mer end tre Mand — og det endda kun nødigt —, maatte de andre af os tolv-fjorten Stykker staa op, støttende sig med Hænderne til Formandens Skuldre, og det vil maaske forstaaes, at denne Befordringsmaade vakte en Del Opsigt hos de tidlige Morgenvandrere.

Ved en anden lignende Lejlighed bar vi os endnu kaadere ad. Da vi som den sidste Snes Efternølere passerede St. Annæplads, opdagede en af os, at der henne ved Kvæsthusbroen laa en lille Bugserdamper, som alt havde Dampen oppe.

Vi styrede hen til den og indledede Underhandlinger med Føreren om, hvor meget det kunde koste at blive



sejlet op til Højbro. Manden var meget rimelig i sine Fordringer — det morede ham øjensynligt at faa en saa sjælden Passagerbesætning —, og vi steg ombord.

En Stund sejlede vi og glædede os over den friske Morgenstund; men saa bleve vi enige om at kaste Overtojet, saa at vi stod der i vore Karnevalsdragter.

Paa Dampskibene ved Havnegade vare Kularbejderne allerede begyndte paa deres Lossen og Laden og jumpede bredskuldrede og sortsmudsede frem og tilbage over de høje Løebroer med Tønden mellem sig; men hvor vi kom frem, holdt de maabende inde med Arbejdet eller vare ved af Forbauselse at gaa paa Hovedet ned i Lasten over at se en Samling Jockeyer, Arabere, Klowner, Zouaver, o. s. v. sejle op ad Havnen. De gjættede sikkert paa, at det var et tilrejsende Beriderselskab, en omvandrende Zigeunertrup eller en lignende Gøglerflok, som paa denne aparte Maade holdt sin Entré i Byen.

Fra nogle Skibe bleve vi mødte med ironiske Lattersalver og grovkornede Tilraab, som just ikke vare beregnede paa at rose eller smigre os, men fra andre hilstes vi med forstaaende, gemytlige Hurraraab, som fik den søvnige Politibetjent, der uoplagt i Morgenkulden patrouillerede inde i Havnegade, til at vaagne op i Haab om at faa Stof til en Rapport.

Og med den stolte Bevidsthed at have ladet ogsaa disse Folk skimte lidt af Karnevalets Herligheder skiltes vi fra hverandre, da vi steg i Land ved Højbro; vi skiltes hurtigt, da vi frygtede for, at den Jubel, vi vakte blandt Gammelstrands tungeslappe, bredbarmede Kvinder, skulde

stige til en hel, mere smigrende end lovmedholdelig Ovation.

Saa listede vi hjem, hver for sig yderst flov og flad; thi lige saa „rask“ det er for unge Mennesker at blive bemærket og vække Opsigt, naar der handles i overgivent Fællesskab, lige saa nedslaaende og forknyttende er det, naar man optræder solo. Saa, men ogsaa først saa ønsker man, at man var vel hjemme, og er ikke langt fra at forbande de dumme Karnevaler.

---

V.

## Paa Sangforeningstur.

---

**D**a en for mig selv nogenlunde fyldestgørende Om-  
tale af min Deltagelse i Studenterlivet ikke er mulig  
uden tillige at berøre de glade Minder, jeg har fra min Med-  
virkning i Studenter-Sangforeningens Tjeneste og da sær-  
ligt fra dens Pinseture, tillader jeg mig her som et Supple-  
ment at aftrykke en Beretning, som jeg efter Opfordring  
skrev til det Festskrift, Sangforeningen udgav i Anledning  
af sit halvhundrede Aars Jubilæum i Aaret 1889.

---

Mine Forventninger til Aarhusturen i Maj 1871 vare  
ikke smaa; jeg havde jo været med før, nemlig paa Born-

holmsturen, hvor min Værts unge, smukke Datter havde broderet de nydeligste Morgen-Halvtøfler til mig og min Husfælle, nuværende Overretssagfører Ernst Dahl, hvad der fik os To til begejstrede at erklære, at vi vilde ligge med Tøflerne om Natten, en Ytring, der syntes at tyde paa, at det Erotiske ikke alene ligger for Primotenorer, men endogsaa kan naa ned til Sekundbasser. Fra Bornholms- og fra Mønsturen kjendte jeg det Liv og det Humør, der raadede paa disse Ture, skattede det sjældne Kammeratskab, der forbandt Gamle og Unge i Sangforeningen som i ingen anden Forening, og havde Respekt for Musikens Magt, som kunde faa vor unge, løslupne Kaadheds højtgaende Bølger dæmpede i et Nu og ledede ind i Disciplinens rolige Vande. Jeg erindrede de fuldttonende Hurraraab, som saa ubedrageligt sagde deres Velkommen til os — eller vel rettere: til de forventede glade Dage, og jeg glædede mig til atter at se de adstadige Provinsbeboere, efter at de i Begyndelsen saa at sige havde tabt Vejret ved Synet af de Højder, hvorpaa vor vilde Lystighed tumlede sig, lidt efter lidt mande sig op og stige op til de samme Tinder.

Til Alt dette føjede der sig for Aarhusturens Vedkommende det fornøjelige Faktum, at jeg vidste, jeg vilde komme til at bo saa godt, som ønskes kunde, idet Konsul, Redaktør Mørck havde indbudt Villiam Faber, Peter Hansen, Conrad Møller og mig til at være hans Gæster. Da mine tre Venner stedse i Sangforeningen havde udmærket sig mere ved deres Sange end ved deres Sang, indsaae vi klogeligt strax, at det ikke saa meget var det Musikalske, vi skulde lægge Hovedvægten paa, og med

klædelig Beskedenhed erkjendte vi dette ved fra første Færd at antage Navnet „den gale Kvartet“ i Modsætning til „den rigtige Kvartet“ : Chr. Møller, Guldberg, Tolderlund og Chr. Lund.

Den 27. Maj samledes vi lykkelige Aarhusfarere i et Antal af c. 70 Sangforeningsmedlemmer paa Jernbanestationen.

Hvorfor i Alverden vi skulde gjøre Turen til Aarhus ad den lange Jernbanerute fremfor ad Søvejen, var os en Gaade. Der gives jo onde Tunger alle Vegne, og vore onde Tunger ymtede noget Fordægtigt om, at vor Økonomidirektør, Kaptajn Collin Lundh, i sin Egenkab af Inspektør for Landeveje ikke plaskede saa husvant til Vands som til Lands. Men dette var naturligvis kun en lav Insinuation; meget snarere gik vi landværts af Hensyn til Rasmussen, vort gamle Bud, for hvem enhver Sørejse var et eneste langt Offer. Naa altsaa: vi mødtes ude paa Jernbanestationen, og det i den aarle Morgenstund, thi dengang afgik Morgentoget Kl. 7, en ganske urimelig tidlig Tid for os unge Studenter, der i Forventning om Turens Glæder havde glemmt alle vore gyldne Forsætter om at gaa voldsom tidligt til Sengs den foregaaende Aften.

Allerede halv syv begyndte de præcise at komme, og saa stillede de sig op foran Bygningen, spejdende ud over Pladsen efter de ventede Kammerater, som efterhaanden mødte op fra Højre og Venstre med Rejsetasken om Halsen, Plaiden over Skulderen og Kufferten i Haanden, det sidste Stykke Bagage saa lille som muligt — NB. efter givet Paalæg. Enkelte vare jo nok lidt morgen-

gnavne, men det fortog sig, blot de et Øjeblik havde været i Vennernes Klynge.

Som sædvanlig foer „Kaptajnen“ kommanderende og arrangerende om inde i Forsalen. Han bar den omfangsrige Dokument- og Pengetaske dinglende paa Maven, havde Studenterhue paa Hovedet, hvor den altid sad saa underligt, som om den ikke passede ham, var allestedsnærværende og besvarede de utrolig mange og utrolig urimelige Spørgsmaal med et: „Ja, det skal jeg nok sørge for.“

Kassereren foer ogsaa om som en svag Kopi, men ham fandt vi Unge nok noget vigtig, — han var jo jævnaldrende med os. Henne i et Hjørne stod Sangforeningens store lysegraa Kasser, fuldt pakkede med Sangbøger, Programmer og Viser, og ved dem holdt gamle Rasmussen Vagt som en ærværdig Standartenträger, støttet til Fane-stangen.

Minut for Minut stiger Sangerskaren i Antal. Af og til høres der et Hurra fra Klyngen foran Bygningen; det er en af Foreningens Notabiliteter, der kommer kjørende. Rundt om summe Samtalerne, om hvor man vil komme til at bo, om der skal være et eller to Baller, om hvor mange Skjorter man har med, o. s. v., o. s. v. Og saa udtales der højroestet Frygt for, at en endnu ikke indtruffen Kammerat naturligvis kommer for sent, det Bæst!

Dog — Bæstet kommer, vi ere fuldtallige. Saa lyder Signalet til, at vi skulle til Vogns, og under et ubeskriveligt Staahej for at komme til at sidde sammen sker Indstigningen.

Naa, endelig bleve vi da godt bænkedede; saa lød Loko-

motivets Piben, Togføreren satte sin Maskine i Gang, og vi lod vor Kaptajn *sätta maskinen igång*. Og saa begyndte Kjørslen gennem Sjælland; allerede inden vi forlod Kjøbenhavns Grund, begyndte de gyseligste Ordspil og frygteligste Brandere under bifaldende Latter og klagende „Uh“er at kastes om som Fjerbolde fra Mand til Mand, og saaledes vedblev det lige til Korsør.

Efter en let Frokost paa Dampskibet over Store Bælt improviseredes en Forestilling paa et Mester-Jakels Theater, hvilket meget nemt lavedes ved, at Bundbrædderne i den overste Køje toges ud, saa de Agerende nok saa bekvemt stod i underste Køje og kun præsenterede Overkroppen i øverste Køjes Aabning. Skuespillerne vare Fr. Philip-sen, nuværende Undernotar, som den smukke Madam Lisette, Conr. Møller og jeg som Manden og hendes Tilbeder. Texten oplæstes af Villiam Faber; hvad denne gik ud paa, erindrer jeg ikke, derimod husker jeg godt, hvad den i Stykket forekommende Krukke var for et Møbel.

Paa Turen gennem Fyen vare vi Alle enige om, at vi skulde hvile os og se at faa en lille Lur. I den Anledning haglede det værre end nogensinde med Vrøvlebrandere, og da ved Odense Station en Velhaver fandt paa at kjøbe en større Ladning Albani-Øl, som vi transporterede med os, det første Stykke Vej i en Ølkurv, senere i vore Maver, maatte enhver Tanke om Hvile opgives.

Paa Banegaarden i Fredericia spiste vi til Middag. Vi fik forloren Skildpadde, — det fik vi altid paa slige Ture, altid! De førømtalte onde Tunger sagde, at det

var Kaptajnens Livret. Det var allenfals en meget fornuftig Livret, thi den strammede os op, saa vi med friskt Mod atter tog fat paa den os ikke længere ukjendte Jernbanekjørsel.

Ved en lille Station etsteds i Jylland døbttes den Kupé, i hvilken vor Dirigent Axel Liebmann, Chr. Lund, Tolderlund og Christopher Møller samt den gale Kvartet sad, til den sindssvage Kupé, og Grunden hertil var følgende. I sidste Øjeblik kom en velnæret Bondekone styrtende til og vilde absolut ind i Kupéen. Jeg stod paa Trinet og søgte forgæves at gjøre Konen det forklarligt, at det ikke lod sig gjøre. Hun var imidlertid ikke til at faa fra sit Forsæt, og saa fandt jeg paa den Udvej at sige hende, at hun ikke skulde gjøre det for sin egen Skyld, da det var nogle stakkels Fyre, jeg kjørte op med til Aarhus til Anstalten der, hun nok kjendte. Jeg maa ikke have sagt det tilstrækkeligt overbevisende, thi Konen vilde selv forvise sig om Sagen og steg op paa Trinet for at kaste et Blik ind i Kupéen. Da hun imidlertid fik Øje paa syv skrækkeligt fortrukne, skelende og skjæve Ansigter og samtidig hørte et infernalsk Hyl, tumlede hun af Rædsel tilbage og flygtede med et forfærdet „Ih, jøsses Kors bevares!“ bort fra den sindssvage Kupé.

Klokken halv seks ankom vi til vort Bestemmelsessted, dygtigt medtagne og trætte, det kan jo ikke nægtes. Vore respektive Værter trakterede os imidlertid med saa solide Diner'er, at Trætheden snart var jaget paa Flugt. En anden Følge af disse private Middage var den ikke saa heldige, at flere af Sangerne kom for sent til den Prøve, som vi Kl. 9 holdt i Haandværkerforeningens



Festsal, og hvortil Værter og Værtinder vare indbudte, hvorfor Efternølerne af Dirigenten og de Ældre trakteredes med diverse alvorlige Røfler som et Slags *Pousse café* ovenpaa Middagen.

Søndag Formiddag vare vi Gjæster saadan en Slags Privatejendom for vore Værter; Syvsoverne iblandt os bleve liggende og naaede knapt at komme op til Frokost, men de mere livlige kunde ses gjøre Runde i Byen for at tage dens Mærkværdigheder i Øjesyn, førte om af deres Værtfamilier saaledes, at de mere satte Sangere gik i Spidsen med Fader og Moder og vare ved at dreje Hovederne af Led for at se den Bygning der og den Bygning her, medens de ungdommelige Studenter vankede bagefter med Døtrene og ogsaa vare ved at faa Hovederne fordrejede, men af en ganske anden Grund.

Klokken tolv samledes vi med Værter og Værtinder paa „*Skolebakken*“ for, som det hed i Programmet, at foretage en Spaseretur ad den nye Kystvej til „*Riis Skov*“. Det var en trykkende Hede, og det Hele, jeg erindrer om den Udflugt, er, at jeg aldrig, hverken før eller senere, har set en Spaseretur, der saa livagtig lignede en Kjøretur. Tilhørerkredsen i Riis Skov var saa stor, at vi maatte rykke ud i det Fri, og tilmed kom der stadig nye Tilhørere til, saa Komitéen tilsidst maatte afbryde vore Præstationer, for at vi dog kunde beholde en lille Rest af vore Stemmemedler tilovers til Koncerten, som skulde afholdes Klokken sex, og hvor Hartmanns Indvielseskantate var Glansnummeret, som vakte stormende Bifald. Efter Koncerten var der en Sexa, hvor foruden den gamle Kvartet Fr. Philipsen gjorde megen

Lykke med saavel Tenor- som Sopranarier af C. J. Hansens forskjellige Parodioperaer. Som Tegn paa, hvor loftet Stemningen efter Sexaen var, kan jeg huske, at der skete det Vidunderlige, at et Medlem af Sangforeningen af egen Magtfuldkommenhed gjorde en Aarhusborger til Dannebrogsmænd, idet Vedkommende af Begjæstring over Konsul Broges Gjæstfrihed og Jovialitet udnævnte ham til for Fremtiden at hedde Danne-Broge. Om det var denne smigrende Udnævnelse, der fik Manden til efter Festens Slutning at give et dundrende Champagnegilde hjemme hos sig selv, skal jeg ikke kunne sige, men vist er det, at han gjorde det, og at Følgen blev, at vi henad Morgen højligt „*lifvade*“ vandrede hjem og gjorde mange Uordener paa Gader og Stræder. Med Nød og næppe fik vi afholdt nogle Kammerater, som vare blevne opmærksomme paa et Skilt med Indskrift „Lazarus, Kjøbmand“, fra at opvække Lazarus, og lige saa stort Besvær kostede det lidt efter, da vi passerede en Kjøbmand Spliid, at faa dem fra at vække Spliid. Paa et lille Torv — jeg tror, det hedder Fisketorvet — fandt vi paa Alle at lægge os plat ned paa Brostenene. Efter saa mange Aars Forløb er det mig ganske umuligt at indse det Morsomme heri, men sikkert er det, at vi dengang fandt det uhyre vittigt. Af samme Anskuelse syntes dog ikke en kort efter ankommende Politibetjent at være, da han meget barskt spurgte: „Hvad Fanden bestiller De der?“ Som Svar herpaa vidste jeg ikke bedre at sige end: „Tys, tal ikke saa højt! Vi er døde!“ Et Øjeblik imponerede denne Oplysning ham, men han forstod ikke Spøg, tilkaldte med lydelig Piben et Par

Kolleger, og det var kun med stor Møje, at vi slap for at blive anholdte og fremstillede for Byens Politimester, hvad der forøvrigt vilde have været et højst fornøjeligt Gjensyn, da vi for et Par Timer siden vare skiltes i Fryd og Gammen fra denne højtstillede Embedsmand, den elskværdige og gemytlige Politimester Hammerich, Medlem af, om ikke Formand i den Komité, der tog sig af os Sangere.

Allerede Klokken ni næste Morgen skulde vi paa Skovtur til „*Marselisborg*“ Skov, og det var ikke noget let Arbejde for vor brave Vært, Konsul Mørck, at faa os vækkede; navnlig var Peter Hansen meget ufremkommelig, da han argumenterede som saa, at Vogntoget nok ventede paa ham, da det var ham, der skulde holde Festtalen ved Frokosten i Skoven. Endelig fik Mørck os dog ud af Fjerene, og under vor Paaklædning passerede følgende lille Episode.

Mørck havde været saa opmærksom at sende en ganske ung Barbersvend over paa vore Værelser, for at denne kunde betjene Peter Hansen og Faber. Conrad Møller og Peter Hansen vare færdige med deres Toilette og ilede over til Morgenkaffen, og saa faldt det mig, der imidlertid ogsaa var kommen i Tøjet, ind at spille min Ven William Faber et Puds. Medens Faber var i Færd med at forfriske sine Tømmermænd med diverse Dukkerter i Vandfadet, kaldte jeg den unge Barbersvend ind i det andet Værelse og betroede ham hviskende, at jeg var Læge, og at Faber var en Patient, jeg skulde ud med paa Sindssygeanstalten.

Den unge Mand blegnede, da jeg erklærede, at jeg

var nødt til at gaa et Øjeblik. Han vilde holde mig tilbage; men jeg beroligede ham med, at Faber var meget skikkelig, naar man blot ikke sagde ham imod, men sagde ja til Alt, hvad han sagde; og saa gik jeg over til Kaffebordet og fortalte Historien der. Et Kvarters Tid efter stillede Faber ogsaa. Han saae underlig forvildet ud, gik lige hen til Mørck, slog i Bordet og sagde meget højt og meget afgjort: „Du, Mørck! Den Barbersvend, han er F. t. m. gal, for han sagde ja til Alt, hvad jeg sagde, selv det mest Vanvittige!“

Med Værter, Værtinder og en talrig Skare Deltagere steg vi til Vogns ved Ridehuset, men der var gaaet næsten en Time over det fastsatte Klokkeslet, da det uoverskueligt lange Vogntog satte sig i Bevægelse ad Marselisborg og Skaade Skov til. Denne Kjøretur var vel nok Glanspunktet i Festen. Luften var saa henrivende foraarsfrisk, ude fra det aabne, blaa Hav smøgede en let Brise ind og forjog Tungheden fra Hovederne, Skoven var pyntet til Festen i sin sarte, lysegrønne Jomfrudragt, og Solen skinnede mildt og blidt og generede os ikke med alt for stikkende Straaler, og selv om den vilde have prøvet paa det, vilde det ikke have nyttet den noget, den kunde umuligt have trængt igjennem de Støvskyer, som den lange Vognrække hvirvlede op. Ved et Sted i Skoven med det stolte Navn „*Ørnens Rede*“ skulde Frokosten holdes, og den blev storartet munter og hyggelig; den vellykkede Sammenkomst mindes paa en Maade endnu der paa Stedet, idet den aabne Plads her har ombyttet sit oprindelige romantiske Navn med den mere prosaiske Benævnelse: „*Studenterhøjen*“. I større og

mindre, livlige, brogede Klynger lejrede man sig her i Græsset, og Indholdet af de velfyldte Kurve blev serveret af Husmodrene, assisterede af de unge Piger, der atter havde en højst beredvillig, men undertiden dog noget generende Assistance af de unge Studenter. I den lystigste Stemning blev der spist, under høje Tilraab drak Nabo-selskaberne med hinanden, og hver af os Sangere syntes, han havde det bedst i sin Kreds, hvad man kunde slutte sig til af de hinanden krydsende Spørgsmaal og Svar, som f. Ex.: „Har I røget Lax ovre hos Jer?“ — „Nej, men vi har Kalkunsteget! Har I det?“, o. s. v. Og tilsidst endte det med, at det ene Selskab gjorde Visit hos det andet og fik et Glas Vin her og et Stykke Kage der, — og der blev gjort mange Visiter.

Saa lød Kaldet: „**San-ge-re!**“ over Pladsen, vi slog Kreds om vor Dirigent, Axel Liebmann, afsang en af P. H. skreven Sang og endte saa naturligtvis med at give en hel lille Koncert tilbedste. Da denne var forbi, opsøgte Hver igjen sit Selskab; nogle Partier vandrede ind i Skovens Dyb, andre diverterede sig med at foretage halsbrækkende Nedstigninger ad den stejle Skrænt med det glatte, fjorgamle Græs, og atter andre bleve paa Stedet og legede „Enkemand“ og andre uskyldige Lege, — Pantelege saae jeg i det Mindste ingen af!

Paa dette Tidspunkt indtraf der følgende lille Begivenhed, som tog sig ret kuriøs ud. Conrad Møller og jeg havde paa Turen opfundet et Sprog, som vi kaldte det nyzeelandske, og som det i og for sig ikke var saa overdreven vanskeligt at blive perfekt i, al den Stund det kun bestod i at brøle saa højt og saa uarticuleret som

vel muligt. Naa, der var imidlertid flere af Kammeraterne, der fandt, at det lød morsomt, og som derfor nu opfordrede os til for et større Publikum at optræde som de to Vilde. Lejligheden var saa bekvem, som ønskes kunde, idet der paa selve Pladsen stod et lille Telt, som Landskabsmaler Fritz benyttede, naar han tog Studier herude. Conrad Møller og jeg stred længe imod, men forgæves, og tilsidst bleve vi trængte ind i Teltet af Publikum, der utvivlsomt ventede sig noget yderst Underholdende. Vi To vare flove over Situationen, da vi Intet havde at byde paa, men saa fandt vi paa Raad. Vi fik Axel Liebmann og Villiam Faber til at agere Udraabere, under Paaskud af at opholde Folk, medens vi gjorde os i Stand. Medens de To nu udfoldede deres Vittighed i den bekjendte Stil: „V'sartig, mine Ærede, Fremstilling af to vilde Ny-Zeelændere fra Ny-Zeeland i Kalifornien, aldrig før set her paa Pladsen, som taler, synger og danser paa deres Modersmaal . . . o. s. v.“, fik Conrad Møller og jeg med stort Besvær halet to af de Pæle, hvormed Teltets Bagvæg blev fastholdt, op og listede os paa Maven ud af den frembragte Aabning. Ad en Omvej sneg vi os hen i Udkanten af Publikum og hørte os selv berømme af vore Udraaber-Venner. Tiden faldt imidlertid baade disse og den ikke saa lille Tilskuerkreds lang, og da Liebmann saae ind i Teltet og i sin Overraskelse over at finde dette tomt faldt saa meget ud af sin Rolle, at han udbrød: „De er stukne af, de Tyveknægte!“, antog Scenen en vis Lighed med Forevisnings-scenen i „*Recensenten og Dyret*“, uden at det dog gik

saa vidt, at han havde nogen Grund til at sige: „Die Leute wollen mich banken!“

Hjemkjørselen var i højeste Grad livlig, og de gode Aarhusianere, som ikke selv havde været med, ere sikkert blevne noget forbausede over den Maade, vi kom hjem paa. I alt Fald gjælder dette utvivlsomt for vor Vogns Vedkommende; vi vare nemlig komne til at kjøre med Politimester Hammerich, og Klokken halvfire om Eftermiddagen kunde hans Ekvipage ses at rulle op for hans Dør, medens Frederik Philipsen stod med et Ben paa Ryggen af hver af de ganske vist ikke rebelske Heste og under højrostede „Hej! . . . Hop! . . . Allez!“ gav det dengang ikke ubekjendte Cirkusnummer: den romerske Athlet paa de to Heste.

Klokken halv sex gav Sangforeningen Koncert i det store Ridehus. Entréen hertil var, for at give mindre bemidlede Lejlighed til at høre vore Studentersange, sat meget lavt, og der var da ogsaa over 800 Mennesker til Stede. Sangforeningen er maaske saaledes, naar Alt kommer til Alt, den egenlige Opfinder af de populære Koncerter.

Om Aftenen Klokken ni var der stort Bal i *Polyhymnia's* Lokale. Trods den tropiske Varme gik Dansen livligt, man fornyede sine Bekjendtskaber fra om Formiddagen, man gjorde Kur, skaffede sig hævnjerrige Rivaler paa Halsen, — — Nej stop! At beskrive et Bal i en Provinsby, hvor Sangforeningen er Gjæst, det turde dog være for overflødigt!

Næste Formiddag Klokken elleve tiltraadte vi Hjemrejsen, naturligvis landværts. Opholdet i Aarhus havde

ikke gjort vor „Kaptajn“ sø . . . om Forladelse, jeg mener vort gamle Bud Rasmussen søstærk. Det var Synd at sige, at vi gjorde Indtryk af at være udmattede, Humøret var lige saa ellevildt som paa Udturen, og vi i den sindssvage Kupé afsendte det ene Telegram efter det andet til de Venner, vi nys havde erhvervet os i Aarhus. Som Exempel paa Arten kan anføres det Par/Linier, vi sendte til Dr. Glæsel, der sammen med sine unge Stedsønner, Brødrene Risom, havde vist os saa megen Gjæstfrihed:

„Her bor Risom, her bor Glæsel,  
alt det Andet er kun Fjas!“

I Nyborg overraskedes vi paa det Glædeligste ved, at en Del Indbyggere med Byfoged Becker i Spidsen indbød os til at benytte den halve Times Ophold til at nyde nogle Forfriskninger med dem. Vi fandt ingen Anledning til at afslaa denne Anmodning. For Fuldstændigheds Skyld skal det til Slut bemærkes, at vi i Korsør fik Skildpadde til Middag.





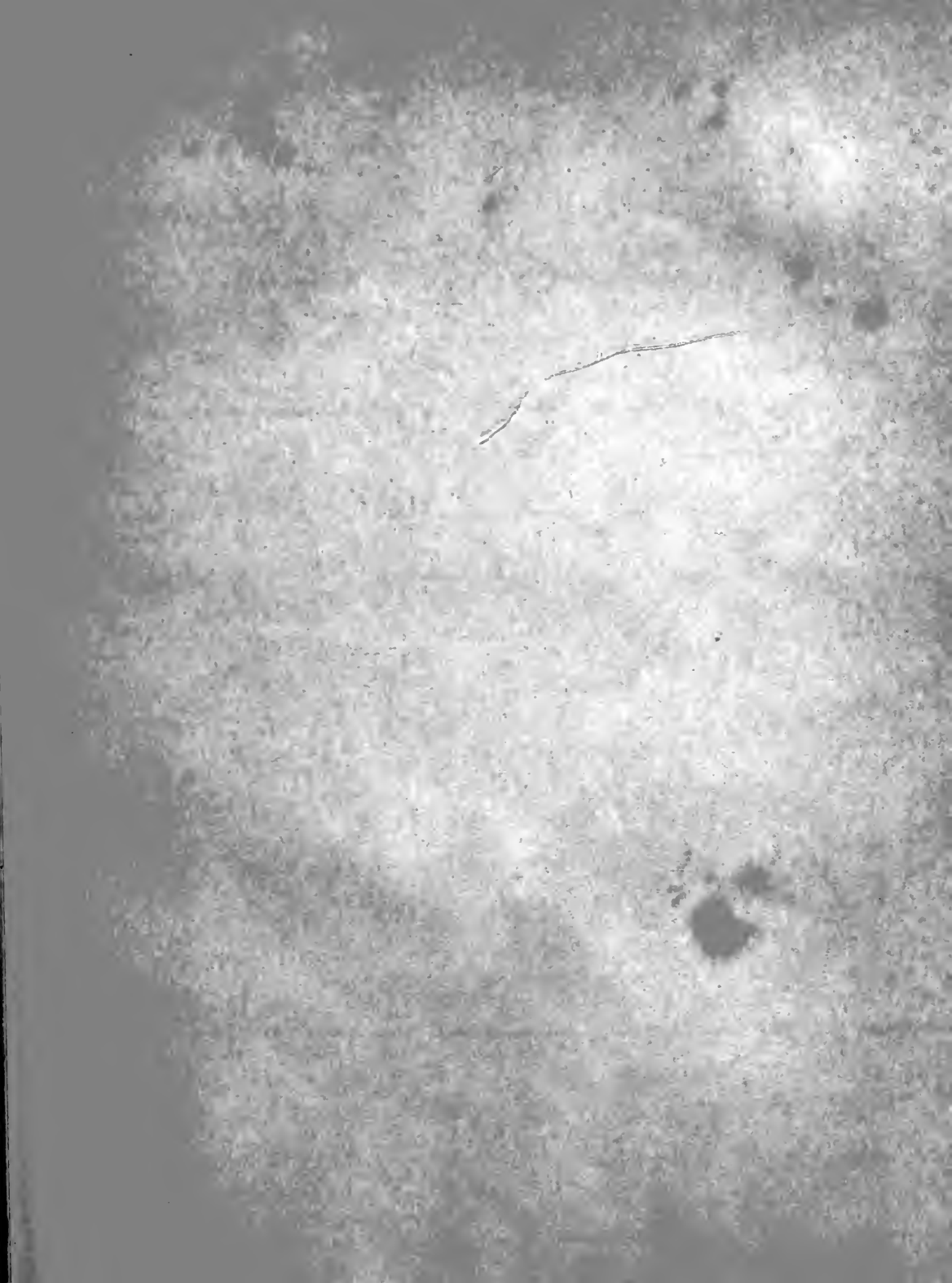
## Indhold.

---

	Side
I. Fastelavnsgilder . . . . .	1
II. Efteraarsfester . . . . .	27
III. Komedier og Balletter . . . . .	54
IV. Karnevaler . . . . .	90
V. Paa Sangforeningstur . . . . .	129

---











PLEASE DO NOT REMOVE  
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

---

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

---

PT  
8143  
M6Z52

Moller, Carl Emanuel  
Fra studenterdagene

UTL AT DOWNSVIEW



D RANGE BAY SHLF POS ITEM C  
39 15 15 07 14 030 5